

ထူးဆွေဒောင်း

ပြောစည်တီးရှင်
ချိုလှိုင်သည့်

BURMESE
CLASSIC
.com

BURMESE
CLASSIC

ထူးချွန်အောင်

မြောက်ဦးတီး၍ လှူဒါန်းသည့်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)ရပ်-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း - ၂၄၅၂၈၄၊ ၃၇၀၄၈၇။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာအုပ်ပြုစုရေးဆရာ - [Redacted] ၅၀၀၀၃၆၀၆၀၁
 မူရင်းပုံနှိပ်ရေးဆရာ - [Redacted] ၅၀၀၀၇၈၀၆၀၁

အုပ်စု	- အာကာ
အုပ်စုခွဲ	- စိုးဝင်းရိပ်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြ - ၀၃၃၀၀) ၇၇၊ ၃၀လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
မူရင်းပုံနှိပ်ရေးဆရာ	- ဦးကျော်သင်း (စိုးပျိုမိတ်ဂီတ) အမှတ်(၁၄၀)၊ (၄၄)လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်။
အတွင်းထုတ်	- ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်အရွယ်	- ကြေးမုံစာအုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် ၂၀၀၆ခုနှစ်၊ မတ်လ
အုပ်စု	- ၅၀၀
ကျေးဇူး	- ၁၀၀၀ ကျပ်

(၁)

ကျောင်းများပြန်ဖွင့်ရန် ရက်ပိုင်းမျှသာလိုတော့သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လက်ထောက်ကျောင်းဆရာလေး ထပ်ကျော်ဦးတို့သည် တာဝန်ကျရာ သက္ကယ်မြောင်ကျေးရွာမူလတန်းကျောင်းကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

သက္ကယ်မြောင်ရွာကလေးသည် မကွေးတိုင်းအဆုံး၊ ရခိုင် မြို့မ တောင်ခြေနားတွင် တည်ရှိ၍ စကားပြောလျှင် 'သ' နှင့် 'တ' ကိုလွဲမှားစွာ ပြောတတ်သလို တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ပါသော်လည်း တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ ပြိုင်ရခိုင်ရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်သော သခွတ်ရင်း၊ ခါးဇက်၊ မခိုင်း တည်ကြီးကုန်းရွာများနှင့်အတူ ပဲနောက်ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်ကပ်လျှတ် တည်ရှိပါသည်။

ရွာကိုရောက်ရောက်ခြင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလည်း နားမနေဘဲ အိမ်ကိုသန်ရှင်းရေးလုပ်၍ပစ္စည်းများကို နေရာတကျ ထားပြီးနောက် မိုးမချုပ် ခင် ရေချိုးရန် ပြင်ဆင်ရပေတော့သည်။

ဤအရပ်၊ ဤဒေသကား ရိုးမတောင်ခြေတွင် ရှိသောကြောင့်

နေဝင်လျှင် အအေးဓာတ်ကတန်းပြီး ရောက်လာ၍ ချောင်းရေမှာ အေးစိမ့်နေလိမ့်မည်။ ရေခဲခဲလို့ ကောင်းလိမ့်မည်မဟုတ်။ ထိုကြောင့်ရေချိုးသွားရန် အလှယ်...

'ဆရာကြီးတို့၊ ဆရာလေးတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီလားဗျို့၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါလာတယ်။ ဆရာတို့ကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့'

ဟူသောအသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ သူက တော့ သက္ကယ်မြောင်ရွာ၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ အငယ်ဆုံးသား မောင်ကြည်သန်းခေါ် မောင်ကွကြီးဖြစ်သလို...

'ဆရာဒေဝဒတ်ရဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်၊ အင်္ဂုလိမာလကို အတို့အထောင် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျောင်းဆရာနှစ်ယောက်၊ ဒီရွာကို ရောက်နေတယ်ကြားလို့ လာခဲ့တာဟေ့'

ဟူသောစကားကိုအော်ဟစ်ပြောဆိုရင်း ကွကြီးနောက်မှ နေ၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသူကို မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း အံ့ဩဝမ်းသာစွာဖြင့်...

'ဟာ... ခင်မောင်ထွန်း မင်း... မင်း... ဒီရွာကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ'

ကျွန်တော်တို့နှင့်တစ်မြို့ထဲသား ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ကျောင်းနေဘက် မကျွေးကော်လိပ်၌လည်း 'တေ' ဖော် 'တေ' ဖက်ဖြစ်သော ခင်မောင်ထွန်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်ရင်း ဝမ်းသာမိပါသည်။

ခင်မောင်ထွန်းက ခုံတစ်လုံးပေါ်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

'မိဘဆီက ငွေတောင်း၊ မင်းတို့ရွာအနောက် ဘက် တောင်ပေါ်မှာ သစ်ကွက်လေလံဆွဲပြီး သစ်လုပ်ငန်း လုပ်နေတာလေကွာ၊ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဆိုပါတော့ ဟဲ ဟဲ... မင်းတို့တွေ ဒီရွာမှာရှိမှန်းသိတာပေါ့၊ မရောက်သေးဘူး ကြားလို့ မလာဘဲနေတာ'

ထင်ကျော်ဦးက ဆေးလိပ်တိုကို ဖိညှိ လိုက်ရင်း...

'အေးကွာ မင်းလို သူငွေသား တစ်ယောက်က အခုလို တောထဲ တောင်

ထဲရောက်နေတာ မြင်ရတော့ အံ့ဩမိတယ်ဟေ့၊ ငါတို့တောင် တာဝန်အရသာ လာနေရတာ မလွယ်ဘူးနော်'

ကျွန်တော်ကလည်း ဆေးပေါလိပ်ကို ထိုးငြိမ်းလိုက်ရင်း...

'အေးလေကွာ မြို့နဲ့က မိုင်ခြောက်ဆယ်ကျော် ဝေးရတဲ့အထဲ အဓိကကုန်သွယ်ရေးလမ်းဖြစ်တဲ့ ပုသိမ်-မုံရွာ ကားလမ်းမကြီးနဲ့တောင် ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးပြီး ခြေထောက်နဲ့လည်းနဲ့ကလွဲလို့ ဘာနဲ့မှ သွားလို့လာ လို့မရတဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မင်းကိုတွေ့ရလို့ ငါလည်း အံ့ဩတယ်ဟေ့၊ ကဲ ကဲ အံ့ဩခြင်းလက်ဆောင်လုပ်ပေးမှ ကောင်းမယ် မဟုတ်လား ထင်ကြီးရဲ့' ထင်ကျော်ဦးကခေါင်းညှိတ်ရင်း...

'ကဲ ကွကြီးရေ ရွာအနောက်ပိုင်းက မြင့်သိန်းတို့အိမ်မှာ မီးတောက် တစ်လုံးလောက် သွားဆွဲချေကွာ'

ခင်မောင်ထွန်းက ထိုင်ရာမှထကာ လက်ကာရင်း...

'နေပါစေကွာ၊ မလုပ်ပါရစေနဲ့တော့၊ ငါအခုမြို့ကိုပြန်မလို့ လမ်းပေါက်(ပုသိမ်-မုံရွာ ကားလမ်းမကြီး ဘေးရှိ ကားဂိတ်)ကိုသွားရမှာ အရက် သောက်ပြီး ဆယ်မိုင်ခရီးကို လမ်းမလျှောက်ချင်ဘူးကွာ'

'လမ်းမလျှောက်ချင်ရင် လှည်းနဲ့ လိုက်ပို့မယ်၊ ကွကြီးသွားယူခဲ့'

'မယူနဲ့ မယူနဲ့၊ လမ်းပေါက်မှာ အိပ်ပြီး မနက်အစောကြီး ထွက်တဲ့ တစ်စီးထဲသော လိုင်းကားကို တိုးတက်စီးရမှာမို့လို့ အရက်မသောက်ဘဲနဲ့ကို တွေးကြည့်ရင်းမူးနေလို့ဟေ့'

ထင်ကျော်ဦးက ဆေးပေါလိပ်ကို ဖွာလိုက်ပြီး...

'အရေးတကြီး ဘာကိုစွန့်လို့ မြို့ကိုသွားရမှာလဲ၊

ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နေပါဦးလားကွ'

'မိုးမကျခင် သစ်တွေကိုရသလောက် သယ်နိုင်မှ တွက်ချေကိုက်မယ်ကွ၊ အခုဇွန်လ တောင် ရောက်တော့မယ်ဆိုတော့ မိုးတွေ၊ လေတွေလာတော့ မယ်လေ'

'မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း ဒီဒေသက ဗွက်ပေါတော့မိုးရွာခဲ့ရင် လူတောင် မနည်း လျှောက်ရတာမဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် မိုးမကျခင် အချိန်မီ သစ်တွေ သယ်နိုင်

အောင်လို့ မြို့ကိုပြန်ပြီး နောက်တွဲနဲ့ ထွန်စက်တစ်စီးသွားငှားမလို့ကွ၊ ငါပြန်လာရင် 'အာမီရမ်' ယူခဲ့မယ် အဲဒီကျမှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့ကဲ လာ ကွကြီး သွားကြရအောင်'

ကျွန်တော်တို့လည်း ဝင်းတံခါးနားလိုက်ပို့ရင်း.. .

'မင်းနဲ့ ကွကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိကြ၊ တွေ့ကြတာလဲ'

ခင်မောင်ထွန်းက ပြုံးဖြူဖြူလုပ်ရင်း.. .

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ မခိုင်း၊ တည်ကြီးကုန်း၊ သခွပ်ရင်း၊ ခါးဇက်နဲ့ သက္ကယ်မြောင်ဆိုတဲ့ စကားပြောရင် 'သနဲ့တ' လွဲပြောတဲ့ ဟောဒီ ငါးရွာကို 'ဘိုးလေးဖိုးသစ်' က မီးသေတယ်မဟုတ်လား!'

'ဟောဒီက မောင်ကြည်သန်းခေါ် မောင်ကွကြီးက ဘိုးလေးဖိုးသစ်ရဲ့ သားဆိုတော့ အလိုလိုနေရင်း သူလည်း မီးသေတာပေါ့ကွာ'

'အဲဒါကြောင့် ငါ့မှာ သစ်ခတ်ဖို့တို့၊ သစ်ဆွဲဖို့တို့က အဝ လူလိုရင်လူကွဲလိုရင် ကွဲငှားဖို့အဆုံး သူ့ကို အားကိုးရတယ်လေ'

ထင်ကျော်ဦးက သူ့ဆေးပေါလိပ်တို့ကို ထိုးငြိမ်းလိုက်ရင်း.. .

'ဥပဒေနဲ့ မလွတ်တဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေတော့ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ တော်ကြာ ငါတို့သက်သေလိုက်နေရဦးမယ်'

ခင်မောင်ထွန်းက သဘောကျစွာရယ်ရင်း.. .

'ငါလုပ်ခွင့်ရတဲ့ အကွက်ထဲမှာ ကျွန်းတို့၊ သစ်မာတို့ အစိုးရက ကန့်သတ်ထားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ မရှိပါဘူးကွ၊ နောက်ပြီး ငါ့အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ကျောက်ထုလမ်းခင်း အလုပ်ကို မလုပ်ပါဘူးဗျာ စိတ်ချ။

မင်းတို့ကျောင်းဆရာတွေသာ ကျောင်းပိုင် မြေဖြူတွေ ခိုးရောင်းလို့ ၆/၁ နဲ့အဆွဲမခံရအောင် ဂရုစိုက်ဦး ဟားဟားဟား'

ခင်မောင်ထွန်းနဲ့ ကွကြီးတို့ ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာ ကျွန်တော်တို့လည်း ရေချိုးသွားရန်အတွက် ရေလဲလုံချည်ယူပြီး အိမ်အောက်ဆင်းလာစဉ် ဘိုးလေးဖိုးသစ်တစ်ယောက် မှန်ကုတ်ကုတ်ဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်လာပြီး.. .

'ဆရာလေး ခုနက ဟို ခွေးမတား အတံကြားလိုက်မိတလားလို့ ကျွန်တော်မှာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး ဘေးဘီကိုကြည့်တာ.. .

'ခွေးလည်း တစ်ကောင်မှမမြင်မိပါလား၊ အူသံ၊ ဟောင်သံလည်း မကြားမိလိုက်ပါလား'

ထင်ကျော်ဦးက ကျွန်တော်ကို တံတောင်ဖြင့် တွတ်ရင်း.. .

'ကွကြီးကိုမေးတာလား ဘိုးလေးရဲ့ ဒီကောင်မြို့ကိုသွားဖို့ လမ်းပေါက်ကိုသွားပြီလေ၊ ဒီကောင်လိမ္မာလာပြီပဲ ဘိုးလေးရယ် အခုတောင် အလုပ်တွေ အာတွေရလို့ လုပ်နေပြီ မဟုတ်လား'

'အဲဒီ ခွေးကောင်အကြောင်းတော့ပြောမနေပါနဲ့ ဆရာလေးရာ၊ မြို့က 'တစ်' လုပ်တဲ့ ဆရာလေးကလည်း တော်ရှာပါတယ်၊ တွဲကိုညီရင်းအစ်ကိုလို ချစ်ခင်ပြီးတော့ စားပြီးတောက်ပြီးတစ်လကို ငါးရာပေးပြီး အလုပ်တွင်းပေးထားတာ။

အဲဒါကို အဲဒီခွေးကောင်က တွေ့တမျှမိန်းမတွေကို ပိုးကြေး၊ ပန်းကြေးပေးလို့ ကုန်ရုံတင်မကဘူး ကျွန်တော်မှာမှာ အကြီးမက မွေးထားတဲ့ မြေးလေးတွေကို ရှင်ပြုချင်လို့ စုထားတဲ့ ငွေတွေကို လာလာပြီး ခိုးတုံးနေလို့ ဒင်းကိုတွေ့ချင်နေတာ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ သား ကွကြီးမှာ လင်ရှိမယားမှလွဲ၍ တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမပါမကျန် ရှိရှိသမျှသော မိန်းမမှန်သမျှ သူ့ကို ကြည့်မိလျှင် သူ့ကို ကြိုက်လို့ ကြည့်သည်ဟု ယူဆပြီး ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ပိုးကြေး ပန်းကြေး ပေးတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လက်တွေ့တွင်မူ သူ၏

ပေါကြောင်ကြောင် နေထိုင်ပြောဆိုမှုကြောင့် သက္ကယ်မြောင်ရွာတွင် သာမက ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ ရွာသူများမှာ ကွကြီးဆိုလျှင် အော့ကြောလန်ပြီးသားဖြစ်ကြသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်မှာ သဘောကျစွာရယ်ရင်း.. .

'ဘိုးလေးရဲ့ သား ကွကြီးက ရည်းစားတွေအာတွေရနေပြီလား'

'ရည်စားရ မရတော့ မတိဘူး

ဆရာရေ အခုတစ်ဆင့်တက်ပြီး မိန်းမတောင်းခိုင်းနေလို့ တူစိတ်ချမ်းတာအောင် ဝါကျွတ်မှာ စိတ်ပေးပါရစေလို့ မနည်းတောင်းပန်ထားရတယ်။ အခုလည်း ကျုပ် နွားဝယ်ဖို့ဝေးတဲ့ ပိုက်ဆံတွေထဲက ငွေတုံးထောင်လျော့နေတယ်။ ဒီကောင် လက်ချက်ပဲနေမှာ'

ထင်ကျော်ဦးက ဆေးလိပ်ကိုမီးညှိပြီး . . .

'ဒါကတော့ ဘိုးလေးရယ် သူ့အသက်လည်း နှစ်ဆယ်တောင်ကျော် ငြိမ်း မိန်းမလိုချင်ပြီပေါ့။ သူ့များတွေကိုလည်း အားကျမှာပေါ့ဗျာ။ သူလိုချင်တဲ့ မိန်းမကိုသွားတောင်းပေးလိုက်ပါဗျာ သနားပါတယ်'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ကွမ်းသွေးကို 'ဖွတ်' ခနဲထွေးလိုက်ရင်း. . .

'ကျုပ်မှာက ဝါမဝင်ခင် မြေးတွေကို ရှင်ဖြူချင်လို့ ပိုက်ဆံကုန်မှာ တတစ်မို့နဲ့၊ နွားဝယ်ဖို့ပိုက်ဆံကုန်မှာက တစ်မျိုးနဲ့ တူမိန်းမတောင်းဖို့အတွက် ငွေမပိုနိုင်ဘူးဗျာ။ အဲဒါကြောင့် တူနားလည်အောင် ကျုပ်က ပြောပါတယ်။ တားရယ် အခု နယုန်လဆုတ်တောင် ရောက်နေပါပြီကွာ။ ဝါကျွတ်အောင်ဆိုရင် တားလေးလလောက်ပဲ စောင့်ရမှာပါ အောင့်ထားလိုက်ပါကွာ။

ဝါကျွတ် ကျွတ်ခြင်း မင်းကို အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါ မယ်လို့ ပြောထားတာကို ဒင်းကမရဘူး။ အခုကြည့် တူခိုးတွားတဲ့ငွေဟာ တူကောင်မကို ပိုးကြေး ပန်းကြေးပေးဖို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကာလတားကြေးပေး ခို့လား တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဒင်းတော့ လာပါစေဦးပေါ့ကွာ ဟင်း ဟင်း'

'ဘိုးလေးမှာ နွားတွေအများကြီးရှိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ထပ်ဝယ်ဦးမှာလဲ သူဒီလောက်လိုချင်နေရင် တောင်းသာပေးလိုက်ပါဗျာ'

ထြ . . . ဆရာလေးနွယ်၊ ကျုပ်တို့တောင်တွေ တွေက လှည်းနဲ့ နွားကို တန်ဖိုးထားတဲ့ လူ့စား တွေဗျ။ အခုလို အလှူပွဲတို့ ကထိန်ပွဲတို့လို နေရာမျိုးမှာမှ ကိုယ်နွားကိုယ် ပွဲထုတ်ရတာ နွားကို ခြုံတွေ့တာတွေ မှန်စီပြီးပန်း ဖောက်ထားတဲ့ 'ကကြီး'တွေတပ်၊ လှည်း ယာဉ်ကိုလည်း ရေနံအောင်တုတ်၊ ကြော့ နေအောင်ပြင်ပြီး ကိုယ်တိုင် 'နဟား' ကြီး ကိုင်မောင်းရတဲ့ အရတာဟာ ဘာနဲ့မှ မတူဘူးဗျ။

အဲဒီမှာလည်း ကိုယ်ရဲ့ငယ်မွေးခြံပေါက် 'နွားတွေလည်းဖြစ်၊ ချိုတူ ဘို့ဘူဘက်ညီတဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းလည်းဖြစ်၊ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ရွှေနီနွားမျိုးလည်း ဖြစ်မယ်ဆိုလို့ကတော့ဗျာ အောင်မလေး. . . လေ, . . ဘယ်လောက် ဂုဏ်ရှိတလဲ မမေးနဲ့ဗျို့။

ကျုပ်တို့ တောအလှူကလည်း အလှူမှာ ဘာကျေးတယ်၊ ရှင် ဘယ်နှုပါးဝတ်တယ်ဆိုတာတာ မပြောချင်နေမယ်။ ဘယ်မိန်းကလေး ကွမ်းတောင်ကိုင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်အလှူမှာတော့ဟေ့ ဘယ်တူရဲ့ လှည်းမှာ တပ်ထားတဲ့ နွားကြီးတွေများ ချိုမှာ ဘာပန်းတွေ ပန်လို့၊ မှန်စီပန်းဖောက် ကကြီးတွေကဘယ်လို၊ နွားကျောမှာ လွမ်းထားတဲ့ ကောဇောကြီးတွေက ဘယ်ချမ်းတာနဲ့ ပြောမဆုံးပေါင် တောတုံးတောင်ဆိုတလိုကို ပြောလိုကို မဆုံးတော့ပါဘူးဗျ ဟဲ ဟဲ ဟဲ။

ကျုပ်မှာ အိမ်ခြံပေါက် နွားတစ်ရှဉ်းက အခုနှစ်ဦးမှ ထမ်းပိုးကျင့်ရ တာဆိုတော့ နည်းနည်းရိုင်းသေးတယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ရှိပြီးဟား နွားကြီးတွေက တော့လည်း အိုပြီဗျာ။ အဲဒါကြောင့် နွားထပ်ဝယ်ဖို့ကို ကြိုးစားနေရတာပေါ့။

ဟိုး ကမ်းနား (မိုင်ခြောက်ဆယ်လောက်ကွာဝေးသော ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းနားမှ ရွာများ) ကလာရောင်းတဲ့ နွားတစ်ရှဉ်းတော့ ဝယ်ဖြစ်မလား မတိဘူး။ မြန်မာမျိုးစစ်စစ် ရွှေနီနွားတစ်ရှဉ်းဗျ။ ဟိုလူတွေက အရေးတကြီး ငွေလိုလို့ ရောင်းတာမို့လို့တာ တစ်တောင်းခွဲနဲ့တော့ ဈေးတည့်နေပြီ။ မနက်ဖြန် ငွေချေဖြစ်ရင်ချေရမှာ အရေးထဲ ဟို ခွေးတူတောင်းစားက ပိုက်ဆံဦးတွားလို့ဗျ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်က စကားအရှည်ကြီးကို ပြောလိုက်ရသဖြင့် မောသွားပုံရသည်။ ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသော တဘက်ကို

ဖြုတ်၍ ချွေးသုတ်နေသည်။ ဤပုံအရ အဘိုး ကြီးလေရှည်တော့မည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း နေမကျခင် ရေချိုးလိုသဖြင့် စကားပြတ် စေရန် ဆပ်ပြာခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး. . .

'နွားတစ်ကောင်ကို ခုနစ်ထောင် ငါးရာဆိုတော့ တန်ပါတယ် ဗျာ၊ ကဲ ကဲ နေမကျခင်ရေချိုးမှ အချမ်းသက်သာမှာ မို့လို့ ရေချိုးသွားဦးမယ်ဗျို့'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ထွေးမည်ပြင်ထားသော ကွမ်းတံတွေးများကို တန်းတန်းမြို့ချလိုက်ပြီး အပေါက်ဝတွင်ပိတ်ရပ်ကာ...

'ဟာ တစ်ကောင်ကို ခုနစ်ထောင့်ငါးရာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကောင်ကို တထောင်းခွဲပျ၊ နှစ်ကောင်ကိုတုံးတောင်း ကျတယ်၊ ကျွန်တော့်နွားတာဆို တစ်ရည်းကို လေးတောင်းခွဲ ငါးတောင်း မရလို့ကတော့ လုံးဝမရောင်းဘူးဗျာ အဲဒါကြောင့်တန်တယ်ပြောတာ။

ပြီးတော့ ရွှေနီနွားမျိုးဆိုတာက အခုခေတ်မှာ လုံးဝရှားတွားပြီ ကျွန်တော်တို့လို နွားဝါတနာပါဟူတွေတာ တကူးတက မွေးနိုင်လို့ ရှိတာပဲ ဆရာလေးတို့ မြို့ကလူတွေက နွားဆိုအမဲတားလောက်တာ တိကြတာ၊ စဲ ဆရာလေးတို့ကို မေးရဦးမယ် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ နွားမျိုး ဘယ်နှမျိုးရှိတယ် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း စကားပြတ်စေရန်...

'မသိပါဘူး ဘိုးလေးရယ် ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်'

'နေပါဦး ဆရာတွေရဲ့ မတိတာကို တိအောင်မေးမြန်းရတယ် အဲဒါမှ ပညာရှိပီတတာ တော်ကြာ တူများတွေကမေးလို့ မဖြေနိုင်ရင် ရှက်ဖို့ကောင်း တယ်'

ဘိုးလေးကျေနပ်စေရန်နှင့် မြန်မြန်စကားပြတ်စေရန် အတွတ် ထင်ကျော်ဦးက မေးလိုက်သည်။

'ကဲပါ ဘယ်နှမျိုးရှိသလဲ'

'အတိအကျတော့ ကျွန်တော်လည်းမတိဘူး၊ တိတလောက် ပြောရင် ရွှေနီနွားမျိုး၊ ဘင်္ဂလားနွားမျိုး၊ ချင်းတောင်နဲ့ ရခိုင်ရိုးမပေါ်မှာရှိတဲ့ နွားပုဇွန်ကချင်ပြည်နယ်မှာ နွားနောက်မျိုး ပြီးတော့...

ထိုနေ့က ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်ဦး ရေမချိုးဖြစ်ကြပါ။

(၂)

ကျောင်းဖွင့်ရက်ဖြစ်၍ ကျောင်းသားသစ်များကို လက်ခံခြင်း၊ စာရင်း သွင်းစရာရှိတာများကို စာရင်းသွင်းခြင်း၊ ထုတ်ယူရမည့် ပုံနှိပ်စာအုပ်များ၊ ဝလာစာအုပ်များ စာရင်းကောက်ခံခြင်း လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်လာသောအခါ ထင်ကျော်ဦး တစ်ယောက် ဟင်းများချက်ပြုတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်များနှင့် လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင် လိုက်ရင်း...

'ထင်ကြီးရေ... ဘိုးလေးဖိုးသစ်က လာပြောတယ်၊ သူ့အလှူအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရှင်လောင်းတွေအတွက် စည်းပုံတို့၊ မင်းဝတ်တန်ဆာ တို့၊ ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်ကိုင်တွေအတွက် အချိတ်လုံချည် အင်္ကျီ၊ ပဝါငှား ဖို့ဘာတို့ညာတို့အတွက် မြို့ကိုလိုက်ခဲ့ပါဦးတဲ့၊ အဲဒါ မင်းလိုက်သွားကွာ တစ်ခါထဲ ငါတို့ကျောင်းအတွက်ရမယ့် ပုံနှိပ်စာအုပ်၊ ဝလာစာအုပ်တွေပါ ထုတ်ခဲ့ပေါ့'

ထင်ကျော်ဦးက ဟင်းအိုးကိုအောက်ချရင်း...

'ဘယ်တော့သွားမှာတဲ့လဲ'

'ဒီနေ့လို့ပြောတာပဲ'

'မင်းက မလိုက်တော့ဘူးလား!'
 'ကျောင်းဖွင့်စမှာ စာပိုပြီးသင်ထားမှဖြစ်မယ်ကွာ၊ အလှူရက် ရောထဲ
 ရင် အနည်းဆုံး နှစ်ရက်လောက် ကျောင်းပိတ်ပေးရမှာ မဟုတ်လား!'
 ထင်ကျော်ဦးက ဆွမ်းဟင်းအတွက် ခူးခပ်ပြီးနောက်၊ ဟင်းအိုးထဲမှ
 ဟင်းတစ်တုံးကို ကောက်မြည်းလိုက်ရင်း...

'ဒါဆို မင်းနေခဲ့လေ၊ ငါပဲလိုက်သွားလိုက်ပါမယ်၊ ဟာ... အခုမှ
 သတိရတယ်၊ ငါပိုးနေတဲ့ မလဲ့အတွက် အချိတ်လုံချည်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘော်ကြည်
 (စီးကွင့်) တွေနဲ့ထိုးထားတဲ့ ထိုင်မသိမ်းလုံချည်နဲ့ အင်္ကျီကိုဖြစ်ဖြစ် ငှားပေးပြီး
 ကွမ်းတောင်ကိုင်ခိုင်းလိုက်ရရင်တော့ ငါတော့ အိုကေမှာစိုပြည်မှာပဲ
 ဟေ့ကောင် မင်းမှာရော ခြေကပ် လက်ကပ် အသပြာ ဘယ်လောက်ကုန်
 သေးလဲ ပေးပါဦးကွ'

ကျွန်တော်လည်း အိုးထဲမှ ဟင်းတစ်ဖက်ကို ယူစားလိုက်ရင်း...

'ငါ့မှာ ငွေငါးဆယ်လောက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ မင်းလိုချင်ရင်
 မိဘဆရာအသင်းငွေထဲက ယူသွားပါလား၊ လခထုတ်မှ ပြန်ထည့်လိုက်လေ၊
 ငါမိဘဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဖိုးသန့်ကို သွားပြောပေးမယ်'

'ဟာကွာ အဲဒါမျိုးတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ နာမည်ပျက်ပါတယ်
 အင်း... ငါတို့လို တော့ကျောင်းဆရာတွေမှာ အပိုင်ငွေမရှိတာ တော်တော်
 နာတာပဲ၊ မြို့ကကျောင်းတွေလို ကျူရှင်ဖွင့်ပြီး အပိုင်ငွေရှာရအောင်လည်း
 ငါတို့ရွာက ကလေးတွေက ကျောင်းအပ်စရာ ပိုက်ဆံ မရှိလို့ပါတို့၊ စာအုပ်ဝယ်ဖို့
 ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါတို့ဆိုလို့ ငါတို့တွေပဲစိုက်စိုက်ထားရတာ။

ဟာ... အခုမှသတိရတယ် တို့ဆီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့
 သုံးလေးနှစ်က အဖြေလွှာစာရွက်တွေရှိတယ်
 မဟုတ်လား၊ ဗလာစာရွက်က ပြန်ရောင်းရင်
 ဈေးကောင်းရတယ်၊ အဲဒါတွေ မြို့ယူသွားပြီး
 ငါရောင်းခဲ့မယ်'

'ခုကွခံပြီး အဖြေလွှာစာရွက်တွေ
 တော့ ယူမသွားပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ပိဿာမှ
 သုံးလေးဆယ်လောက်ရတာ၊ တို့ဆီမှာ
 လည်း လေးပိဿာပြည့်အောင်မရှိပါဘူး
 ရော... ဟောဒီမှာ အမေက ငါ့ကို 'ခခ'

ပေးထားတဲ့ လက်စွပ်သာယူသွားပြီး ပေါင်သုံးခဲ့ပေတော့'

'ကျေးဇူးပဲကွာ လကုန်တော့ ပြန်ရွေးပေးပါမယ်'
 ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

'ဆရာလေးရေ သွားကြရအောင်ဗျို့'

'ဟာ ဘိုးလေးကလည်း လောလှချည်လား၊ ညနေမှ သွားကြ တာပေါ့'

'မြို့နယ် 'စိုက်ပျိုးရေးဘဏ်' အဖွဲ့ပြန်ဖို့ လမ်းပေါက်မှာ ကားနှိ
 တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာစုဘက်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ စိုက်/ဘဏ် အဖွဲ့တွေကို
 လမ်းပေါက်ကိုပြန်ဖို့ တခွပ်ရင်း ဥက္ကဋ္ဌ မောင်ဘကြည်လည်းတွေ့ စီစဉ်နေ
 တယ်၊ အဲဒီလည်းတွေ့နဲ့ လမ်းပေါက်ကို လိုက်တွားပြီးညနေကျရင် စိုက်/ဘဏ်
 အဖွဲ့ မြို့ပြန်မယ့်ကားနဲ့ မြို့ကိုတန်းလိုက်တွားကြအောင်လေ'

'ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်'

'စားမနေနဲ့ ဆရာရေ တခွပ်ရင်းက မောင်ဘကြည်အိမ်မှာ ဝင်စားကြ
 တာပေါ့ ကျုပ်စီစဉ်ထားပြီးတားဗျ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်နဲ့ ထင်ကျော်ဦးတို့ ထွက်သွားကြပြီးနောက် ဆွမ်းခံ
 လာခါနီးပြီဖြစ်၍ ဆွမ်းနှင့်ဆွမ်းဟင်းများကိုပြင်ဆင်နေစဉ် ကွကြီးရောက်
 လာပြီး...

'ဆန်နဲ့စားရေ ဘာတွေလုပ်နေလဲဗျ'

'ထမင်းစားမလို့ဟေ့ လာကွာ တစ်ခါထဲဝင်စားသွား'

'စားမနေပါနဲ့ ဆရာလေးရယ် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဦး'

'ဘယ်ကိုလဲ ဘာကိစ္စလဲဟ'

ကွကြီးက အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ရက်ကိုး

ရွက်ကန်း အမူအရာဖြင့်...

'ဟဲ ဟဲ ဝါဝင်ဖို့က နှစ်ပတ်လောက်
 ပဲ လိုတော့တယ် ဆရာလေးရဲ့ ဒါကြောင့်
 ဝါမဝင်ခင် မိန်းမတွားတောင်းမလို့ အဲဒါ
 တို့... တို့'

'မင်းအဖေ ဘိုးလေးဖိုးသစ်နဲ့
 ထင်ကျော်ဦးတို့ အခုလေးတင် မြို့ကိုသွား
 တယ်ဟာ၊ မင်းအဖေမရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်
 သွားတောင်းမလဲ'

ဟာဗာ ကျပ်အဘက ကျပ်ကို ဝါကျွတ်ပြီးမှတောင်းပေးမှပျ
ဒီဝါတွင်း တုံးလကြီးကို ကျပ်မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီနှစ်က ဝါထင်
တယ်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့် အဘမရှိတုန်း တက်တုတ်ရိုက်ပြီး တွားရမှာဗျ၊ အဲဒါ
ဆရာလေးကိုလာခေါ်တာ'

'မင်းအဘမပါဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတောင်းမှာလဲ၊ လူကြီးတွေ
ခေါ်ရအောင်လည်း တို့ရွာက ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အတွင်းရေးမှူးလည်း စိုက်/ဘဏ်
အဖွဲ့တွေကို ပြန်ပို့ဖို့ လမ်းပေါက်ကိုသွားကုန်ကြပြီ'

'အဲဒါကြောင့် ဆရာလေးကို လူကြီးအရာထားပြီး ခေါ်တာပေါ့ဗျ၊
ဟိုတစ်လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ ဆရာတူငယ်ချင်း ကိုခင်မောင်ထွန်းကလည်း ပြန်
ရောက်မလာတေးလို့ပေါ့ဗျ၊ တူပြန်ရောက်ပြီး ထွန်စက်ကြီးတာပါလာရင်
အဲဒီထွန်စက်ကြီးနဲ့ကို တွားတောင်းပေးမယ်လို့ တူကတိပေးထားတယ်ဗျ'

'မင်းအဘ မသိဘဲနဲ့တော့ ငါမလိုက်ရဲဘူး'

'ဆရာလေးကလည်း အဘက ကျပ်ကိစ္စကို သဘောမတူတာမှ
မဟုတ်ဘဲနဲ့ အလျှက်စွန့် ရှုပ်နေလို့တာ တူမအားလို့ ဝါကျွတ်မှ စိစဉ်ခိုင်းတာဗျ၊
ဝါတွင်းမှာက ဝေ့စပ်တာတို့၊ မင်္ဂလာဆောင်တို့၊ တောင်းရမ်းတာတို့တာ
မလုပ်ကောင်းဘူးလို့ပြောကြတာ မဟုတ်လား၊ ယူပြီးပေါင်းတင်းနေလို့တ
ရပါတယ်ဗျ။'

ကဲ ကဲ ဆရာလေး အခုလိုက်တောင်းပေးဗျ၊ ကျွန်တော့်
ကောင်မလေးကို တစ်ခါထဲခေါ်လာခဲ့မယ်။ ဟော ဝါကျွတ်တော့ အဘကနေ
မင်္ဂလာဆောင်ပေးမှာပဲ၊ အဘက ကျွန်တော့်ကို အချစ်ဆုံးပါဗျ၊ အခု

အခြေအနေအရ အဘကစိတ်ခု နေလို့ပါဗျာ
ကဲပါ ဆရာလေးတာ လိုက်တောင်းပေးပါ
ဆရာလေးကိုလည်း အဘက ဆူမှာ မဟုတ်
ပါဘူး'

ကျွန်တော်လိုက်တောင်းပေးလျှင်လည်း
ဘိုးလေးဖိုးသစ်က အပြစ်ပြောမည် မဟုတ်
ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ စိတ်လေး
နေသဖြင့်...'

'ဟဲ့ကောင်ရ မိန်းမတောင်းတယ်
ဆိုတာ လွယ်တယ်မှတ်လို့လား၊ ကာလသာ

ကြေးက ကိုးရာတစ်ထောင်ပေးရမှာ၊ ပြီးတော့ ကန်တော့ပွဲတို့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတို့
ဘာတို့ညာတို့ကိုလည်း စီစဉ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား'

'အဲဒါတွေက စီစဉ်ပြီးတား ဘာမှမပူနဲ့၊ အင်းအခုနေတာ အမ(အမေ)
ခွဲခဲရင် အရာရာကို တူကိုယ်တိုင်စီစဉ်ပေးမှာ မြင်ယောင်မိတေးတယ်ဗျ၊
အခုတော့ ကျုပ်မိန်းမတောင်းဖို့တောင် မစောင့်နိုင်ဘူး အတေစောရတယ်
လို့ဗျ'

'ဟဲ့ကောင် ပေါက်တက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ မိန်းမ
သွားတောင်းမယ့်ကိစ္စမှာ ဘယ်သူတွေပါသေးလဲ'

'ရွာတောင်ပိုင်းက နတ်ကတော်ဒေါ်စရယ်၊ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဝင်းနိုင်
နဲ့ ကာလတားခေါင်း ထိပ်ဖြူကြီးရယ်၊ ဆရာလေးရယ်ဆိုရင် လေးယောက်၊
ကျွန်တော်နဲ့ဆိုရင်ငါးယောက်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဆရာလေးကို ပြောရဦးမယ် ဒီနေ့
ညနေ ငါးနာရီကနေ ရှစ်နာရီအတွင်းမှာ အရောက်တွားပြီးတောင်းရမ်းရင်
ကိုယ့် စကားအောင်မြင်မယ်တဲ့ဗျ'

'မင်းကို ဘယ်သူကပြောသလဲ'

ဆယ်အိမ်ခေါင်းဝင်းနိုင်တွက်ပေးတာလေ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဝိတာခါ
နက္ခတ်ရယ်၊ အတာဝတီနက္ခတ်ရယ်နဲ့ ရေဝတီနက္ခတ်တို့ စန်းယဉ်ပြီး နေတယ်
ဆိုပဲ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျီးတာရာနဲ့ ငျိုင်းတာရာ မှာ ငါးတွေတယ် ဆိုလား
မတ်ပါဘူး၊ တော်တော်ကြီးကိုကောင်းတဲ့ အချိန်တဲ့ ဆရာလေးရဲ့။

အဲဒါတွင်မကဘူး၊ ဒေါ်စကလည်း ကိုယ်တော်တွေကို ပွဲပေး
ပြီးမေးထားတာ အဲဒီအချိန်ဟာ အချိန်ကောင်းတဲ့ အချိန်နောက်ကျ တွားရင်
ဝါကျွတ်မှပဲရတော့မယ်လို့ပြောတယ်ဗျ၊ အဲဒါကြောင့်

အချိန်မနှောင်းခင် တွားရအောင် ဆရာလေး'
ကျွန်တော်သည် ရယ်ချင်စိတ်ကို
ထိန်းပြီး ဘာမှမသိ နားမလည်သော မယား
တစ်ဦး ကွကြီးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ပျက်စွာ
ဖြင့်...'

'မင်းမိဘတွေမပါဘဲနဲ့ သွား
တောင်းရင်ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ
သမီးရှင်မိဘတွေက ဘာပြောမလဲ'

ဘာမှမပုနဲ့ စိစဉ်ပြီးတာ။ အဘအတည်းအတန်ဖြစ်နေလို့ မိန်းမ
တောင်းအောင် လိုက်မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြီးတော့ အဘကလည်း တူခေါင်းမချခင်
မျက်စိမမိတ်ခင် ကျုပ်အိမ်ထောင်ရက်တာ၊ ကျတွားတာကို မြင်ချင်တယ်။
အဲဒါကြောင့် တတ်တုတ်ရိုက်ပြီး စိစဉ်လိုက်ရတာပါလို့လည်း စာရေးပေးပြီးတာ။
ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'ဟ မင်းအမေလင်ကြီးက ဒေါင်ဒေါင်မြည်ကြီး (ကျန်းမာနေ
အထူးကောင်းမွန်သည်) ဆိုတာဟိုဘက်ကသိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
ပြီးတော့ အခုအကြောင်းတွေသာ မင်းအမေလင်ကြီး သိသွားရင် မင်း
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

'ဆရာလေးကလည်း ကျွန်တော်ယူမယ့်မိန်းမက ဒီရွာနဲ့ မိုင်နှစ်ဆယ်
လောက်ဝေးတဲ့ ဒို့ပြင်ရွာကပဲဟာ ကျုပ်အဘနေကောင်း။ မကောင်းချက်ချင်း
ကြီး မတိနိုင်ပါဘူး။

နောက်ပြီးဒီအကြောင်းတွေကိုတိတာ ဆရာနဲ့ပါဆို လေးယောက်
ပဲနဲ့တာ။ ဆရာတို့ မပြောရင် အဘလည်းမတိနိုင်ပါဘူး။

အဲနောက်ဆုံး တူတို့တွေအားလုံး တိတွားတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်
လည်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆိုတော့၊ ဟမီးရှင်ကလည်း တမီးမျက်နှာနဲ့
တားရှင်ကလည်း တားမျက်နှာနဲ့၊ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

'ဟာကွာ ငါမလိုက်ချင်ဘူး မင်းတို့ဟာမင်းတို့ သွားကြကွာ'
'ဟာ ဆရာလေးရယ် ကျွန်တော့်မှာ အားကိုးရမယ့်တူဆိုလို့
ဆရာလေးပဲရှိပါတယ်။ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီရွာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာ
တုတွေက ကျွန်တော့်ကို အရူးအပေါဆိုပြီး ကြိုက်မယ့်တူလည်း မရှိပါဘူး
ဆရာလေးရယ်။

အခု ကောင်မလေးတောင် ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ကောင်း
ကောင်းမတိတေးလို့တာ ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်တာပါ။

တစ်တက်မှာ တစ်ခါတာ ကြိုတောင့်ကြိုခဲကြိုရတဲ့ ရှားရှားပါးပါး
လေးကို လက်လွတ်တော့ မခံပါရစေနဲ့ဗျာ၊ အီး... ဝါတွင်း တုံးလတာ
စောင့်ရလို့ရှိရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အကြောင်းတွေကို တိတွားပြီး ကျွန်တော့်
ကိုယူမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ဆရာလေး ရဲ့ အီး... အီး... ရွတ်'

စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာဖြင့် ချုံးပွဲချ၍ငိုကြွေးနေသော မောင်ကွကြီး
အား ကြည့်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်များကို မနည်းမျိုးသိပ်၍ . . .

'ကဲပါကွာ ငိုမနေပါနဲ့ နားငြီးပါတယ်'
ကွကြီးက မျက်ရည်နှင့် နှာရည်များကို ပုဆိုးအောက်စဖြင့် သုတ်
ရင်း . . .

'ဒါဆို ဆရာလေးလိုက်တော့မယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် လှည်းတွား
ပြင်လိုက်တော့မယ်'

'ဟ အခုမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းက 'ဗိန်း' ထုတာ(ဆွမ်းခံရန်ထု
သောစည်) ဆယ်နာရီပဲရှိသေးတယ်ဟ'

'ဆရာလေးကလည်း တွားရမယ့်ခရီးက မိုင်နှစ်ဆယ်ကြီးများ တောင်
လှည်းနဲ့တွားရမှာဆိုတော့ အခုအချိန်ထွက်မှ ညနေ လေးနာရီ ပတ်ဝန်းကျင်
ရောက်မှာ၊ ငါးနာရီထိုးတာနဲ့ ကောင်မလေး အိမ်တွားပြီးတောင်းရမ်းမယ်ဗျာ၊
ပြီးတော့ မနက်အစောကြီးထ ပြန်လာမှာပဲ ဆရာလေးရ၊ ကဲပါဗျာ လာပါ
ရှေ့ရွာကိုရောက်မှ ထမင်းစားကြတာပေါ့။ ဟိုမှာမြင်လား ဒေါ်စတိုက လှည်း
တစ်စီး၊ ဆရာလေးနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်းတစ်စီး၊ အတင့်ပြင်ပြီးတာ။'

စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်ပြီး တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ကောက်စွပ်ကာ
လမ်းထောင့်တွင်ရပ်ထားသော လှည်းဆီသွားလိုက်သည်။

'ဟဲ့ ကွကြီး ဒီနွားတွေက မင်းအဘ နောက်မှဝယ်ထားတဲ့ နွားတွေ
မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ အဘက တူမြေးတွေ အလှူမင်္ဂလာ လှည့်တာမှာ
တုံးဖို့ဝယ်ထားတာ၊ ကျွန်တော်မိန်းမတောင်းတာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ
မဟုတ်လား အဲဒါကြောင့် လှည်းမှာတပ်လာတာ'

www.burmeseclassic.com

(၃)

ညနေလေးနာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် မိန်းမတောင်းမည့် ရွာနားသို့ ရောက်လာသည်။

‘ဟဲ့ ကွကြီးရဲ့ ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါဟာ၊ နောက်က ဒေါ်စတို့ လှည်းပြတ်ကျန်နေခဲ့ပြီ’

‘ဆရာလေးရေ ကျွန်တော်က ဖြည်းဖြည်းမောင်းတာပဲ၊ နွားတွေက ခြေလှမ်းတွက်နေတာ၊ ဒီရွာကိုများ တူရွာမှတ်နေလား မတ်ဘူး၊ အင်းလေးနောက်ဆို ဒီရွာဟာတူရွာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်လို့နေမှာပေါ့။ ဒါဟာ နိမိတ်ကောင်းပဲဗျ၊ ဟဲ ဟဲ ဟောဟိုမှာ ကျန်တော့ရဲ့ အောင်တွယ်တော်ကြီး အေးမိတောင် ရွာထိပ်မှာ လာစောင့်နေပါလား ကျွတ်... ကျွတ်... ရို့... ရို့’

လှည်းကို အတင်းဆွဲ၍ ရပ်လိုက်ပြီး...

‘ဟဲ့ အေးမိ ငါ့ဟာ အဆင်ပြေလား’

အေးမိက လူကိုမကြည့်ဘဲ တောင့်တင်းလှသော နွားတွေကို ကြည့်ရင်း...

‘တော့ နွားကြီးတွေက လှလိုက်တာတော်၊ ရွာအနောက်ပိုင်းထွေးလေးကိုကျော်စိုးရဲ့ နွားကြီးတွေကျနေတာပဲ’

‘အောင်မလေး အရေးထဲ နွားငိုကာချဲ့နေပြန်ပြီ အဲဒါအတာထား ငါ့ကိစ္စကို ပြောပါဦးဟဲ့’

‘အင်း အဲ ရှင်ကောင်မလေးမိဘတွေက၊ ရှင်မိဘတွေမပါဘဲ လာတောင်းတာဆိုတော့ သိပ်ဘဝင်မကျချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်အဘကလည်း အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီး ဆေးဆရာတောင် လက်လျှော့ထားတာဆိုတော့ သူတို့ကလည်း ဘာမှမပြောပါဘူး၊ အဲ... တော်ကြာမှ သူတို့သမီးလည်း ရှင်နဲ့ရရော ရှင်အဘလည်း တစ်ခါထဲ သေဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးလို့တော့ ပြောတာပဲ’

ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီးထသွားရင်း ကွကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကွကြီးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို အပြုံးမပျက်ဘဲ...

‘ငါ့အဘကလည်း တော်တော်ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာပါပြီဟာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ခရီးကြီးကို လိုက်လာဖို့မတင့်တေးလို့ ထားခဲ့ရတာ၊ တူ့ခမျာမှာ လိုက်ချင်ရှာလွန်းလို့လေ... အဲ အဲ ဒါနဲ့ ငါခိုင်းတာတွေရော လှင်ဖြူပြီလား’

‘အင်း... ကာလသားကြေးက ပေးပြီးပါပြီ၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်း တွေနဲ့ ကန်တော့ပွဲကတော့ ကျုပ်အိမ်မှာပဲရှိသေးတယ်၊ ရှင်တို့သွား တောင်းမှ သယ်ပို့ရမှာလေ’

‘ဒါဆို အေးမိရေ နင်တွားနှင့် နောက်ကလှည်းလာရင် ငါတန်းလိုက်ခဲ့မယ်၊ အရေးထဲ ဒေါ်စတို့လှည်းကလည်း လာခဲ့လိုက်တာ၊ ဝါးနာရီတောင်ထိုးနေပြီ’

‘ကဲ ကျွန်မတို့အိမ်ကိုသာလာခဲ့ပေတော့ ကျွန်မသွားနှင့်မယ်’

အေးမိထွက်သွားသွားခြင်း ကွကြီးသည် ဘူးခါးခြောက် ရေဘူးထဲမှ ရေကိုယူ၍ မျက်နှာသစ်လိုက်ပြီး ခါးပုံဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ‘ဂ’ ငယ်ဂိုရာလား ‘က’ ကြီးကိုရာလား မသိသော စခန်းကို လက်ညှိုးတစ်ကော် ကော်၍ယူပြီး သူ့မျက်နှာအနံ့ ပွတ်သည်။

နောက်ထပ်တစ်ကော် ထပ်ကော်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေထောက်တွေကိုပါပွတ်သည်။ မျက်နှာကသစ်ပြီးသားဖြစ်၍ စခန်းလိမ်းလိုက်သောအခါ ဖြူဖွေးသွားသော်လည်း လက်နှင့် ခြေထောက်မှာ ဖုန်တလုံးလုံးဖြစ်နေစဉ် လိမ်းလိုက်ရသောကြောင့် ချေး(ဂိုး) လက်လေးသစ်ဟုပြောရမလား၊ ခြေဖွေးကွက်ဟုပြောရမလား မသိသော အဖြူနှင့်အမည်းများအကွက်လိုက်၊ အလိပ်

လိုက်ဖြစ်သွားသည်။

မောင်ကွကြီးက ထပ်မံ၍ လက်ပေါ်တွင်သွေးကာလိမ်းရသော နွေဆွဲပြားပါသည်ဆိုလား၊ ရွှေလက်စွပ်ပါသည်ဆိုလား၊ ပြောသံ ကြားဖူးသော နွဲခဲကို လက်ဝါးနှစ်ဖက် အပြည့်သွေး၍ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး လိမ်းပြန်ပါသည်။

ပြီးနောက် ရွားရွားပါးပါး ဘယ်ကရခဲ့သည်မသိသော မူလ လက်ဟောင်း 'ဝိုင်အိုလက်' ပေါင်ဒါဗူးကို ထုတ်ယူ၍ 'တိုပတ်ပဝါ' ပေါ်ဖြူးကာ မျက်နှာပေါ်သို့ တဖုန်းဖုန်း ရိုက်နေသည်မှာ ဘေးမှထိုင်နေသော ကျွန်တော် ပင်လျှင် အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ ထိုပေါင်ဒါကိုပင် ချိုင်းကြား၊ ပေါင်ကြား ပါမကျန် ဘူးတစ်ဝက်ခန့်လောင်းချ၍ ပွတ်ပြန်ပါသည်။

ထို့နောက်ခေတ်ဟောင်းအောက်မေ့ဖွယ် ဟုဆိုရမည့် 'ခေါင်း'တံဆိပ် ခေါင်းလိမ်းဆီမွှေးကို ခေါင်းပေါ်သို့ ရွဲရွဲစီအောင် လိမ်းလိုက်ပြီး သကာလ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ခေါင်းဖြိုးပါလေတော့ သည်။

တချို့ခေါင်းလိမ်းဆီများသည် နားထင်မှတစ်ဆင့် ပါးပေါ်သို့ ဖြစ်ကြီးငါးသွယ်၊ မြစ်ငယ်ငါးရာပမာ စီးဆင်း၍ ကျလာသည်။

ထို့ကြောင့် တိုပတ်ပဝါကိုယူ၍ ဒုတိယမို့ မျက်နှာကို 'တဖုန်းဖုန်း' ခြိုက်ပြန်လေရာ ဘေးမှကျွန်တော်ပင် သူ့အစား လက်ညောင်းနေတော့သည်။

ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးတစ်ကိုယ်လုံးကို လက်ကြောတင်းတင်းဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ ရှုပါမောင်းတင်ပြီးသွားသည့်နောက် ဖင်အောက်တွင် စက္ကူပတ်၍ ဒုထိုင်လာခဲ့သော အထုပ်ထဲမှ နက်ပြာရောင်လုံချည်ကို ထုတ်၍ ဝတ်လိုက် သည်း ပုဆိုးမှာ ယခုမှ ချုပ်လာခဲ့သော အသစ်ဖြစ်၍ ကော်တောင့်နေသဖြင့် အသားတွင်ကပ်မနေဘဲ ဂါဝန်သဖွယ် ဖြစ်နေ သည်။

ပန်းနုရောင်ရှုပ်လက်ရှည်အင်္ကျီကို ထုတ်ယူ ၍ သေသပ်စွာဝတ်ဆင် ပြီးနောက် အပေါ် မှ နံ့သာရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ကောက်စွပ် ကာ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး အစွမ်းကုန် ပြုံးရင်း...

'ဟီး ဟီး ကျွန်တော်လှူရဲ့လားဆရာ' ဟုမေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သမ္မုဒ္ဓေ ဂါထာတော်ကြီးကို အသက်

အောင့်၍ ရွတ်လိုက်ရင်း သတို့သားလောင်း၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

စန္ဒာငွေလမင်းကဲ့သို့ အဖုအထစ်အချိုင့် အဝှမ်းများလှသော သူ့မျက်နှာကြီးပေါ်တွင် စန်းတစ်ထပ်၊ ရွှံ့ရည်တစ်ထပ်၊ ဝိုင်အိုလက် ပေါင်ဒါ တစ်ထပ်တို့သည် သူ့အလွှာနှင့်သူ တင့်တယ်စွာ ရှိနေကြ၍ 'ကရေကရာ' မုန်ကြီးမို့တက်သကဲ့သို့ ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာကြီးထဲမှ ဝင်းဝင်းတောက် နေသော ရွှေသွားကြီးနှစ်ချောင်း၊ ထို့နောက် တိုက်ပုံအဝါ၊ အင်္ကျီပန်းရောင်၊ ပုဆိုးအနက် ခြေသလုံး မြေပွေးကွက်ဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော သတို့သား အလောင်းအလျာ မောင်ကွကြီးအား ညနေနေဝင်ရိုးရိတွင် တစ်မိမိမိမိကြည့်ရင်း တစ်မိမိမိမိကြောက်လာသဖြင့်...

'အေး အဲ လှပါတယ် လှပါတယ် ဟို ဟိုဘက်ကိုလှည့်ပြီး ဒေါ်စတို့ လှည်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ပါဦး'

ဟုတိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

ဖုန်လုံးများ ကြားမှ ဒေါ်စတို့လှည်းပေါ်လာသည်။ လှည်းပေါ်ပါလာ သူသုံးဦးစလုံးသည်လည်း၊ မောင်ကွကြီးကဲ့သို့ လှပသေသပ်စွာ ဖြိုးလိမ်း ပြီးဖြစ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် 'ဒရက်ကူလာ' သွေးစုပ်ဖုတ် ကောင်မြို့စားကြီးနှင့် သူ့တပည့် သွေးစုပ်ကောင်ကြီးတစ်စုတို့ ရွာတွင်းသို့ သွေးစုပ်ရန်သွားကြသည့် ဝိဒီယိုဒေ့တ်လမ်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင် လိုက်ရသကဲ့သို့ ကျွန်တော့်မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းထမိပါသည်။ ကွကြီးက...

'ကြာလိုက်တာ ဒေါ်စရယ်၊ အခင်းနာရီထိုးတော့မယ်ဈ'

'တူမိမ်းတရံဆံရွာကို တွားရမှာဆိုတော့ လူမြင်တင့်တယ် အောင်

ပြင်ရဆင်ရတေးတယ်ဟဲ့၊ အချိန်မီပါတယ် ကွကြီးရဲ့၊

ကဲ တွားကြစို့'

ရွာထဲသို့ လှည်းဝင်လိုက်စဉ် တစ်ရွာ လုံးရှိလူအပေါင်းက ကျွန်တော်တို့အားကြည့် ၍ တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုနေကြသည်။

မောင်ကွကြီးနှင့် ဒေါ်စတို့အဖွဲ့ တတော့ နားရွက်ကြီးများ ပါးစပ်ချိတ် အောင် ပြုံး၍နေကြသည်။

ထိုစဉ် မောင်ကွကြီး၏လှည်းမှ နွားနှစ်ကောင်မှာ ရွာအရှေ့ပိုင်းသို့ မောင်း

၍မရဘဲ ရွာအနောက်ပိုင်းသို့သာ ဦးတည်၍ ရုန်းကန်နေကြသဖြင့် မောင်ကွကြီးမှာ ချွေးပျံအောင် ထိန်းမောင်းနေရသည်။ မကြာပါချေ။ နွားနှစ်ကောင်သည် လှည်းကိုအတင်းရုန်း၍ ဒုန်းစိုင်းကာပင် ရွာအနောက်ပိုင်းသို့ အတင်းပြေးသွားပြီး အိမ်ပိုင်းတစ်ခုထဲသို့ အတင်းဝင်သွားသည်။

ထိုအိမ်ပိုင်းတွင်ရှိသော နှပ်ချေးတွဲလဲ ကိုယ်လုံးတီး ကောင်လေး တစ်ယောက် ပြေးလာပြီး...

'ဟာ ရွှေတိုးနဲ့ ငွေတိုးတို့ ပြန်လာကြပြီ အဘရေ ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ သူ၏အော်သံကြောင့် ထမင်းစားနေသော လူလတ်ပိုင်း လူငယ်နှစ်ယောက်နှင့် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတို့ ထွက်လာကြပြန်သည်။ ကွကြီးက ထိုသူများကိုပြုံး၍ပြလိုက်ပြီး...

'ဟဲ့ ရွှေတိုးနဲ့ ငွေတိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်ကြည်တန်းခေါ် မောင်ကွကြီးနဲ့ ကျောင်းဆရာပါဟဲ့ ကဲ ကဲ တွားဦးမယ်ဗျို့'

'ဟုပြုံးပြုံးကြီးပြောကာ လှည်းကို အိမ်ပိုင်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ရန် အတင်းပြန်ကွေ့နေသည်။ နွားနှစ်ကောင်မှာလည်း ပေကပ်နေရာ ကျွန်တော်တို့ လှည်းမှာ သူများအိမ်ပိုင်းထဲတွင် ချာလပတ်လည်နေလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေကြသော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် တုတ်၊ ဓားများကိုပြေးဆွဲပြီး...

'နွားသူခိုးတွေ မပြေးနဲ့ သေဖို့သာပြင်' ဟုအော်ဟစ်ကာ ပြေးလာသောကြောင့် အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးတို့မှာ ဟုာဟုာသလဲ သူ့သားနှစ်ယောက်ကို ဆွဲထားရင်း...

'ဟဲ့ ကလေးတွေလွန်ကုန်မယ်၊ ဟိုလှည်းပေါ်က ကောင်တွေ အောက်ကိုဆင်းခဲ့စမ်း၊ လာကြပါဦး အရပ်ကတို့ရေ'

ဟုငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သောကြောင့် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားပြီး တစ်ရွာလုံးရှိ ကလေးလူကြီးပါမကျန် ပြေးလာကြသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကွကြီးတို့နှစ်ယောက် သားမှာ သူများအိမ်ပိုင်းထဲတွင် ချာချာလည်နေသောလှည်းကြီးပေါ်၌ မျက်စိ

သူငယ်၊ နားသူငယ်နှင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ဒေါ်စတို့ အဖွဲ့ကတော့ ဘယ်မှာကျန်နေမှန်းမသိပေ။

ခဏအကြာတွင် ရွာရှိပြည်သူ့စစ်ဟုထင်ရသော လူတစ်စုရောက် နှိမ့်လာပြီး ကျွန်တော်တို့အား လှည်းပေါ်မှဆင်းစေကာ ကြိုးဖြင့်တုပ်ရန် ပြင်ကြသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာခေါင်းနားပန်းကြီး သွားပြီး...

'ဟေ့လူတွေ မှားမယ် မှားမယ် ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ' ကျွန်တော်၏အမေးကိုဂရုစိုက်ဘဲ ကွကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို နွားကန်ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက်ရင်း...

'ကိုယ့်အပြစ်ကို မသိဘူးလား ခွေးမသားတွေရဲ့၊ ဒီနွားတွေဟာ တို့ရွာမှာရော ဒီနယ်မှာပါ နာမည်အကြီးဆုံး၊ လှည်းပြိုင်ပွဲ၊ နွားပြိုင်ပွဲ တိုင်းမှာအနိုင်ရနေတဲ့ ရွှေတိုးနဲ့ ငွေတိုးဆိုတဲ့ နွားတွေဆိုတာ မင်းတို့က မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးကြောင်တောင်နို့ကတာ ဒါမို့ဘယ်ရမလဲ ဟင်း ဟင်း ဒီနွားတွေအခိုးခံရလို့ ပျောက်နေတာ နှစ်လကျော်ပြီ၊ အခုလက်ပူး လက်ကျပ် မိပြီ၊ ဘာမုံလာဥလုပ်ချင်သေးတာတုံး'

ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကိုပါ ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ရန် ကြိုးစားနေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ လက်ကိုရုန်းရင်း...

'ဒီမှာ နောင်ကြီး ကျွန်တော် သက္ကယ်မြောင်ရွာက ကျောင်းဆရာပါ ဟုကျွန်တော့်ဂုဏ်ပုဒ်ကိုဖော်ပြီး ထုချေလိုက်သော်လည်း ပြည့်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင်သည် အံ့ဩခြင်းအသွင်သို့ပြောင်းသွားသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာသွားပြီး အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြမည်ဟု ပြင်လိုက်စဉ်ပင်...

ဩ... အနာဂတ်ကာလမှာ ကလေးတွေ လမ်းမများရအောင် လမ်းညွှန်သင်ကြားပေးတဲ့ ကျောင်းဆရာကိုယ်တိုင်က နွားခိုးပြီး ရွာလည်ရတယ်ဆိုတော့၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား အရပ်အတို့ရဲ့...

ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင်၏ တိုင်တည်စကားကြောင့် ဝိုင်းဝန်းလာကြသောပရိသတ်အပေါင်း 'ဟာခနဲ' ဖြစ်သွားကာ မေးကြောကြီးများ ထောင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်တော့်မှာ

အလျင်အမြန်ထပ်မံ၍ ရှင်းပြလိုက်ရပြန်သည်။

'မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်တို့ မိန်းမလာတောင်းတာပါ ခင်ဗျာ'

ကျွန်တော့် ရှင်းပြချက်အဆုံး 'ဟာ' ခနဲ ဖြစ်သွားသူ ပရိသတ် အပေါင်း 'ဟင်' ခနဲ ဖြစ်သွားကြပြီးနောက်. . .

'အမယ်လေး လေး နွားသူခိုးတွေကို ဘယ်သမီးရှင်ကများ သမင် တော်ချင်တာတဲ့လဲ၊ အဲဒီသမီးရှင်အိမ်ကို 'ခဲ'မိုး ရွာပစ်မယ်ကွ ဟင်း. . . အဆိပ်ပင်ရေလောင်းလို့ကွာ'

'အိုကွာ ခြေမ မကောင်းရင် ခြေမ၊ လက်မ မကောင်းရင် လက်မပဲ ဟေ့ ငါတို့ အမျိုးတွေထဲတော့ နွားသူခိုးသွေးအဝင်မခံနိုင်ဘူး ချသာ ချကွာ'

စသည်ဖြင့် စသည်ဖြင့် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားသော ကျေးဇူးရှင် အပေါင်း၏ နှုတ်၏ စောင်မပူကြောင့်. . .

ချမယ်၊ နက်မယ်၊ နပ်နပ်စင်းမယ်၊ အမှုန့်ကျိတ်မယ် စသည် စသည်ဖြင့် အကြမ်းဖက်ဝါဒကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးရန် လာကြကုန်သော ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်အပေါင်းကို ကျေးရွာပြည်သူစစ်များက ရွတ်ရွတ်ခွံခွံ တားရင်း၊ ဆီးရင်း၊ ပြောရင်း၊ ဆိုရင်း၊ ရုန်းရင်း၊ ကန်ရင်းဖြင့်ပင် ကျွန်တော် နှင့်မောင်ကွကြီးတို့နှစ်ယောက်မှာ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ကြောက်ရွံ့စိတ်၊ ရှက်စိတ်များကြောင့် ကာယကုန် ဖျက်ယွင်း လောက်အောင်တုန်လှုပ်လာသော အကျွန်ုပ်၏မျက်ဝန်းများမှ စီးဆင်းလာ သော ပုလဲမျက်ရည်များသည်လည်း ကွကြီး၏ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကြောင့်

ဘက်ဂီယာထိုးကာ ဆန်လေသည့် စုန်ရေ ဖြစ်ရ ပြန်ပါသည်။

မောင်ကွကြီးကတော့ ကြောက်လန့် တကြားငိုချလိုက်ရာ ဖြူဖြူဖွေးနေသော သူ့မျက်နှာကြီးပေါ်ရှိ စန်းလွှာ၊ ရွံ့လွှာ ပေါင်ဒါလွှာတည်းဟူသော အလွှာကြီး သုံးလွှာမှာ မျက်ရည်ဖြစ်တိုက်စား စီးဆင်း ခြင်းကြောင့် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးကာ မည်းမည်း အကြောင်းကြီးများဖြစ်လျက် စီးဆင်းသွား လေတော့သည်။

ထို့အပြင် မီးသတ်ကားရှစ်စီး ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ အပြိုင်ဥပြည် ဆွဲလိုက် သကဲ့သို့ သာယာနာပျော်ဖွယ် အလျဉ်းကင်းမဲ့သည့် အသံကြီးဖြင့်. . .

'အီး အီး ကျုပ် နွားမခိုးပါဘူးဗျ အီး ဟီး ရွတ်' ဟူသော ငိုယိုသံကြောင့် ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင်သည် သနားသွား သည်ထင်သည်။

'အေး မင်းခိုး မခိုးဆိုတာတော့ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ရောက်မှ ရှင်းတာပေါ့၊ ကဲ ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်ကိုခေါ်သွားကြ'

'နေ နေပါဦး ပြောပါရစေဦး ဒီမှာ ဒီမှာ' ကွကြီး၏ အတင်းရုန်းကန်ရင်း အော်ဟစ်သံကြောင့် ပြည်သူ့စစ် ခေါင်းဆောင်က ဒေါသထွက်သွားပြီး. . .

'ဒီမှာမနေနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ရောက်မှ ပြောစရာရှိတာပြော အခု ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်ကိုသာ အရင်ကြ'

'ကြပါမယ် ကြပါမယ် အခု ကျုပ်ပုဆိုးကျွတ်တော့မယ်ဗျ၊ တော်ကြာ အမှုတစ်ခုထပ်တိုးမှာ စိုးလို့ပါခင်ဗျ အီး အီး'

ကွကြီး၏ ကော်တောင့်နေသော နက်ပြာရောင်ပုဆိုးကြီးမှာ ခါးပုံစ ပင် ပြေ၍ နေပေပြီ။

ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင်လည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး ကွကြီး၏ ခါးကို နွားကန်ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ပတ်၍ချည်ပေးကာ စိတ်ချလက်ချဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌအိမ်သို့ခေါ်သွားလေတော့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခြေချစရာမရှိ အောင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များဖြင့် ပြည့်နေပါတော့သည်။

ထိုထိုသော ပရိသတ်အပေါင်းကလည်း ကြည့်ရုံ မျှမကဘဲ ပွဲစိ ပွဲစိ ဖြင့် ထင်မြင်ချက်များကို ဖောဖောသီသီ ပေးနေကြသည်။

'ဟယ် နွားသူခိုးခေါင်းဆောင်က ကျောင်းဆရာတဲ့တော်ရေ အဲ့ကို ဩရော'

'ရွှေတိုးနဲ့ ငွေတိုးတို့ အရင်ပျောက် သွားတဲ့ နွားတွေလည်း သူတို့တွေ လက်ချက် နေမှာပဲနော်'

'အစစ်ပေါ့အေ. . . ဒါကြောင့် အဲဒီကျောင်းဆရာတပည့် ဝတ်ထားတာ

ကြည့်ပါလား။ သန့်ပြီးတော့ တောက်ပြောင်နေတာပဲ'

'သန့်တာကလည်း မပြောနဲ့အော့ နွားသူခိုးခေါင်းဆောင်က သူ့ တပည့်ကို တို့ရွာသူနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ခေါ်လာတာတဲ့တော်'

'ဟောတော် ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ ဒီလိုနွားသူခိုးနဲ့ ယူမယ့် ကောင်မမို့ ကြီးတောင် မကြီးပေါင်'

'ဒီလို နွားသူခိုးနဲ့ ယူတဲ့ရွာသူ ယူရဲယူကြည့် တစ်ရွာလုံး ဝိုင်း ကျဉ်ထားလိုက်မယ် ဘာမှတ်နေသလဲ ဟင်း'

အနီကဲ့သို့သော ရေပက်မဝင် စွပ်စွဲချက်တွေကြား၌ အားမတန်၍ မာန်ကိုလျှောကာ ခေါင်းကိုငိုက်စိုက်ချ၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လှမ်းနေ သော ကျွန်တော်မှာ မည်သည့်ဘဝကများ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ချည်ပြီး တုပ်ပြီး အရှက်တကွ အကျိုး နည်း ဖြစ်ရချေသနည်းဟု စဉ်းစားရင်း စီးကျလာတော့မည့် မျက်ရည်စများကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှ တောက်ဆတ် တောက်ဆတ်ဖြင့် ကြွမြန်းနေသောကွကြီးကိုကြည့်ရင်း ဒင်းကြောင့် ဖြစ်ရ သည်ဟူသော ဒေါသစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်စကို သိမ်းဆည်းရပြန်ပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ အချိန်ကိုက်ဖြစ်အောင် အခါပေးတော်သော ဆယ်အိမ် ခေါင်းဝင်းနိုင်နှင့် ဒေါ်စတို့ကိုလည်း စာသင်ကျောင်းရှိ ကြပ်ခိုးတင်ထားသော ကြက်ဥကြိမ်ဖြင့် ခပ်စပ်စပ်ရိုက်ရင်း...

'ကဲဟာ ဟောဒါက ဟိုနကွတ်နဲ့ ဒီနကွတ်တွေစန်းယှဉ်ဦး၊ ဒါက ငှက် နဲ့ ဗျိုင်းတာရာအတွက်ကွ'

ဟုအော်ဟစ်ရင်း နကွတ်အပေါင်းကို ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးဖြင့် မြှောက် ပြီး ရသလောက်ကိန်းဂဏန်းအရေအတွက်

အတိုင်း ရိုက်ပစ်ရုံမျှမက ဒေါ်စအတွက် လည်း အတွင်းသုံးဆယ့်ခုနစ်ချက်အပြင် အပြင် သုံးဆယ့်ခုနစ်ချက်ပါ အပိုဆောင် ၍ ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်ပါတော့သည်။

ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဥက္ကဋ္ဌသည် စိုက်/ဘက်အဖွဲ့ကို လမ်း ပေါက်သို့လိုက်ပို့ရာမှ ပြန်မရောက်သေး ဟူသော သတင်းစကားကြောင့် ပရိသတ် အပေါင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အား

ဥက္ကဋ္ဌအိမ်အောက်ရှိ ထိပ်တုံး၌ ခတ်ထားသင့်ပါကြောင်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး အကြံဆိုးများပေး နေကြစဉ် ခြံဝင်းပေါက်၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားပြီး...

'ဟောဒီမှာလည်း နွားသူခိုးအဖွဲ့ကလူတွေ မိထားပြန်ပြီဟေ့' ဟူသော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ဝင်းနိုင်၊ ကာလ သားခေါင်း ထိပ်ဖြူကြီးနှင့် နတ်ကတော်ဒေါ်စတို့အဖွဲ့မှာလည်း ချည်ပြီး

တုပ်ပြီးသား ရောက်ရှိလာပြန်ပါသည်။

'မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား ဆရာလေးရဲ့ အီး ဟီး ဟီး' ဟူသော အသံဆိုးကြီးများဖြင့် သူတို့သုံးဦးက အားကိုးတကြီး

ကျွန်တော်ကို တိုင်တည်ပြီး ငိုယိုနေသောကြောင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းဟု ထင်မြင် ယူဆသူတစ်ဦးက ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင်အား...

'အဟုကောင်တွေ ဟိုကျောင်းဆရာဆိုတဲ့သူက ခေါင်းဆောင် ဖြစ်မှာသေချာတယ်၊ ဒါဆိုသူဟာ အရေးကြီးတဲ့ ရာဇဝတ်သားပဲ၊ ဒီတော့

သူ့ကိုပဲ ထိပ်တုံးခတ်ထားလိုက်ကွာ တို့ရွာကထိပ်တုံးကလည်း နှစ်ယောက်ပဲ ခတ်လိုရတဲ့ လေးပေါက်တုံးဆိုတော့ သူ့ခြေထောက်ကို တစ်ပေါက်ကျော်သာ

ခတ်ထားလိုက်'

ထိုသူ၏ သွေးပျက်ဖွယ်ရာ အကြံပေးချက်ကြောင့် ကျွန်တော် မှာ ခူးတဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး ဇောချွေးများပင် စီးကျလာပါသည်။ ထို့ကြောင့် အားကိုးတကြီးဖြင့် ပြည်သူ့စစ်ခေါင်းဆောင်ကို ကြည့် ရင်း...

'အဲဒီလိုတော့ တစ်ပေါက်ကျော်ထိပ်တုံးမခတ်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး တို့ရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုမှ မပြေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့ဥက္ကဋ္ဌ

ပြန်လာလို့ ရှိရင်သာ ကျွန်တော်ရှင်းပြတာကိုလက်ခံ၊ မခံ ဆိုတာကို နားထောင်ကြပါဦး ပြီးတော့မှ ဥက္ကဋ္ဌ

သဘောအတိုင်း ခတ်ဆိုလည်း ခတ်ကြပါ ဗျာ...'

ဟူသော လေသံပျော့ပျော့လေးဖြင့် ကျွန်တော်အသနားခံလိုက်ရာ ပြည်သူ့စစ်

ခေါင်းဆောင်သည် နည်းနည်းတွေဝေသွား ပြီး...

'ကောင်းပြီလေ အခုတော့ မခတ် သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညရစ်နာရီခွဲ

တို့နာရီထိုးလောက်မှ ဥက္ကဋ္ဌ ပြန်မရောက်သေးဘူးဆိုရင်တော့ ခတ်ရမှာပဲ။
ဥက္ကဋ္ဌက တစ်ခါတလေ ညဉ့်နက်ရင် လမ်းပေါက်မှာ အိပ်တတ်တယ်'

'က ကိုကိုနိုင်နဲ့အဖွဲ့ မင်းတို့ဒီမှာ စောင့်နေကြဦး။ သူတို့တွေ ထုတ်
ပြေးဖို့ပြင်တယ်ဆိုရင်တော့ လက်မနှေးစေနဲ့နော်။ ငါထမင်းစား ပြန်လိုက်ဦး
မယ်'

ပြောပြောဆိုဆို ပြန်သွားသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ ဥက္ကဋ္ဌသာပြန်
ရောက်မလာခဲ့ပါလျှင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းသည် တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်း
တစ်လံစီမျှကွာဝေးသော အပေါက်နှစ်ပေါက်တွင် အခတ်ခံရမည့်အရေးတို့
တွေးရင်း . . .

ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက် ဘေးကင်းရန်ရှင်း ခလုတ်မထိဆူးမငြိအဲ
မြန်မြန်ပြန်လာပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေရပေတော့သည်။

(၄)

ညရှစ်နာရီလောက်တွင် ဥက္ကဋ္ဌပြန်လာပြီဟူသော အသံနှင့်အတူ
တစ်ရွာလုံးရှိလူကုန် ဝိုင်းလာကြပြန်သည်။

'နွားသူခိုးတွေ မိထားပြီ ဥက္ကဋ္ဌရေ'

ဟုဝိုင်းဝန်း၍ တိုင်ကြားသံနှင့်အတူ

'အေး အေး မိရင်လည်း ခဏထားလိုက်ဦး ထမင်းစားပြီးမှ စစ်မယ်
ငါဆာလှပြီ'

ဟူသော အသံနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဥက္ကဋ္ဌဆိုသူသည် ရောက်လာပြီး
ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်ကာ အိမ်ပေါ်တက်၍ ထမင်းစားနေ
သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်တော့ အကယ်၍ ကျွန်တော်ရှင်းပြသည်ကို
ဥက္ကဋ္ဌမယုံခဲ့သော် ငါသည် ကားရားကြီးနေရတော့မည်ပါတကားဟု တွေးရင်း
ချွေးများ စီးကျလာပြန်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏ မေတ္တာပို့နည်းများကိုလည်း
အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် လက်တွေ့မေတ္တာမပြုဖြစ်ခဲ့သမျှ ယခုမှ အတိုးရော
အရင်းပါပေါင်း၍ မေတ္တာပို့မိပေတော့သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ဥက္ကဋ္ဌသည် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာ
ပြီး အောက်လင်းဓာတ်မီးကိုထွန်းကာ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ရှုပြီး သကာလ . .

'ဟေ့ မင်း ဟိုသက္ကယ်မြောင်ရွာက ကျောင်းဆရာမဟုတ်လား! ဟုမေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ သုံးသိန်းပဒေသာဆုပေါက် သကဲ့သို့ ဝမ်းသာသွားပြီး ငါတော့ ဘုရားမပြီဟုအောက်မေ့ကာ...

'ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ ကျွန်တော်သက္ကယ်မြောင်ရွာက ကျောင်း ဆရာပါ' 'အေး မင်းကို ငါကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ မြို့နယ်လုံးကျွတ် ပညာရေးဆွေးနွေးပွဲမှာ ရွာတိုင်းရွာတိုင်းက ကျောင်းဆရာတွေနဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ တွေတက်ရတယ်လေ။ အဲဒီ ဆွေးနွေးပွဲကိုတက်တုန်းက မင်းကိုသိခဲ့ တာပဲ။ ဟား ဟား ဟား တစ်မြို့နယ်လုံးမှာရှိတဲ့ ကျောင်းတွေထဲက လေးတန်း တမေးပွဲမှာ တန်းလုံးကျွတ်ရာနှုန်းပြည့်ကျလို့ အညံ့ဆုံး ကျောင်းဆရာအဖြစ် အသတ်မှတ်ခံရတာ မင်းကိုးကွ ဟား ဟား ဟား'

ကျွန်တော့်မှာ ထိပေါက်ပြီးမှ ထိလက်မှတ်ကို ယောက္ခမ သိမ်းခြင်း ခံလိုက်ရသော သမက်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီး မျက်နှာကို ဘယ်ထားရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကာ...

'ဒါက ဒီလိုပါ ဟိုအရင်နှစ်က ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ လေးတန်းကျောင်း သားက တစ်ယောက်တည်းရှိတာ စာမေးပွဲဖြေတဲ့နေ့ရောက်မှ ငှက်ဖျားတက်ပြီး မဖြေဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်းရှိတာ တစ်ယောက်တည်းကျလို့ ရာနှုန်းပြည့် ကျတယ်ဆိုပြီး သတ်မှတ်ခံရတာပါခင်ဗျာ။ အဲဒါကိုလည်း မြို့နယ်ပညာရေးမှူး နဲ့မှာ ထုချေလွှာတင်ပြီးပါပြီခင်ဗျာ...'

ဟု သနားစဖွယ်ကောင်းအောင် ပြောပြလိုက်ရပါသည်။ 'အေးလေ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဒါပေမယ့် ကျောင်းဆရာလုပ်ပြီး နွားနီး တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲကွ'

'မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ တကယ်လို့သာ ဒီရွာကနွားကို ကျွန်တော်ခိုးခဲ့တယ်ဆို ဒီရွာ ကို ဒီနွားနဲ့ ပြန်လာရပါမလားဗျာ။ ဒီပြင် နွားယူလာခဲ့မှာပေါ့'

'အေးပါ ငါလည်း အဲဒါကို စဉ်းစား ပါတယ်'

ကျွန်တော့်မှာ နည်းနည်းအသက်ချ ချောင်သွားစဉ် ဥက္ကဋ္ဌ မိန်းမက ဝင်ပြောပြန် သည်။

'ဒါကတော့ အဲဒီနွားတွေနဲ့အတူ ဒီရွာကို ရှင်တို့မဲလာဘဲ နေလို့မရ နေအောင် ဆေးဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားတယ်လေ။ အဲဒီ ဘိုးတော် 'အင်း' ကတော့ တကယ်ကို စွမ်းပါပေရဲ့တော်'

တီဗွီထဲတွင် ဇာတ်လမ်းကောင်းတုန်း ကြော်ငြာကြီးဝင်လာ သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ရည်လည်စေရန်...

'ဟောဟိုကလူက ကျွန်တော်တို့ သက္ကယ်မြောင်ရွာက ဘိုးလေးဖိုးသစ် ရဲ့သား မောင်ကွကြီးပါ။ သူ့မိန်းမတောင်းအောင် ဒီရွာကိုလာခဲ့တာပါခင်ဗျာ။ ဒီနွားတွေကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကမှ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ရယ် ငွေသုံးသောင်း ပေးပြီး ဝယ်ထားတာပါ'

'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ကျွန်တော်မင်္ဂလာဆောင်ရင် လက်ဖွဲ့ဖို့ ဆိုပြီး အဘရယ်ဝယ်ထားတာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီနွားတွေကိုယူပြီး ဒီရွာကိုလာခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ'

ကွကြီးကလည်း ဇာတ်လမ်းဆင်၍ ပြောလိုက်ရာ ဥက္ကဋ္ဌသည် တွေ တွေကြီး ဖြစ်သွားပြီး...

'သက္ကယ်မြောင်၊ ပဲနောက်ရိုးအုပ်စုက ဘိုးလေးဖိုးသစ်လား အဲဒီ လူကြီးကို ငါသိတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းက ဘယ်သူ့သမီးကို လာတောင်း တာလဲ'

ကွကြီး၏မျက်လုံးသည် အရောင်တလက်လက် တောက်ပြောင်လာ ပြီး...

'ဟို ဟို ဥက္ကဋ္ဌတို့ရွာက ဦးရီငွေးနဲ့ ဒေါ်ဝင်း မော်တို့ရဲ့ တမီး မတင်လှကို လာတောင်း တာပါ ခင်ဗျာ'

ဤတွင်ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို ကြည့်ရ တော့မည်ဟု ယူဆပြီး လာရောက်ကြည့်ရှု စနည်းနာနေကြသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဦးရီငွေးဆိုသူ ထွက်လာပြီး ဟုတ်မှန် ကြောင်းဝန်ခံသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ရလေတော့သည်။

လူ့အဖွဲ့အား

ထို့နောက် ဥက္ကဋ္ဌက သူ့လူများ၏ ရှေ့လောတကြီး လုပ်ရပ်ကြောင့် အားနာကြောင်း၊ ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်ပါကြောင်း ပြောဆိုပြီး လက်ဖက် သုပ်များ၊ ရေခဲသောက်ခန်း၊ မုန့်ချိုဖုံဖြင့် ဧည့်ခံပါရစေဟု ပြောဆို၍ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို သူ့အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားကာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရင်း...

'ဒါနဲ့ မောင်ကွကြီးရဲ့ မင်းမိန်းမတောင်းရအောင်လာတဲ့ ကိစ္စမှာ မင်းအဘက ဘာလို့လိုက်မလာရတာလဲ'

'သူ့အဖေက အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ လိုက်မလာနိုင်တာပါ'

ဥက္ကဋ္ဌ၏ အမေးကို ဦးရီဌေးက ဝင်ဖြေလိုက်သဖြင့် ကွကြီးလည်း အားတက်သွားကာ...

'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ အဘက ထတောင်မထနိုင်ပါဘူး'

ဥက္ကဋ္ဌကခေါင်းကုတ်ရင်း...

'မင်းအဘက ဘာရောဂါဖြစ်လို့လဲ ဘယ်တုန်းကလဲ'

ကွကြီးသည် စားလက်စ လက်ဖက်သုပ်ကိုဝါး၍မစားဘဲ အတင်း မျှချလိုက်ရင်း...

'တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာကတော့ ကြာပါပြီခင်ဗျာ၊ အဲဒါမထနိုင်တာ ကတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိပါတေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တူမျက်စိမမှိတ်ခင် ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ရက်တားကျတွားမှ တေပျော်မယ်လို့ တဖယုပြောပြီး ငါ့ဘားရယ် မင်းမင်္ဂလာဆောင်အတွက် အဘက ထိုက်ထိုက်တန်တန် လက်ဖွဲ့မယ်ဆိုပြီး ဟိုနွားတစ်ရှဉ်းကို တုံးတောင်းနဲ့ ဝယ်ပေးလို့ ကျွန်တော် လည်း အဘစိတ်ချမ်းတာပါ စေတော့ဆိုပြီး ဒီကိုလာခဲ့တာပါ၊ အဘတာပါနဲ့ ရင် ကျွန်တော် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ရွတ်... ရွတ်...'

ဟု မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် အိမ် အပြင်သရုပ်ဆောင်၍ ရှင်းလင်းပြသလိုက် ရာ အိမ်ပေါ်အိမ်အောက် ကြားကြားသမျှ ပရိသတ်အပေါင်းမှာ စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် ကွကြီးအား သနားသွားကြသည်။ ဤတွင် ဥက္ကဋ္ဌက ခေါင်းကိုတွင်တွင် ကုတ်ရင်း...

'ဟေ ညနေသုံးနာရီလောက်က ကိုဖိုးသစ်ကို စိုက်/ဘဏ်အဖွဲ့ရဲ့ ကားခေါ်

မှာ ငါတွေလိုက်သေးတယ်၊ ဘာတဲ့ သူ့မြေးတွေ ရှင်ပြုဖို့ဆိုလားပဲ အဲဒါ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေ မြို့ကိုသွားဝယ်မလို့ ဆိုပြီး ငါ့ကိုပြောသွား ပါသေးတယ်ဟ၊ နောက်ပြီး အဲဒီစိုက်/ဘဏ် အဖွဲ့ကားနဲ့ မြို့ကိုလိုက်သွား တာပဲ'

ဥက္ကဋ္ဌ၏စကားသည် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ မိုးကြိုးပစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သွားပြီ ကျားကိုက်လို့ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြေးသောသူ အပင်ပေါ် ရောက်မှ ဝက်ဝံ အကုတ်ခံရဆိုသလို ဖြစ်ပါပြီဗျာ။

ကွကြီးကတော့ လုံးဝမျက်နှာမပျက်ဘဲ ရေခဲမွေးတစ်ခွက်ကို သောက် ရင်း...

'ကျွန်တော့်အဘကလေ လူကမကျန်းမာပါဘူး စိတ်ဆောင်နေ တာပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မိန်းမတောင်းအောင် တွားပါတော့မယ်ဆိုမှ တန်းပြီး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်တွားတာပါပဲ ခင်ဗျာ။

အဲဒါနဲ့ ငါ့မြေးတွေလည်းရှင်ပြုမယ်၊ ငါ့တားကိုလည်း မင်္ဂလာဆောင် ပေးမယ်၊ မြို့ကိုတွားပြီး လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ တွားဝယ်မယ်ဆိုပြီး ထတွားလို့ ကျန်တဲ့အမျိုးတွေကလည်း ဒီအဘိုးကြီး ဆေးကုရမှာကို တေမလောက်ကြောက် တာ အခုမှ အဆင်ပြေပြီ မြို့ကိုရောက်မှ တစ်ခါထဲဆေးရုံတင်ပေးမယ်ဆိုပြီး ညာပြီးခေါ်တွားကြတာပါခင်ဗျာ။

'ဪ... အဘ အဘ နွားလူးကြီးလှပါတယ်အဘရယ် ရွတ်... ရွတ်...'

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင်ပင် အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်၊ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ သူ့ ခေါင်းမွေးဖြူဖြူများ ကျွတ်ထွက်သွားလောက် အောင်ကုတ်ရင်း အပြင်းအထန်ကို စဉ်းစား နေပါသည်။ ပြီးမှ...

'ဟုတ်လား ငါတော့ မင်းအဘကို တစ်ယောက်ထဲတွေ့တာပါ၊ ဟုတ်ပါတယ် သူ့ဆွေတွေ၊ မျိုးတွေကိုလည်း မမြင်မိပါဘူး၊ မင်းအဘကလည်း ထူထူထောင်ထောင်နဲ့ စိုစိုပြည်ပြည်ပါဟ၊ ငါ့ကိုတောင် သူ့အလှူ ဖိတ်လိုက်သေးတယ်၊ ဝါဆိုလပြည့်နေ့

ဆင်းဆက်လာခဲ့ပါတဲ့။ သေသေချာချာပြောတာပဲ။ အဲ ဒါပေမယ့် ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်လာတယ်ဆိုလား ပြောတော့ ပြောသေးတယ်'

ကျွန်တော်၏ရင်ခွန်သံများ တဒိန်းဒိန်း မြည်ဟည်းနေသည်။

လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ရေခဲခဲကြမ်းပန်းကန်ကို လွတ်မကျစေရန် အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။ ဤနေရာ၊ ဤဒေသ၊ ဤရွာမှ ကောင်းမွန်စွာ ပြန်ခွင့်ရပါက ကွကြီးအား သက်စေ့နှင့်တစ်ချက်တိတိ ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက် မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်မိသည်။

မောင်ကွကြီးကတော့ လုံးဝတုန်လှုပ်ပုံမရဘဲ မျက်ရည်ကိုသုတ် လိုက်ရင်း...

'ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ' ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ တစ်ရွာလုံးက အား အထားရဆုံး၊ အလေးစားရဆုံးဆိုတဲ့ ကျောင်းဆရာနှစ်ယောက် ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒီမှာ အဘိအတွက် ဆေးကုဖို့တို့၊ အဘရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ဖို့တို့ အဲ အဲ မင်္ဂလာဆောင်တို့ အလှူတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့တို့ အတွက် ကျောင်းဆရာလေး တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာလေးထင်ကျော်ဦးထံ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အဘကတူတာမမာတာ တူတူ တွဲလား၊ ပြုလား၊ ပြုစုလား လုပ်ခင် မကြိုက်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ငါ့တားမင်္ဂလာဆောင်နဲ့ ငါ့မြေးတွေ ရှင်ပြုပွဲအတွက် လိုတမျှငါဝယ်မယ်၊ ငါ့နောက် ဘယ်တုမှ လိုက်စရာ မလိုဘူးဆိုပြီး ဇွတ်ဆ တွားတာပါ။

အဲဒါ ဆွေမျိုးတွေကလည်း အဘကို ကြောက်တော့ မပြောရဲလို့ ဆရာလေးထင်ကျော်ဦးကို အကူအညီတောင်း ကြပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆရာလေး ထင်ကျော်ဦးက မြို့မှာ တူအတိဆိုင်တွေ ရှိတယ်။ လိုချင်တာတွေကို ပစ္စည်းမှန် ဈေးမှန်ရအောင် ဝယ်ပေးမယ်ဆိုပြီး လိုက် တွားတာပါ။

ဟိုရောက်မှအဘကို ဆေးရုံ ညာ ခေါ်ပြီး ဆေးကုရမှာပါ ခင်ဗျာ အီး ရွတ် ရွတ်. . . ဒါတောင် အဘကလည်း ဆရာလေးထင်ကျော်ဦးကို ပြောခါ

တေးတယ်၊ ငါ့တားနဲ့ ငါ့မြေးအတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင်တွေးမယ်၊ ဆရာလေးနဲ့ ဆရာကြီးဟာ တစ်ပြည်တစ်ရွာကိုတွားပြီး ငါ့တားမိန်းမတောင်းရာမှာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် လိုက်တွားကြပါလို့ ပြောပါတေးတယ်ဗျာ။ အီး. . . အီး. . . ဆရာလေးထင်ကျော်ဦးက အပြင်အထန်ငြင်းဆန်ပြီး အဘနဲ့ လိုက်တွားလို့ ဟောဒီက ဆရာကြီးတာ ကျွန်တော့်အတွက် အားကိုးဖို့ပါလာ တာပါခင်ဗျာ။ အဘ ရေ. . . အီး. . . အဘရဲ့. . . အခုတော့ အဘရဲ့ ခေတ်နာတွေ ဝေဒနာဖြစ်ကုန်ပါရောလား အဘရဲ့ အီး. . . ရွတ်. . . ရွတ်'

ရှည်လျားစွာထုချေပြီးနောက် သကောင့်သားသည် အာခြောက်သွား ပုံရသည်။ ရေခဲခဲကို နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်ကာ လက်ဖက်သုပ်တစ်ခွန်းပါ ကော်စားလိုက်သည်။

ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ပရိသတ်များမှာတော့ ကန်တော့ပွဲ ပြင်ရတော့ မလိုလို့ အလောင်းစင်ပြင်ရတော့မလိုလို့ဖြင့် အူကြောင်ကြောင် နဝေတိမ်တောင်ဖြစ် နေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက. . .

'ကဲ ဆရာလေးကလည်း နှုတ်ဆိတ်လှချေလား ဝဲကားလေး ဘာ လေး ပြောပါဦးဗျ'

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌအား မချီပြီး ပြုံးပြရင်း ပလီစီချောက်ချက်နိုင်လှသော ကွကြီးကိုသာ မေးငေါ့ပြ လိုက်ရပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌကတော့ သူ့လူတွေအများကြောင့် ကျွန်တော် စကား ပြောချင်စိတ်မရှိဘူးဟု ထင်သွားပြီး အားနာသွားပုံရပါသည်။

'ကဲ ကိစ္စတစ်ခုကတော့ပြီးပါပြီ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ခိုးလာမှန်းမသိ

လို့ ဝယ်မိတယ်ဆိုတာ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နွားရှင်တွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့က မြို့နယ်ရဲစခန်းမှာ အမှုပွင့် ထားတော့ နွားပြန်ရပြီဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ရဲစခန်းကို သတင်းပို့ရ မှာပဲ။ သူတို့ဆက်လုပ်စရာရှိတာတွေကို ဆက် လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ အခုလောလောဆယ် တော့ ဒီနွားတွေကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်အပ် ရမှာပဲ'

'ဗျာ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်တစ်ယောက် ငွေလည်းဆုံး၊ အမှုလည်းဖြစ်တော့ နှာပါလားဟူ၍ ပူပင်သောကစိတ်ဖြင့် ယောင်ယမ်းကာ ထွက်သွားသော တွန်တော့ အာမေဍိတ်သံကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

မောင်ကွကြီးကတော့ ဥက္ကဋ္ဌ အိမ်နောက်ပေးခန်းမှ ပြုတစ် ပြုတစ်လုပ်နေသော မိန်းကလေးများကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမှအပ အခြား မည်သည့်အရာကိုမျှ ဝရစိုက်မိပုံမရပါ။

ကျွန်တော် မယုံသင်္ကာဖြစ်မည်စိုး၍ ထင်ပါသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက နွားကိစ္စ ကို ရှင်းပြသည်။

'ဒီလိုလေ ဆရာလေးရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်ဟာ ဘယ်သူတွေဆိုတာထိ တစ်ရွာလုံးကလည်း သက်သေပြနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နွားတွေဟာ သူ့အိမ်သူ မှတ်မိလို့ အတင်းရုန်းကန်ပြီး သူ့အိမ်သူအရောက် ပြန်လာတာကိုလည်း ဆရာလေးတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။

အဲဒီတော့ ဒီနွားနှစ်ကောင်ကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်အပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကတော့ သူ့ခိုးလက်ခံဖြစ်နေတဲ့အတွက် နောက်ပိုင်းကျရင် 'ရဲ' နဲ့ ရှင်းရမှာပဲ အခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ရဲ့ သားကြီး မိန်းမတောင်းမယ့် ကိစ္စမှာ ကျုပ်ကပဲ ရွာလူကြီးအနေနဲ့ သူ့မိဘကိုယ်စား ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်'

ကွကြီး၏ မျက်နှာသည် လငပုပ်ဖမ်းခြင်းမှ ကင်းလွတ်သွားသော လက်သို့ဝင်းထိန်သွားသည်။ အိတ်ကပ်ထဲရှိ ပိုင်အိုလက်ပေါင်ဒါနဲ့သင်းနေသော တို့ပတ်ပဝါထုတ်၍ မျက်နှာကို လေး၊ ငါး၊ ခြောက်ချက် ရိုက်ကာ ပွတ်လိုက်ရင်း ခွေသွားကြီးနှစ်ချောင်းပေါ်အောင် အစွမ်းကုန် ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေသည်။

'ကဲ ဦးရီဌေး ခင်ဗျားရဲ့သမီး မတင်လှတို့ သက္ကယ်မြောင်ရွာက ဘိုးလေးဖိုးသစ်ရဲ့သား မောင်ကွကြီးနဲ့အဖွဲ့က လူကြီးသူမအနေနဲ့ ဟောဒီက ကျောင်းဆရာကို ခေါ်လာပြီး တော့ မိသား ဖသားပီပီ လာရောက်တောင်း ရမ်းနေကြပါပြီ။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ဘက်က သဘောထား သိပါရစေ ခင်ဗျာ'

ဥက္ကဋ္ဌ၏ စကားအဆုံးတွင် ဦးရီဌေး သည် ကုန်းကုန်းကွကွ ဖြစ်သွားပြီး...

'အဟမ်း... အင်း... အဲ... ဒါ... ဒါကတော့ လောလောဆယ် မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး ဥက္ကဋ္ဌရဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘိုးလေးဖိုးသစ်က မြို့ကို ဈေးဝယ်ဆိုလား ဆေးကုဆိုလား သွားတာကအပြန်မှာ ထူထူထောင်ထောင်နဲ့ မှ ပြန်လာနိုင်ပါ့မလား ဆိုတာရယ်။

သူမသိလို့ ဝယ်မိတဲ့နွားတွေကြောင့် သူ့ခိုးလက်ခံဖြစ်နေတာ ရယ်ကြောင့် ဟို ဟို တော်ကြာဗျာ ကျုပ်သမီးကို သူတို့လက်ထဲထည့်ပြီးမှ ဖွဲ့ဖွဲ့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ အသုဘကိစ္စတွေ၊ အမှုတွေနဲ့ရှုပ်နေရင် အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက် မချမ်းသာဆိုသလို ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူးဗျာ အားတော့နာပါရဲ့ သားရေးသမီးရေးကိစ္စကို ဝါကျွတ်မှပဲ စဉ်းစားပါရစေလို့ ကျောင်းဆရာကတစ်ဆင့် ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို အကြောင်းကြားပေးပါ ခင်ဗျာ'

'ဗျာ ဝါကျွတ်ပြီးမှစီစဉ်မယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ခဲဖိုးလည်း ပေးပြီးပါပြီဗျ'

ဗျာဗျာသလဲ ကွကြီးက ဝင်ပြောလိုက်ရာ ဦးရီဌေးက မတ်တပ် ရပ်ရင်း...

'မင်းတို့လူငယ်ချင်းသင့်မြတ်နေကြပြီပဲကွာ ဖူးစာရှိရင်ရမှာပေါ့၊ ဝါကျွတ်အထိတော့စောင့်ပါဦး'

ပြောပြောဆိုဆို ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

မောင်ကွကြီးကတော့ သုံးသောင်းတန် နွားနှစ်ကောင်လုံး ဆုံးသည် ပြင်၊ သူ့အဘလည်း သူ့ခိုးလက်ခံအဖြစ် အမှုရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတုန်းက စိတ် ထိခိုက်ခစားဖို့နေနေသာသာ စဉ်းစားဖော်တောင် မရခဲ့သော်လည်း ယခု သူ့ကိစ္စတွင်တော့ ပျာပျာသလဲ အရှူးမီးဝိုင်းသလို ဖြစ်သွားကာ ဥက္ကဋ္ဌအနားသို့ တိုးသွား၍...

'ဥက္ကဋ္ဌရယ် ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်း ကို မခွဲပါနဲ့လားခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာလေ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ချစ်ကြတလဲ ဆိုရင် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တဲ့ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာမောင်နဲ့တောင် ချောင်းခြားပြီး တစ်ညတာကွဲကွာတွားတာကို ရက်ပေါင်း ခုနစ်ရာ လွမ်းလို့ငိုရတေးတာပဲ၊ လူတား

နည်းတူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာတော့ ထမင်းစားရင်းဟင်းဖတ် ခပ်တော့ ငွန်းနဲ့ကွယ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်လိုက်ရရင်တောင်မှ လွမ်းလို့ငိုရပါတယ်ခင်ဗျာ'

ဟု ပီဒီယို၊ ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း သရုပ်ဆောင်သကဲ့သို့ ချွဲချွဲ ပျစ်ပျစ် တုန်တုန်ရင်ရင်ဖြင့် လုပ်ပြနေရာ၊ ကျွန်တော့်မှာ လူတောထဲဖြစ်နေ၍ ဒေါသထို နှိပ်သိပ်ထားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကြာကြာနေလျှင် အရှက်ကွဲသည် ထက်ကွဲတော့မည်ကို သဘောပေါက်၍ . . .

'ကဲ ဥက္ကဋ္ဌရေ အခုလို ဥက္ကဋ္ဌတတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး'

'ဟာ ဆရာလေးကလည်း ညဉ့်နက်နေပြီ မနက်လင်းမှပဲ ပြန်ပါဗျာ ဆရာလေးတို့အတွက် ထမင်းတောင်ချက်ခိုင်းထားတာ ကျက်ပါပြီဗျာ စားသောက်ပြီး ညအိပ်နေပါဦးဗျာ'

'ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အခုည ရွာပြန်ရောက်မှ မနက်မြို့ကိုလိုက်ပြီး ဘိုးလေးဖိုးသစ်ရဲ့ ကျန်းမာရေး ကိစ္စကို ကူညီချင်သေးလို့ ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ'

ကျွန်တော်လည်း ကွကြီးစကားစ မရှည်စေရန်ပိတ်ပြောလိုက်ပြီး ပြန်ရန်ပြင်သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကလည်း ထင်သလိုမဖြစ်တော့၍ အလှူ အလှူ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

ဥက္ကဋ္ဌက ထမင်းများကို ထုပ်၍ထည့်ပေးသည်။ လမ်းတစ်ဝက် အထိ လိုက်ပို့မည်ဟု ပြောသည်ကိုပင် တားမြစ်ခဲ့ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ သည်။

အိမ်အောက်ရောက်ရောက်ခြင်း ကွကြီး၏နားရင်းအား အုပ်ထည့် လိုက်ပြီး . . .

'ငါပြောမယ် နားထောင်ကြစမ်း အခုတို့မှာ လှည်းနှစ်စီးနဲ့ နွား နှစ်ကောင်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ဒီတော့ နွားမရှိတော့တဲ့လှည်းရဲ့ထမ်းပိုးကို နွားနဲ့ တဲလှည်းရဲ့နောက်က လှည်းရံတိုင်မှာ ချိတ်ပြီး နှစ်စီးတွဲမောင်းမှ ရမယ်၊ ငါရယ် ဒေါစရယ် မောင်းသွားမယ်၊ မင်းတို့သုံးယောက်က ခြေကျင်လျှောက်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြပေတော့ မင်းတို့ဟာမင်းတို့ နေချင်တဲ့ နေရာမှာနေ သေချင်တဲ့နေရာ မှာ သေကြပေတော့ ငါသွားပြီဟေ့'

ပြောပြောဆိုဆို လှည်းနှစ်စီးကို ဆက်လိုက်ပြီး မောင်းလိုက်သည်။

ကွကြီး၊ ထိပ်ဖြူကြီးနှင့် ဝင်းနိုင်တို့ သုံးယောက်ကတော့ မိုင်နှစ်ဆယ်ခရီးတို ခြေကျင်တီးရပေတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး လက်ဆွဲတော်ကြက်ဥကြိမ်ကိုယူလိုက်ကာ ရွာတံခါးသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

ရွာတံခါးနားတွင်တော့ ရွာရှိလူကုန် ရရာလက်နက်၊ တုတ်၊ ဓား၊ လေး၊ လှံများကို ဆွဲကိုင်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေသည်။ ရွာတံခါးကိုလည်း ပိတ်ထား ပြီးပေပြီ။

တံခါးအနီး ကင်းတဲမျှော်စင်ပေါ်မှာတော့ သူ့သမီး လင်နောက် လိုက်သွားသည်ကလွဲ၍ တစ်ရွာလုံးအပ်ကျတာကအစသိသော၊ ဤရွာ၌ သူ့လောက်လူရည်လည်သူ တစ်ယောက်မှမရှိဟု မိမိကိုယ် မိမိ အထင်တကြီး ဖြစ်နေသော ထွေးလေးဖိုးစန်းသည် မလွန်ဘုရားပွဲတော်မှ လေးဆယ့်ငါးကျပ် တိတိဖြင့် ပေးဝယ်ထားသော ပလပ်စတစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဒီဗွစက္က မှန်ပြောင်းဖြင့် အသံလာရာသို့ ကြည့် လိုက်ပြီးနောက် ကင်းတဲပေါ်မှနေ၍ ကင်းတဲအောက်ရှိ ရွာသူရွာသားများကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

'အင်း... မင်းတို့ဟာလေ ဘာမှအတိဉာဏ်မရှိတဲ့ တောတူ တောင်တား ရိုးရိုးအကြီးတွေပါလား၊ ဘယ်ကိစ္စမဆို စူးစမ်းဆင်ခြင် ဖော်မရကြဘူး၊ ကြောက်ဖို့လန့်ဖို့လောက်ပဲတိကြတာပါကလား၊ ဘိမ်း၊ ဘိမ်း အခု အတိမြည်ပြီး ဒီရွာကိုလာနေတဲ့ဟာကြီးကို မြင်နေတာတောင်မှ ဘာကြီး မှန်းမတိလောက်အောင်ကို အဝိဇ္ဇာအမှောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတာကိုးကွ' ထွေးလေးဖိုးစန်း၏ စကားကြောင့် စစ်ပြန်ကြီး ချိုထွေး ဒေါကန် သွားပြီး...

'ဒီမယ် ကင်းတဲပေါ်တက်ပြီး မှန်ပြောင်းနဲ့ကြည့်တဲ့သတို့ကြီး၊ ခင်ဗျား ဘာမြင်ရတယ်ဆိုတာတာ ပြောစမ်းပါ၊ ကျုပ်တို့က ရွာတံခါးပိတ်ထားတော့ အပြင်ကိုဘာမှ မမြင်ရဘူး၊ ဒါကိုပဲ အဝိဇ္ဇာ အမှောင်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတယ်တို့ ကြောက်ဖို့လန့်ဖို့လောက်တိတို့တူတွေတို့ဆိုတာ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ဒူးလေး နဲ့ ပစ်လိုက်မယ် ဟင်း'

ထွေးလေးဖိုးစန်းသည် ကင်းတဲပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်မှောက်လိုက် ပြီး...

'ဟေ့ ဟေ့ မင်းဒူးလေးကြီးနဲ့ အရမ်းမချိန်နဲ့ မတော်မြား ထွက်ကြီး ငါ့လာမှန်ပါမယ်'

အောက်တွင်ရှိသော ရွာသားများသည် စစ်ပြန်ကြီးချိုထွေး လက်ထဲ တွင် ကိုင်ထားသောပစ္စည်းနှင့် ထွေးလေးဖိုးစန်း ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး ဝိုင်းရယ်

(၅)

ညနေကျောင်းဆင်းပြီး၍ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ရွာပြင်တောစပ်မှ ဖုန်လုံးကြီးနှင့်အတူ 'တဂျူးဂျူး' အသံကြီးထွက်ပေါ် လာသဖြင့် တစ်ရွာလုံး ထိုအသံကို နားစွင့်နေကြစဉ် ရွာပြင်ဘက်မှ ကလေး တစ်ယောက် အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ပြေးလာပြီး...

'အဘရေ... ဟိုရွာပြင်တောစပ်မှာ အတံကြီး 'တဂျူးဂျူး' မြည်ပြီး ဖုန်တလုံးလုံးနဲ့ ဒီရွာဘက်ကို ပြေးလာနေတာ ဘာကြီးလဲ မတိဘူးတော့ အီး အီး'

'ဟဲ့ ကလေးတွေအိမ်ပေါ်တက်နေကြစမ်း'

'ဟဲ့ တံချောင်းမွေပါတော့လား'

'ဟေ့ ရွာရှိယောက်ျားမှန်တမျှ တုတ်၊ ဓားရရာဆွဲပြီး ရွာတံခါးမှာ အမြန်စုကြ'

အော်ဟစ်သံ၊ ပြေးလွှားသံ၊ သံချောင်းမွေသံများကြောင့် ရွာရှိ နွားများ ငှက်များ၊ ကျွဲများလန့်ပြီး ဟိုပြေးသည်ပြေး၊ ဟိုတိုးသည်တိုးဖြင့် ကမ္ဘာပျက် သလိုဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း ထမင်းချက်ရန် မွှေးထားသော မီးကိုအမြန်ဆုံး

နေကြသည်။

'ဟား... ဟား... ဟား... ထွေးလေးရဲ့ ခင်ဗျားလက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ မှန်ပြောင်းကြီးနဲ့ တေတေချာချာ ကြည့်ပါဦးဗျ။ စစ်ပြန်ကြီး လက်ထဲက ဟာကြီးက တံမြက်စည်းကြီးဗျ ဟား... ဟား... ဟား...'

ထွေးလေးဖိုးစန်းသည် ထိုအခါမှ ရှက်ရှက်ဖြင့် ထလိုက်ရင်း...

'အိမ်း... အိမ်း... ပညာရှိ တတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတဲ့ စကားများတယ်မှန်ပါကလား၊ မင်းတို့ကလည်း နောက်စရာမရှိကွာ ကဲ ကဲ ရွာတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ဟေ့၊ အခုလာနေတာက ဘိုးလေးဖိုးတစ်တို့အဖွဲ့ပဲ 'ဇွဲ' ထွန်စက်ကြီးကို နောက်မှာအပိုတွဲတပ်ပြီး မောင်းလာတော့ ဖုန်တလုံးလုံးထပြီး အတံမျိုးစုံမြည်နေတာက'

ထိုအချိန်က ကားကိုလူတန်းစေ့မမြင်ဖူးကြသော ရွာသူ ရွာသားအပေါင်း ရွာတံခါးဖွင့်ပြီး ရွာရှိလူကုန်ထွက်၍ ကြိုဆိုကြလေတော့သည်။

'ဇွဲ' ခေါ် လယ်ထွန်စက်ကိုမောင်းလာသူက ကျွန်တော်တို့၏ သူငယ်ချင်း သစ်ကန်ထရိုက် ခင်မောင်ထွန်းဖြစ်ပြီး ထွန်စက်၏ ဘီးအဖုံးတစ်ဖက်စီတွင်တော့ ဘိုးလေးဖိုးသစ်နှင့် ဆရာလေးထင်ကျော်ဦးတို့ လိုက်ပါလာကြပြီး ဘီးအဖုံးနှစ်ခုကြားတွင်ခင်းထားသည့် သစ်သား ခုံပေါ်တွင်တော့ ခင်မောင်ထွန်း၏တပည့် ကြည်မြင့် လိုက်ပါလာသည်။

ထွန်စက်၏နောက်တွဲယာဉ်တွင် အလှူပွဲအတွက်လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကိုတောင်းကြီး၊ တောင်းငယ်အပြည့်အစုံတင်ထားပြီး လူသုံးယောက်ပါလာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထွန်စက်ကိုရပ်ပြီး ထွန်စက်ပေါ်ပါလာသူများ ကျွန်တော့် အိမ်ပေါ်တက်လာကြသည့် အခါတွင်တော့ ထမင်းလုံးအား ပုရွက်ဆိတ်အုံသကဲ့သို့ ထွန်စက်ကြီးနှင့် နောက်တွဲယာဉ်အား တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေကြလေတော့သည်။

ထွန်စက်နောက်တွဲယာဉ်ပေါ်မှပါလာသူ သုံးဦးက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကျွန်တော်နားလျှောက်လာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားကာ...

'ဟား... ကိုကြည်အောင်၊ ညောင်ပိနဲ့ အိုးဘိုငွေးတို့ပါလား၊ ဘာကိုပို့လို့ ဒီရွာကိုလိုက်လာကြတာလဲ'

လူပျိုကြီးသုံးဦးတို့သည် အစွမ်းကုန်ပြုံးရင်း...

'ဟဲ ဟဲ ထွန်စက်နောက်တွဲယာဉ်ကို မစီးဖူးလို့ လိုက်စီးကြည့်တာဗျ ဟဲ ဟဲ'

'ဟောဗျ ခင်ဗျားတို့ရွာကိုကျော်ပြီး ဒီထိအောင်လိုက်လာကြတယ် ဟုတ်လား၊ အောင်မလေး ဆယ်မိုင်လောက်ခရီးကို လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်ကြရမှာနော့...'

ကိုကြည်အောင်၊ ညောင်ပိနှင့် အိုးဘိုငွေးတို့သည် ရေသောက်ရင်း...

'ဟဲ ဟဲ မစီးဖူးလို့ စီးကြည့်မိတော့လည်း ဆယ်မိုင်လောက်ကို လမ်းလျှောက်ပြီးပြန်ရတော့မှာပေါ့ဆရာလေးရဲ့ အဲ... ဟို... ဟို... အဲဒီအပြန်ခရီးအတွက် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကို လူဆီလေး တစ်လုံးလောက် ဒါနပြုပါခင်ဗျာ'

ကျွန်တော်အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး...

'ဘာလဲဗျ လူဆီဆိုတာ...'

ကြည်အောင်က စကားကို မပီကလာ ပီကလာလုပ်၍...

'ကားကိုဓာတ်ဆီတိုက်ပြီး မောင်းရတယ်မဟုတ်လား၊ လူကိုလည်း လူဆီတိုက်ပြီး မောင်းရမှာပေါ့ ငဲ့... ငဲ့... ငဲ့...'

ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်သွားသဖြင့်...

'ကဲ ကဲ ရွာအနောက်ပိုင်းကို သွားပြီး အရက်ချက်

ရောင်းတဲ့ မြင့်သိန်းတို့အိမ်မှာ လူဆီတစ်လုံး ယူပြီး ပြန်ကြပေတော့၊ ကျွန်တော့်စာရင်းထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်ပါလို့ပြောရင် ရပါတယ်ဗျာ၊ သွားကြဦးဗျို၊ မိုးချုပ်တော့မယ်'

လူပျိုကြီးသုံးဦး ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ရေမိုးချိုးကာ ခင်မောင်ထွန်းမြို့မှပါလာသော 'အာမီရစ်' ကိုဝိုင်းဖွဲ့ရင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် ကွကြီးတို့၏ ဂန္ထဝင်မြောက် မိန်းမတောင်းကိစ္စကြီးအား တဝါးဝါး

တဘားဟား ဖြင့် ပွဲကျနေစဉ် 'ဝန်း' 'ဒိုင်း' သံများဖြင့် ဘိုးလေးဖိုးသစ် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

'ဆရာလေး... ဆရာလေး... ဟိုခွေးမတား ဘယ်ရောက်တွားလဲ' ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် သိလာခဲ့ပုံရသည်။ သူတို့ သားအဖကြားထဲ ကျွန်တော် အညှပ်မခံနိုင်သဖြင့်...

'ခင်မောင်ထွန်းတို့ သစ်လုပ်တဲ့တောထဲက တဲမှာ သွားရှောင်နေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူးနော် သူကညာခေါ်လို့ ပါသွားတာ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်က တောက်ခေါက်ရင်း...

'ဆရာကို အပြစ်မတင်ပါဘူး၊ အဲဒီခွေးတားကိုတာ အတေတတ်ချင်တာ၊ နောက်အပတ်အလှူစတော့မယ်၊ ကျုပ်မြေးတွေကို အလှူလှည့်ဖို့ နတ်ပြဖို့တို့မှာ တုံးမယ့် ကျုပ်ဝယ်ထားတဲ့ နွားတွေ မရှိတော့ဘူးဗျ။

ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ဒီနယ်မှာ ရှိတမျှရွာတွေကိုကြား ချင်လို့ ဒီမှာကြည့်ပါဦးဗျာ နွားတွေမှာခြံပြီး အလှူမှာလှည့်ဖို့အတွက် ဝယ်ထားတဲ့ ကော်ဇောကြီးနှစ်ခု၊ တစ်ခုကိုတစ်ထောင်ငါးရာတောင် ပေးခဲ့ရတာ၊ ဒါတွေ ဘယ်မှာ တွားတုံးတော့မှာလဲ တောက်'

ခင်မောင်ထွန်းက ဘိုးလေးဖိုးသစ်စိတ်ပြေပါစေတော့ဟု ရည်သန်၍ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။

'ကောင်းလိုက်တဲ့ ကော်ဇောကြီးတွေဗျာ အကြီးကြီးပဲ၊ နွားမပြောနဲ့ ဆင်တောင်ခြံထားလို့ ရတယ်'

'ဘာမဆို ကျုပ်လုပ်တာမှန်တမျှဟာ တူများထက်ထူးမှ ကျုပ်တကြိုက်တာ၊ တတ်နိုင်ရင် ဆင်နဲ့ လှည့်ချင်တာပေါ့၊

ဆင်ငှားမရနိုင်တော့လို့တာ နွားချော၊ နွားလှ တွေဝယ်ပြီး အလှူလှည့်ဖို့လုပ်ရတာ အခု တော့ ဟိုခွေးတားကြောင့် ဟင်း...

ထင်ကျော်ဦးက အရက်ကိုမော့လိုက်ပြီး ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ဆောင်ချလိုက်ကာ..

'ဆင်ရမယ်ဆိုရင် ဘိုးလေးတကယ်ပဲ ဆင်နဲ့လှည့်မလား'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်နှင့်တကွ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မောင်ထွန်းတို့သည် ထင်ကျော်ဦးတို့

အံ့ဩစွာဖြင့် ငေးကြည့်မိသည်။

'ကျုပ်မူးတယ်ထင်လို့လား ဘိုးလေးရဲ့၊ အခုမှတစ်ခွက်ပဲ သောက်ရပါ သေးတယ် မမူးပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်တကယ်ပြောတာ ဆင်နဲ့ လှည့်မလား'

'ကြိုက်ပြီဒါမျိုးမှ ဖိုးတစ်တိုက်ကြိုက်တာ၊ ဆင်နဲ့တာ လှည့်ရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့လယ်နှစ်ကေကို ရောင်းပြီးလှည့်မယ်'

အဘဘိုးလေးဖိုးသစ်နှင့် ဆရာထင်ကျော်ဦးတို့အားကြည့်ရင်း ကျွန်တော်နှင့်ခင်မောင်ထွန်းအံ့ဩနေကြသည်။ ထင်ကျော်ဦးက ကော်ဇောကြီးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်ရင်း...

'လယ်နှစ်ကေ ရောင်းစရာမလိုဘူး တစ်ထောင်လောက်ပဲ ကုန်မယ်၊ ဆင်တစ်ကောင်နဲ့ ပန်းရထားတစ်စီးရမယ်'

'ဗျာ ငွေတစ်ထောင်နဲ့ ဆင်ရော ပန်းရထားတစ်စီးကောရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကဆင်ရမှာလဲ၊ တစ်စခန်းက ဆင်တွေကတော့ လုံးဝငှားလို့ မရဘူးနော် ဆရာလေး၊ ကျွန်တော် အမျိုးမျိုးကြီးစားပြီးပြီ'

ထင်ကျော်ဦးက ပန်းတွန့်လိုက်ရင်း...

'ဒီမယ်ဘိုးလေး ခင်ဗျားမြေးတွေလှည့်ဖို့အတွက် သုံးမယ့် ဆင်ဟာ ဆင်ဖြူလိုချင်လား၊ ဆင်မည်းလိုချင်လား ကြိုက်တဲ့အရောင် ရမယ်'

ထင်ကျော်ဦး၏ ရဲရဲကြီး အာမခံစကားကြောင့် ဘိုးလေးဖိုးသစ်မှာ ချေးပါရမလို၊ ဆီးသွားရမလိုဖြစ်သွားပြီး ကတုန်ကရင်ဖြင့်...

'တ... တကယ်လား ဆရာလေး... ဆရာလေးကို ကျွန်တော် လုံးဝယုံတယ်၊ ရမယ်ဆိုရင် ဆင်ဖြူတော်လိုချင်တယ်၊ နောက်အပတ်

တောက်ကြာနေ နံနက်ခြောက်နာရီခွဲက ကျွန်တော့် အိမ်ရှေ့ အရောက်ပို့ပေးနိုင်ရင် တစ်ထောင်မဟုတ်ဘူး၊

နှစ်ထောင်ပေးနိုင်တယ်၊ ဆရာလေးတာ အရောက်ပို့ပေးပေတော့'

'ကဲ ဒါဆို ဆင်တစ်ကောင်နဲ့ ဆင်ဆွဲမယ့် ပန်းရထားတစ်စီးကို ကျွန်တော်

အာဝန်ယူမယ်၊ ဆင်ကိုမောင်းမယ့် ဆင်ဦးစီးတို့တော့ ဘိုးလေး ကိုယ်တိုင် ပြောပေတော့'

'ဟာ ဆရာလေးရ ဆင်ငှား တတည်းက ဆင်ဦးစီး ပါမလာဘူးလား'

ထင်ကျော်ဦးက ပုလင်းကိုကောက်ကိုင်၍ သူ့ခွက်ထဲထည့်နေ ပြင်သောကြောင့် ကျွန်တော်က ပုလင်းကို လှူလိုက်ရင်း...

'ဒီမယ်ထင်ကြီး ဒါကလေးကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီးဖဲခိုက် အဲလေ လူကြီးအလုပ်လုပ်တဲ့ ကိစ္စကွ သေသေချာချာ ပြောပါ'

ထင်ကျော်ဦးက အမြည်းတစ်ဖတ်ကောက်ဝါးရင်း...

'ငါတာဝန်က လာမယ့် သောကြာနေ့မနက် ခြောက်နာရီခွဲ အမှောင် ဘိုးလေးဖိုးသစ် အိမ်ရှေ့ကို ဆင်ဖြူတော်နဲ့ ပန်းရထားတစ်စီး ပို့ပေးမယ် အဲဒီကိစ္စအတွက်တစ်ထောင်ပဲကျမယ်၊ နှစ်ထောင်ပေးရင်တော့ ပိုပြီးပျော် တာပေါ့၊ ဒါ ငါ့ကဏ္ဍ အဲဒီဆင်ကို မောင်းပေးမယ့် ဆင်ဦးစီးအတွက်ထ တစ်စေ့ကွ အဲဒါကို ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကိုယ်တိုင် ညှိရမှာ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်လည်း ထိုင်ရမလိုလို ထရမလိုလိုဖြင့်...

'ကဲပါ အဲဒီဆင်ဦးစီးက ဘယ်တူလဲဆိုတာတာပြော ဘိုးလေး ဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရ ညှိပြီးပေးမယ်'

ထင်ကျော်ဦးက ခင်မောင်ထွန်း ပဲခုံးပုတ်လိုက်ပြီး...

'ဆင်ဦးစီးက သူပဲ'

ခင်မောင်ထွန်းက ခုန်ထလိုက်ရင်း...

'ဘာကွ ငါက ဆင်ဦးစီး၊ ဆင်မောင်းရမယ့်သူ ဟုတ်လား၊ ဒီမယ် ထင်ကြီး မင်းမူးနေပြီမဟုတ်လား၊ ငါတို့ကို အားမနာရင်နေ ဘိုးလေးဖိုးသစ် ကိုတော့ အားနာဖို့ကောင်းတယ်၊ မင်းရဲ့ ကလေးကလား စကားတွေထိ အမြန်ဆုံးရုပ်သိမ်းပါ၊ ပြန်ပြီးမရုပ်သိမ်းဘူးဆိုရင် ငါ့ပုလင်းကို ငါ့ရုပ်သိမ်းပြီး ပြန်မယ်'

ပြောပြောဆိုဆို ခင်မောင်ထွန်းက ပုလင်းကိုဆွဲပြီး ယူလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် လည်း ပုလင်းကို ပြန်ယူယူလိုက်ရသည်။

မျက်စိထဲတွင်လည်း ကျွန်တော်ထိ ငယ်ငယ်တုန်းက မလွန် မြသပိတ် ပွဲတော်၌ စီးခဲ့ဖူးသော ဆင်လှည်းကြီးကို မြင်ယောင် လာသဖြင့်...

'ဟား... ဟား... ဟား ဒီမယ် ခင်မောင်ထွန်း ဆင်ကို မင်းကိုယ်တိုင်

မောင်းရမယ်'

ကျွန်တော့် စကားကြောင့် ခင်မောင်ထွန်းက မျက်လုံးပြူးကြီး များဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

'ဒီလိုလေကွာ ထို့ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းရယ်၊ ငါ့ရယ်၊ ထင်ကြီးရယ် မလွန်ပွဲတော်မှာ ဆင်လှည်းကြီး စီးခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ တစ်ခါစီးရင် ဆယ့်ငါးပြား ပေးရတာ မင်းမေ့နေပြီလား၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ အဲဒီ ဆင်ကြီးရဲ့နာမည်က...'

ခင်မောင်ထွန်းက သူ့ခွက်ကို ကောက်မော့၍ ခွက်ကို မိုးပေါ် မြောက်ကာ ပြန်ဖမ်းလိုက်ရင်း...

'ငါမှတ်မိပြီ အဲဒီဆင်ကြီးနာမည်က 'ရွဲမောင်' မဟုတ်လား ဟား... ဟား... ဟား... ကဲ ဘိုးလေးရေ ဆင်မောင်းခ တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆင်ကိုတိုက်ရမယ့် ဒီဇယ်ကိုသာ သုံး၊ လေးဂါလံ လောက် ရှာပေးပေတော့'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ကျွန်တော်တို့သုံးဦးစလုံး အပမိသွားပြီဟု လုံးဝယုံကြည်သွားပြီး သူ့ကော်လောကို ပြန်လိပ်လိုက်ရင်း...

'ဆင်ကိုတိုက်ဖို့ ဒီဇယ်လိုကယ်ဆိုတော့ အဲဒီဆင်က ဒီဇယ် တောက်လို့ပေါ့နော်၊ နေပါစေ ဆရာလေးရယ် ဒီဇယ်တောက်တဲ့ ဆင်တော့ မလိုချင်တော့ပါဘူး ကဲ ကဲ ဘိုးလေးလည်း အလုပ်ကလေးတွေ ရှိတေးလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်'

ကျွန်တော်က ဘိုးလေးဖိုးသစ်လက်ထဲမှ ကော်လောနှစ်ချပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး...

'ဘိုးလေးရေ ဒီကော်လောတွေ ဆင်မှာသုံးရမှာဗျာ ထားခဲ့'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ပါးစပ်မှ ပွစိ ပွစိဖြင့် ဂုဏ်တော်များကို အသံတိတ် ရွတ် နေပုံရသည်။ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထရင်း ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်၏ မျက်နှာများကို တစ်ယောက်စီ လိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း ဘိုးလေးဖိုး သစ်၏ နွားနှစ်ကောင်ကိုစွဲ၍ ကိုယ့်ပယောဂ မကင်းဟုယူဆသောကြောင့် စိတ်မကောင်း

ဖြစ်နေရာမှ ထင်ကျော်ဦး၏ အကြံကြောင့် ငါတော့ အပြစ်လွတ်ပြီဟု သိသောစွာဖြင့်...

'ကဲ ဘိုးလေးထိုင်ပါဦး ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားကို အပြင်လူတွေသိလို့ မဖြစ်ဘူး'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်မှာ ထိုင်သာထိုင်လိုက်ရသော်လည်း၊ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပုဆိုးအောက်စကို မထားသည်။ အခြေအနေမဟန်လျှင် တစ်ချိန်တည်းပြေးရန် အသင့်ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

ကျွန်တော်လည်း ခင်မောင်ထွန်း ငွေပေးသမျှတို့ တစ်ကြိုက်ထဲ အပြတ်ရှင်းလိုက်ပြီး...

'ဒီလိုဘိုးလေးရဲ့၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်နဲ့ ဒီရွာကလူတွေကပါ ဘိုးလေးတော့ ရှင်ပြုပွဲမှာ ရှင်လောင်းတင်ပြီးလှည့်စရာ နွားမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ဝမ်းသာနေကြတာပျ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘိုးလေးက ဆင်ဖြူတော်ဆွဲတဲ့ လှည်းကြီးနဲ့သာ ဘိုးလေးမြေးတွေ ရှင်လောင်း လှည့်လာတာသာမြင်လိုက်ရရင် မနာလိုတဲ့ သူတွေ သေတောင် ကုန်နိုင်တယ်'

ဘိုးလေးက မဝံ့မရဲ လေသံဖြင့်...

'အိုဗျာ ကျုပ်မြေးတွေဆင်ဖြူတော်နဲ့ လှည့်တာကို မနာလိုလို့ အလောင်းချင်းထပ်အောင် တေကြပါစေ ဆင်ဖြူရရင် ဆင်ဖြူနဲ့ လှည့်မယ် ဒါပေမယ့် တကယ်ရမှာလားဟင် တေတေချာချာ ပြောကြပါဦး'

ထင်ကျော်ဦးက အသံကိုနိမ့်၍...

'ဒီလို ဘိုးလေးရဲ့ ခင်မောင်ထွန်းရဲ့ ထွန်စက်ကြီးကို ဝါးတွေ စက္ကူတွေနဲ့ ဆင်ရုပ်ကြီးလုပ်ပြီး ကပ်ထားမယ်ဗျာ၊ နောက်တွဲကြီးတိုလည်း ပန်းရထားပုံစံလုပ်မယ်ဗျာ၊ ဟိုဗျာ မြို့မှာ ဘုရားထီးတင်တုန်းက မြစ်နဲ့တဲ့ ကရိုက်ဖောင်တော်ပုံစံ မော်တော်ကားကြီးလိုလေ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ထိုင်ရာမှ 'ဝုန်း' ခနဲ ထလိုက်ပြီး ပုဆိုးကို ခါးတောင်းမြှောင်အောင်ကျိုက်ကာ လက်ပမ်းပေါက် တဖြောင်းဖြောင်း ခတ်ရင်း...

'ဖိုးတစ်ရဲ့ အလှူဟာ စေတနာမှန်လို့ တိကြားမင်းရဲ့ ဖင်အောက်က ဟာကြီး တင်းတွားလို့'

'ဗန္ဓုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာပါ ဘိုးလေးရဲ့'

'တိကြားမင်း ဖင်အောက်က ဆရာလေးပြောတဲ့ဟာကြီး တင်းတွားလို့'

အောက်ကိုင့်ကြည့်ပြီး ဖိုးတစ်ရဲ့အလှူကို ဟောဒီလို ငါကူညီမယ်ကွဆိုပြီး၊ ဆင်ဖြူတော်တစ်စီးနဲ့ ပန်းရထားကြီးကို ဟောဒီ ဆရာလေးတို့ အိမ်ရှေ့ အရောက်ပို့လိုက်တာကိုးဗျ။

ဟောဒီ ပဲနောက်ရိုး၊ ပနီရိုးမှာ ဖိုးတစ်ရဲ့ အလှူတတင်း ဟိုးဟိုးကျော်တွားစေရမယ်၊ ကဲဆရာလေးပြောနေကြတာပယ်၊ ပြောမနေ မကြာဘူး ငွေတယ်လောက်ကုန်ကုန်လုပ်၊ ဆရာလေးတို့ ဆင်ဗိုက်ဆုံ တလောက် ဒီဇယ်တောက်စေဗျား'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး တပြုံးပြုံးဖြင့်...

'ဆရာလေးတို့ကို အားကိုးပါတယ်ဗျာ ဟဲ ဟဲ ဟောဗျာ ဟို တစ်လုပ်တဲ့ ဆရာလေး ယူလာခဲ့တဲ့ စစ်တပ်ရစ် ကုန်တွားပြီလား၊ ကိစ္စမရှိဘူး ဒီလို အရက်မျိုး ရွာတောင်ပိုင်းက နတ်ကတော် ဒေါ်စ အိမ်မှာ ပွဲတင်ထားတာမြင်တယ် ကျုပ်ယူပေးမယ်ဗျို့'

ပြောပြောဆိုဆိုအိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသည်။

(၆)

ဘိုးလေးဖိုးသစ်တော့ တော်တော်ပျော်သွားပြီကွ'

'ငါလည်း ပျော်သွားပြီဟေ့၊ မင်းလက်စွပ်ကိုပေါင်ပြီး ငါ့ကောင်မလေးအတွက် ပွဲထိုင်လုံချည်၊ အင်္ကျီတွေ ငှားလာခဲ့ရတာ အခု ဘိုးလေးဖိုးသစ်ဆင်ရုပ်ကြီး လုပ်ပေးပြီးရတဲ့ ဆင်ရုပ်လုပ်ခငွေနဲ့ မင်းလက်စွပ်ကို ပြန်ပြီးရွေးလို့ရပြီကွ။'

ငါ့ကောင်မလေးမလဲ့နဲ့ အောင်သွယ်တော် နှစ်ယောက်အတွက် ငှားခဲ့ရတဲ့ဝတ်စုံဖိုးက တစ်စုံကို နှစ်ရာတောင်ပေးရတယ်ဟေ့၊ ဒါတောင် ဘိုးလေးဖိုးသစ်ရဲ့ ရှင်လောင်းဝတ်စုံတွေနဲ့ ရောငှားလာလို့ ဒီဈေးနဲ့ရတာကွ မလဲ့အတွက် တော်ကြယ်တွေနဲ့ စီထားတဲ့လုံချည်နဲ့ အင်္ကျီဟာ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်ချုပ်ရင် အနည်းဆုံး နှစ်ထောင်ကျော်အထက်မှာ ရှိမှာသေချာတယ်'

'အဲဒါ ထားပါဦး မင်းက ဆင်ရုပ်ချိုးတတ်လို့လား'

'အနည်းဆုံး မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက် စမ်းကြည့်တဲ့ ဆင်လောက်တော့ဖြစ်ပါတယ်ကွ'

ခင်မောင်ထွန်းသည် ထင်ကျော်ဦးထံမှ ဆေးလိပ်ကို ယူဖွာလိုက်

ရင်း...

'ငါ့ထွန်စက်ကို ဆင်ရုပ်ကြီးကပ်ပြီး နောက်တွဲကို ပန်းရထား ဆင်ရမယ်ဆိုတော့၊ ဒီတစ်ပတ်လုံး ငါ့ထွန်စက်ကို အနားပေးထား ရမှာလား၊ ကြည့်လုပ်ကြဦးနော် ငါ့မှာအကြွေးတွေပိုင်းနေလို့ အကြွေးပူတွေ ဆပ်နိုင်အောင် ရသမျှသစ်တွေကို သယ်နိုင်သမျှသယ်မှ အလုပ်ဖြစ်မှာ'

ထင်ကျော်ဦးက ခေါင်းကုတ်ကာစဉ်းစားလိုက်ပြီး...

'ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ မင်းထွန်စက်နဲ့ နောက်တွဲရဲ့ အတိုင်းအတာကို ယူထားမယ်၊ အဲဒီအတိုင်းနဲ့မှန်းပြီး ဆင်ရုပ်ချိုးမယ်၊ စက္ကူကပ် ဆေးခြယ်ထား မယ်ကွာ၊ ပန်းရထားအတွက်လည်း တစ်ခါတည်း လုပ်မယ်'

သောကြာနေ့ ဘိုးလေးဖိုးသစ် အိမ်အရောက်ဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်ရောက်မှ မင်းထွန်စက်ပေါ်တင်ပြီး အသေတတ်မယ်။

ငါတို့က ဆင်ရုပ်နဲ့ ပန်းရထားကို မင်းသစ်ခုတ်တဲ့ တောထဲမှာပဲ လုပ်မယ်ကွာ အဲဒါဆိုရင် မင်းထွန်စက်ကို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နေ့လယ်အထိ မင်းလုပ်ငန်းမှာ သုံးထားလို့ရပါတယ်ကွ၊ အဲ ငါတို့ကျောင်းဆရာနှစ်ယောက် သာ ကျောင်းပိတ်ရမှာ'

ကျွန်တော်က အမြည်းတစ်ဖက်ကိုစားလိုက်ရင်း...

'ဒါကလွယ်ပါတယ် အလှူပြီးတဲ့နေ့ကစပြီး ရက်စားထိုး ကျောင်း တက်ကြတာပေါ့၊ မင်းလည်းသိတဲ့အတိုင်း ကျောင်းသား မိဘတွေက သူတို့ လယ်ထဲကိုင်းထဲသွားအလုပ်လုပ်ရတော့ သူတို့ ကလေးတွေ အထိန်းခွ လွှတ်အောင် ငါတို့ကျောင်းအမြို့ပို့ထားလို့ တို့မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်မရှိ အခြေ တမ်းသင်နေရတဲ့ ဟာပဲ'

ထင်ကျော်ဦးက ခင်မောင်ထွန်းထံမှ ဆေးလိပ်ကို ပြန်ယူ၍ ဖွာလိုက်ရင်း...

'ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ ခဏနေပြီးရင် ငါ့ရည်းစား မလဲ့အိမ်ထဲ ဝတ်စုံတွေသွားပေးပြီး၊ ဒီဝတ်စုံတွေအတွက် ငါ့ဘယ်လောက် ကြိုပမ်း လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြရင်း ငါ့နဲ့လုံးသားကို လှစ်ဟပြဦးမယ်ဟီး ဟီး'

ကျွန်တော်က စားပွဲခုံကိုလက်ဖြင့်ခေါက်ရင်း...

'မင်းကောင်မလေး မလဲ့က ပြင်တတ်ဆင်တတ်တယ် ဆိုတော့ အလှူမှာ တော်တော်ချောမှာပဲ'

'အိုး ဟိုး ဟိုးချောဆို ခြင်ချော်လဲ ချောနည်း ချောတာကွ ခင်မောင်ထွန်းက သူ့နှာခေါင်းကိုပွတ်ရင်း...

'ဘာလဲကွ ခြင်ချော်လဲ ချော်နည်းဆိုတာ' ကျွန်တော်က သဘောကျစွာရယ်လိုက်ရင်း...

'ဟဲ ဟဲ ဒီက ဒေသန္တရစကားကွ ချောလွန်းအားကြီးလို့ လူပေါ်လာ နားတဲ့ ခြင်တောင် ချော်လဲရတယ်၊ အဲဒီလောက် ချောတာလှတာကိုပြောတာကွ ဟီး ဟီး၊ အဲ မလှပြန်ရင်လည်း သရဲငိုရုပ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ခြောက်အောင် လွန်အောင်လာတဲ့ သရဲဟာ သူ့ထက်ရုပ်ဆိုးတဲ့ သူ့ကိုမြင်တော့ လန်ပြီး ငိုသွားရတယ်၊ အဲဒါကိုလည်း သရဲငိုရုပ်လို့ခေါ်တယ်'

ခင်မောင်ထွန်းသည် မျက်လုံးမပွင့်လောက်အောင် ရယ်နေပါသည်။ ထင်ကျော်ဦးက...

'မလဲ့က ပြင်တတ်ဆင်တတ်တော့ ရှင်လောင်းတွေကိုပါ အလှဆင်ပေးရမှာကွ၊ ပြီးတော့ ရှင်လောင်းဝတ်စုံတွေရော သူဝတ်စုံတွေ ရောပါ သိမ်းဆည်းရမယ့်တာဝန် သူ့ကိုပေးဖို့ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ပြောပြီးပြီကွ'

ထိုစဉ် ဘိုးလေးဖိုးသစ် ပြေးတက်လာပြီး...

'ဟောဟဲ ဟောဟဲ ရော့ ဆရာလေး ကိုကြီးကျော်မှာမရှိလို့ ကိုယ်တော်လေးနှစ်ပါးဆီက မျှလာခဲ့ရတယ် ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဘိုးလေးလည်း တစ်လက်စထဲ ဆရာတော်ကိုတွားလျှောက်လိုက်တာ ဆရာတော်က တဘောကျလွန်းလို့ ရှင်လောင်းတွေကို ကိုရင်ဝတ်ပေးပြီးရင် တူကိုယ်တိုင် ကိုရင်တွေ ခြံရံပြီး ရွာထဲကို လှည့်ဦးမယ်တဲ့ဗျား။

ဟောဒီမှာ ပုရပိုက်ကြီးပေးလိုက်တယ် လုပ်ရမယ့် ဆင်အမျိုးအစားနဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာတွေတဲ့ဗျား ဟောဟဲ ဟောဟဲ'

ကျွန်တော်က လက်ကာရင်း...

'ပုလင်းကိုတော့ လက်မခံပါရစို့နဲ့ ဘိုးလေးရယ် ကိုယ်တော်လေးနှစ်ပါးသာ ပြန်ဆက်လိုက်ပါ၊ ခင်မောင်ထွန်း ပုလင်းနဲ့ တင် ကျွန်တော်တို့ ရပါပြီ'

ထင်ကျော်ဦးက ခေါင်းကုတ်ရင်း...

'ဟောဗျာ ဘိုးလေးက ဆရာတော်ကို လျှောက်လိုက်ပြီလား၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူမှမသိအောင် ခင်မောင်ထွန်းနဲ့ သစ်လုပ်ငန်းလုပ်တဲ့ တောထဲမှာ ဆင်ရုပ်

ကြီးကိုသွားလုပ်ပြီး သောကြာနေ့မနက်မှ ဘိုးလေးရဲ့အိမ်ရှေ့ကို 'မြန်းခနဲ' ဆင်ဖြူဆွဲတဲ့ ပန်းရထားကြီး လာပို့လိုက်ရင် တစ်နယ်လုံးတော့ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဘိုးလေးရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာ ကုတ်နဲ့ ကော်တင် လိုက်သလို မိုးပေါ်မြောက်သွားမှာပေါ့'

'ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့ ကိစ္စမရှိဘူးဆရာလေး ဒီကိစ္စကို ဆရာတော်ပဲ တိတေးတာ ဘယ်တူကိုမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးလေးလည်း ဘယ်တူကိုမှ မပြောတော့ဘူး'

'ဒါဆိုလည်း ပြီးရောဗျာ မနက်ဖြန်လုပ်ဖို့ ကောက်ညှင်းဆန် နှစ်ပြည်နဲ့ ဖျာကြမ်းငါးချပ်ရယ် စက္ကူရယ်သာ ရှာပေးပေတော့ ဝါးကတော့ တောထဲတင် ခုတ်ပြီး လုပ်ပေးမယ် ဘိုးလေးသာ စိတ်အေးအေးနဲ့နေ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ပြုံးပြီးကြီး ခေါင်းညိတ်ရင်း...

'အားလုံးရစေရမယ်၊ ဒါနဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ ပုရပိုက်ကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး ဘယ်လိုဆင်အမျိုးအစားလုပ်ရမယ်ဆိုတာ တိအောင်လို့ပါ'

ကျွန်တော်က ပုရပိုက်ကို ဖွင့်၍ဖတ်လိုက်သည်။

'ဆင်များကို အစွယ်ပေါက်ပုံလိုက်၍ (၁) အစွယ်လုံးဝ မရှိသော ဟိုင်းမျိုး၊ (၂) အစွယ်တစ်ချောင်းသာရှိသော တည်မျိုး၊ (၃) သေးသောအစွယ် တိုသောအစွယ်ရှိသည့် ဟံမျိုး၊ (၄) အစွယ် နှစ်ချောင်းစုံရှိသော တံမျိုးဟူ၍ လေးပါးရှိသည်။

ထို့ပြင် ဗလအားခြားနားပုံကိုလိုက်၍လည်း ဆယ်မျိုး ခွဲခြား ခေါ်ဝေါ် ပြန်သည်။ ယင်းတို့မှာ အစဉ်အတိုင်း တစ်မျိုးထက် တစ်မျိုး ဆယ်ဆအား ရှိလေရာ...

- (၁) လူဆယ်ယောက်အားရှိ၍ ညှင်းညှင်းအော်မြည်တတ်သော ဆင်မည်းမျိုး ဖြစ်သည့် ကာဠာဝကဆင်
- (၂) ဂင်္ဂါမြစ်တစ်ဝိုက်၌ရှိကြ သော ဂင်္ဂေယျဆင်
- (၃) ဝါဖျော့ဖျော့အရောင်ရှိ သော ပဏ္ဍာရဆင်
- (၄) ကြေးနီရောင်အဆင်းရှိ သော တမ္ပဆင်

- (၅) ကြောင်သောအဆင်းရှိသော ပိတ်လဆင်
- (၆) အနံ့မွှေးသော ဂန္ဓဆင်
- (၇) တင့်တယ်စွာသွားတတ်သော မင်္ဂလာဆင်
- (၈) ရွှေရောင်အဆင်းရှိသော ဟေမဆင်
- (၉) ဖြူသောအဆင်းရှိ၍ နှာမောင်း၊ အမြီးလှပရှည်သွယ်ပြီး ကောင်းကင်၌ ကျက်စားတတ်သော ဥပေါသထဆင်
- (၁၀) ဘော်ငွေအဆင်းရှိပြီး ညီညွတ်သော အစွယ်နှစ်ချောင်း မှ ရောင်ခြည်ခြောက်မျိုးထွက်ကာ အမြီး ဦးခေါင်းရှည် သွယ်၍ အလုံးစုံကြန်အင် လက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံလျက် ကောင်းကင်၌ ပျံသွားနိုင်သည့် ဆဒ္ဒန်ဆင်ဟူ၍ ဖြစ်ပေ သည်တဲ့။

ဘိုးလေးက ဘယ်လိုဆင်အမျိုးအစားကို လုပ်စေချင်လို့လဲ' ကျွန်တော်အာခြောက်သွား၍ တစ်ခွက်ကောက်မော့လိုက်ရာ ဘိုးလေးဖိုးသစ်က...

'ဟို ဆရာလေးခင်ဗျားရဲ့ ထွန်စက်က ဘယ်နှကောင်အား ရှိလဲ' ခင်မောင်ထွန်းက ပြူးတိပြူးကြောင်ဖြစ်သွားပြီး... 'မြင်းကောင်ရေ ငါးဆယ်အားရှိတယ်ဘိုးလေးရဲ့ ဘာပြုလို့လဲ' ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ကွမ်းယာတစ်ယာဉ်လိုက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ကာ...

'ဆရာလေးမြင်းတစ်ကောင်ရဲ့အားဟာ လူ့ဘယ်နှယောက်နဲ့ ညီလဲ' ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်ဦး တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း...

'အဲ မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့အားဟာ ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာတော့ ငယ်ငယ် တုန်းက ရူပဗေဒသင်တန်းက သင်ဖူးပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ကောင် အဲလေ လူတစ်ယောက်ရဲ့အားဟာ ဘယ်လောက် ရှိတယ် ဆိုတာတော့ မသင်ဖူးဘူးဗျ' 'တင်ဖူးတယ် မတင်ဖူးတယ်ကို မေး တာမဟုတ်ဘူး၊ မြင်းတစ် ကောင်ရဲ့အား

ဟာ လူ့ဘယ်နှယောက်နဲ့ ညီမလဲလို့ မေးတာ၊ ဥပမာဗျာ ဆင်တစ်ကောင်ကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး လူ့ဆယ်ယောက်နဲ့ လွန်ဆွဲတလို့ ဆွဲရင် လူလည်းမဆွဲနိုင်၊ ဆင်လည်းမဆွဲနိုင် အဲတလိုဖြစ်နေရင် အဲဒါဟာ ကာဠာဝကဆင်မျိုးလေဗျာ။

အဲဒါဗျာ ဟို ဟို တစ်ဆရာလေးရဲ့ ထွန်စက်က မြင်းကောင်ရေ ငါးဆယ်အားရှိတော့ လူ့ဘယ်နှယောက်အားနဲ့ညီမလဲ၊ အဲဒီညီတဲ့ လူ အင်အားကိုတွက်ပြီး ဘာဆင်လုပ်မလဲတိချင်လို့ ကျမ်းဂန်နဲ့အညီ ပေါ့ဗျာ' အာဂ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေကြသည်။ ခင်မောင်ထွန်းက စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့်...

'မြင်းကောင်ရေနဲ့လူကောင်ရေ ဘယ်လိုညီရမလဲတော့ မသိဘူး ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် သိချင်ရင် ကျွန်တော် ထွန်စက်နောက်မှာ ကြိုး ချည်ပေးမယ် ရွာထဲကလူတွေနဲ့ ဆွဲခိုင်းကြည့်လေ ထွန်စက်မရမ်းနိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ဆွဲထားတဲ့ လူအင်အားကိုကြည့်ပြီး မြင်းကောင်ရေ ငါးဆယ်ဟာ လူ့ဘယ်နှယောက်နဲ့ညီတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့သိရမှာပေါ့'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း... 'ကောင်းတာပဲ စမ်းကြည့်ရအောင်လေ၊ လူစုဖို့ တံချောင်း တွားခေါက် လိုက်မယ်'

ကျွန်တော်က ပျာပျာသလဲ ငြင်းလိုက်ရသည်။ 'မလုပ်ပါနဲ့ ဘိုးလေးရယ် လူတွေလွန်ဆွဲလို့ မိုးရွာရင် ဘိုးလေးအလှူ လူမစည်ဘဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့' 'မိုးအတွက် စိတ်ချပါ ဒေါ်စကို မိုးတားခိုင်းထားတယ် တွနုတ်တွေက ပိုင်ပါတယ်'

နတ်တွေကိုမည်ကဲ့သို့ ဒေါ်စ ပိုင် ကြောင်းကို အတွင်းသိ အဆင်းသိဖြစ်သော ကျွန်တော်မှာ ရင်ဖိုသွားသည်။ ထင်ကျော်ဦး က...

'ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး တော်ကြာ ဘာကိုစွန့် လူတွေက ထွန်စက်ကြီးနဲ့ ပြိုင်ဆွဲ ရလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းသိသွားရင် ကျွန်တော် တို့ ဆင်ရုပ်လုပ်မှန်း သိသွားမှာပေါ့၊ ကဲပါ မြင်းတစ်ကောင်ကို လူ့ဘယ်နှယောက်

ဆွဲရင်ရမလဲဆိုတာသာ စဉ်းစားပါ'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ကွမ်းတံတွေးကို 'ဖွတ်ခနဲ' ထွေးလိုက်ရင်း...

'ဆယ်နှစ်တားရှိတဲ့ ကျုပ်မြေးပေါက်တူးက မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲရင်တောင် မြင်းက မရုန်းနိုင်ဘဲ ပါလာတေးတာပဲ'

ခင်မောင်ထွန်းက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

'ဇက်ကြိုးဆွဲမှတော့ဗျာ မြင်းတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး ဆယ်ကောင် ဆွဲရင်တောင်မှ မရုန်းနိုင်ဘဲ ပါလာမှာပဲ'

ထင်ကျော်ဦးက ကြားဝင်၍...

'ဟေ့ ငါမှတ်မိပြီ မနှစ်က ဟိုဘက်ရွာက မြင်းသိုးကြီး ထွက်ပြေး တုန်းက လေးနိုင်နဲ့ စိုးကျော်တို့ညီအစ်ကို ကြိုးကွင်းပစ် ဖမ်းတာ မရုန်းနိုင်ဘဲ ပါလာတယ်မဟုတ်လား၊ လေးနိုင်တို့ ညီအစ်ကိုက ကျားကျားလျားလျား ငလကြီးတွေနဲ့ စံထားလောက်တယ်၊ အဲဒီတော့ မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့အားဟာ လူနှစ်ယောက်နဲ့ညီတယ်လို့ သတ်မှတ်နိုင်တယ်'

ခင်မောင်ထွန်းက ပုရပိုက်ကိုကောက်ကိုင်လိုက်ရာ ကျွန်တော်က ဆွဲလုလိုက်ရင်း...

'ဒီမယ် တို့ အခုလုပ်မယ့်ဆင်က အလျှူတော်မင်္ဂလာအတွက် လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား ကျမ်းဂန်အတိုင်းသာလုပ်ရမယ်ဆိုရင် အမြီး အင်္ဂါက ဘယ်လို၊ အစွယ်ကဘယ်ပုံ၊ နှာမောင်းက ဘယ်ညာနဲ့ ဆိုရင်တော့ တစ်ပတ် ဆိုတဲ့ အချိန်အတောအတွင်းမှာ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့ ပြီးမှာမဟုတ်တော့ဘူး ဒီတော့ ရိုးရိုးသားသား အပြစ်လွတ်တဲ့ ဆင်ဖြူတော်တစ်စီးပဲ လုပ်ကြတာ ပေါ့ကွာ'

အားလုံးငြိမ်သွားသည်၊ ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...

'အင်းလေ အပြစ်လွတ်တဲ့ ဆင်ဖြစ်ပေမယ့် အလျှူပြီးလို့ ဈေးခေါက် ပြီးချိန်မှာ ကိုရင်တွေနဲ့ဆရာတော်ကိုပါတင်ပြီး ရွာထဲလှည့်မှာဆိုတော့ ဆဒ္ဒန် ဆင်ဖြူတော်လုပ်တယ်လို့ပဲ ဆရာတော်ကို လျှောက်လိုက်တော့မယ်၊ တဲ မနက်ဖြန်အတွက် တွားပြီး စီစဉ်လိုက်ဦးမယ် ဆရာရေ...

(၇)

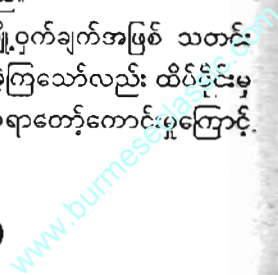
တောထဲရှိ ခင်မောင်ထွန်း၏ သစ်စခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု သည် ထွန်စက်ကြီး၏အတိုင်းအထွာကိုယူ၍ ဝါးလုံးများကို ခွဲစိပ်ကာ အချောသတ်ပြီး ဆင်ရုပ်ကြီး၏ ပုံကြမ်းကိုဖော်ယူသည်။

ထိုအပေါ်မှဖျာကြမ်းများအား ဓားဖြင့်လှီးဖြတ်ကာအုပ်၍ ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်သည်။ ထိုအပေါ်မှ စက္ကူကြမ်းများကို ကော်သုတ်၍ ကပ်ပြန်သည်။

တစ်ဖန်စက္ကူချောများကို ကော်သုတ်၍ကပ်ခြင်း၊ ချောမွေ့စေရန် ပုလင်းခွံဖြင့် ဖိ၍ပွတ်ခြင်းစသည် လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်ကို လုပ်ဆောင်နေကြ သည်။

ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏သား မောင်ကွကြီးမှာလည်း သူ့ဖခင်၏ အမှတ် တော်ပြေစေခြင်းငှာ အားကြိုးမာန်တက် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ များစွာ အထောက်အကူရပါသည်။

ဤလုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်ကို ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ် သတင်း အမှောင်ချကာ လုပ်ဆောင်ကြရန် သဘောတူညီခဲ့ကြသော်လည်း ထိပ်ဦးမှ သတင်းတာဝန်ယူရသော ဘိုးလေးဖိုးသစ်နှင့် ဆရာတော်ကောင်းမှုကြောင့် လူများတဖွဲဖွဲ လာရောက် ကြည့်ရှုကြသည်။

'မပြီးခင် မြန်မာမမြင်စေနဲ့' ဆိုသောစကားပုံမှာ မှန်ကန်လှပေသည်။ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသောလူများသည်လည်း မြန်မာလူမျိုးပီပီ ကူညီ နိုင်းပင်းချင်စိတ်အပြည့်ဖြင့် နှုတ်၏စောင်မခြင်း၊ လက်၏စောင်မခြင်း တို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆင်လုပ်သားတစ်စု တော်တော် ဒုက္ခရောက်ရသည်။ ယခုလည်း ခါးဖက်ရွာမှ 'ဒူကြီး' ခေါ် စိုးစိုးတစ်ယောက် ရောက်ရှိ လာရာ...

'ဟေ့ ကွကြီး မင်းတို့ အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့ ကူအောင်လာခဲ့တာဟေ့။ ငါအရင်က အစိုးရတစ်စခန်းမှာ နေ့စားလုပ်ခဲ့ဖူးတော့ ဆင်အကြောင်းတော့ ခနာကျနေအောင် တိထားတော့ ပိုအဆင် ပြေတာပေါ့၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းတို့ ဆင်ကြီး'

ကွကြီးက ဒူကြီးကို ပြေးဖက်လိုက်ပြီး...

'ဟာ ဒူကြီး ချစ်သူတယ်ချင်း မင်းလာတာ ဝမ်းသာတယ်ဟေ့၊ ဘာမှ ကုလုပ်စရာမလိုဘူး ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေ ညနေကျရင်ဝိုင်းရှိတယ်'

စိုးစိုးက ကွကြီးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆင်ရုပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော့် ဘက်လှည့်ပြီး...

'ဟာ ဆရာတို့ဆင်ရဲ့ နားရွက်ကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ဘုန်းကြီး ယပ်တောင်ကြီးတွေအတိုင်း ဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေပါလား။ တကယ့် ဆင်နားရွက်က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်လုပ်ပြမယ်ကြည့်နေ ဟောဒီလိုပုံမျိုးဗျ'

ပြောပြောဆိုဆို ဒူကြီးက ကတ်ကြေးဖြင့် ဆင်နားရွက်ကြီးအား ကိုက်ချလိုက်ရာ တားချိန်ပင်မရလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆရာနှစ်ဦးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ

မင်သက်နေစဉ် ကွကြီးက ဝါးရင်းတုတ်တို့ ပြေးဆွဲသဖြင့် ကျွန်တော်က ကွကြီးထံ ပြေးဖက်လိုက်ပြီး ထင်ကျော်ဦးက ဝါးရင်း တုတ်ကို ဆွဲယူထားလိုက်သည်။

ဤတွင် ဒူကြီးခေါ်စိုးစိုးမှာ သူ လုပ်ရပ်မှန်ကန်သဖြင့် ကျွန်တော်ထံ ကျောင်းဆရာနှစ်ယောက်က ကွကြီးအား ဝင်ရောက် တားမြစ်သည်ဟု ထင်သွား ကာ...

'ဒီမယ် ကွကြီး ငါက မင်းတို့ဆင်လှပါစေ၊ တဘာဝယုတ္တိ ရှိပါ စေတော့ဆိုပြီး စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတာကွ၊ မင်းငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ ငါ့ရဲ့စေတနာကို ဆရာတွေတိတယ် ငါလုပ်တာကို ပြီးအောင်ကြည့်ဦး'

ပြောပြောဆိုဆို နောက်နားရွက်တစ်ဖက်ကို လှီးဖြတ်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့၏ ဆင်ကြီးမှာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ဝက်နဲ့ တူသွားလေတော့ သည်။ ဒူကြီးက ဆက်၍...

'ကဲ မြင်လား ဘယ်လောက်ကျက်တရေ ရှိတွားတလဲ ကြည့်စမ်း ဒါမှ ရွာဦးကျောင်းက အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ပန်းချီကားထဲက နာဠာဂီရိ ဆင်နဲ့ တူတွားတယ် မြင်လား'

ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့အားသင့်ခြင်းများစွာဖြင့် ကွကြီးအား လွှတ်ဖေ လိုက်မိသည်။ ကွကြီးက...

'မြင်တယ် မြင်တယ် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန် ကိုယ်တော်ကြီး ဝင့်ကြေးဆပ်တုန်းက ခိုးတားစားပြုတွေက ဘယ်လို ရိုက်နှက်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ ပုံကိုရော တိတယ် မဟုတ်လား အဲဒီအတိုင်းတူစေရမယ် ကဲဟာ ကဲဟာ'

ပြောပြောဆိုဆို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် လိုက်ရိုက်လေရာ စိုးစိုးလည်း ပြေးလေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ဤဆင်ရုပ် ကြီးအားတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘဲ မုန်းသမ်း၍ အင်္ဂါစုံသော ဆင်တစ်ကောင် ဖြစ်အောင်လုပ်ရသည်မှာ မလွယ်ရသည့်အထဲတွင် နားရွက်နှင့် အစွယ်မှာ အခက်ခဲဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

သေသေချာချာ ချည်နှောင်ပြီး တပ်လိုက် ပြုတ်ကျလိုက်ဖြင့် ခေါင်းမူးအောင်၊ စိတ်ညစ် အောင် အသည်းအသန်ကြီးစား၍ တပ်ထားရ သော နားရွက်နှင့် အစွယ်တွင် နားရွက်ကြီး များကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရပေတော့မည်။

နားရွက်နှစ်ဖက်ကို သီးသန့်ပြုလုပ် ၍ မူလနားရွက် ငုတ်တိုပေါ်တွင် ကပ်၍ ချည်နှောင်ရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ပြီး နားရွက်အသစ်ကို လုပ်ကြရပြန်တော့ သည်။

နားရွက်အသစ်ကို လုပ်ပြီးချိန်တွင်တော့ ညနေစောင်းသွားပေပြီ
တိမ်တောက်ချိန်တွင် ရုပ်ဆိုးသူတောင် လှသည်ဟု ဆိုရိုးဝကား ရှိသော်လည်း
ပြောင့်တန်းသောနာမောင်း၊ ရှည်လျားသောအစွယ်နှင့်သေးငယ်သော ငှက်တိ
နားရွက်ရှိနေသည့် ဆင်မင်းခမျာတော့ ဘယ်လိုမှမတင့်တယ်နိုင်ပါ။ အဆိုန်
မရှိတော့သဖြင့် နားရွက်အသစ်ကို မနက်ဖြန်မှ တပ်ပေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ကာ အလုပ်သိမ်းလိုက်ကြတော့သည်။

ခင်မောင်ထွန်း၏ သစ်လုပ်သားများ သုတ်ကိုင်းထောင်၍ ရလာ
သော ဂျီသားကို ခင်မောင်ထွန်းကိုယ်တိုင်ပင် အထူးစပါယ်ရှယ် နှပ်၍ တစ်ခွက်
ကြော်၍တစ်ဖုံချက်ထားသော ဟင်းကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ မီးတောင်
ကလေးနှစ်လုံးကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထမင်းမှာပို၍ စားလို့ မြိန်ပေ
ပါသည်။

ထိုစဉ် ထင်ကျော်ဦး၏ တစ်ဖက်သတ် ကျိတ်ပိုးခြင်းကိုခံရသော
မလဲ့၏ ငါးဝမ်းကွဲအစ်ကို သို့မဟုတ် ထင်ကျော်ဦး၏ မတော်တဆ တော်ခွဲ
ရသည်ရှိသော် ငါးဝမ်းကွဲ ယောက်ဖလောင်းအဖြစ်တော်ရမည့် ရှိန်ကြီး ရောင်
ရွှိလာပြန်ပါသည်။

ထင်ကျော်ဦးက သွားကိုဖြိုးရင်း သူ့ယောက်ဖ အလောင်းအလာ
ကြီးအား...

‘ရှိန်ကြီးလာကွာ တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက်ချရင်း ထမင်းစား
သွားပါဦး’

ရှိန်ကြီးက ဆင်ကြီးကို သေသေချာချာကြည့်ရင်းမှ ခေါင်းခါပြသည်
ကျွန်တော်က ထင်ကြီးတို့ သမီးယောက်ဖ အဆင်
ပြေသွား စေရန်အတွက်...

‘ဟေ့ကောင် ရှိန်ကြီး လာစမ်းပါဠာ
မိုးအေးအေးနဲ့ တစ်ခွက်လောက် လုပ်သွား
ပါဦး။ မသောက်ချင်ရင်လည်း ခေါင်းခါပြ
မနေပါနဲ့ ထမင်းစားသွားကွ ဒီမှာ ဂျီသား
နှပ်ရှိတယ်’

ရှိန်ကြီးက ဖောင်းကားနေသော
ပါးကြီးနှစ်ဖက်ကို အထက်တက်သွား
အောင်မဲ့ရင်း...

‘ခေါင်းခါပြတာက ထမင်းမစား၊ အရက်မတောက်ဖူးလို့ ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး၊ အရက်လည်းတောက်မယ်၊ ထမင်းလည်းစားမှာပဲ ခေါင်းခါပြ
ရတဲ့အကြောင်းက ဒီဆင်ကြီးရဲ့နားရွက်နဲ့ အစွယ်၊ ဒီအစွယ်ကြီးနဲ့ ဟောဒီ
နားရွက် ဘယ်လိုမှမလိုက်ဘူး ဒီဆင်စွယ်ကြီးဟာ ဦးပုညရဲ့ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း
ဇာတ်တော်ထဲကလို ‘ခြောက်ပါးရောင် တဲ့ စွယ်တော်စုံ’ ကဲ့တို့တော ဆင်စွယ်ကြီး
ပါပဲ၊ တော်တော်လည်း လက်ရာမြောက်ပေတယ်။

ဒါပေမယ့် ဆင်နားရွက်နဲ့က လုံးဝမလိုက်ဘူး၊ အစွယ်က အုန်းတီး
ကြွက်မြီးလောက်ရှိနေပြီး နားရွက်က အုန်းတီးပေါ် ယင်နားတလောက်ပဲရှိ
တော့ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အရက်ကို
တောက်ပြီး ထမင်းစားမှာဆိုတော့ တစ်ခွက်တောက်ဖူး တူကျေးဇူး၊ တစ်လုပ်
စားဖူး တူကျေးဇူး ဆိုတလို ကျေးဇူးတိတတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့ ကဲ ကဲ ခင်ဗျားတို့
စားလက်စ စားနှင့်ကြ ဒီဆင်စွယ်ကို ကျုပ်ပဲ ပြင်ပေးလိုက်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အနားရှိလွှဖြင့် ဆင်ကြီး၏ အစွယ်ဖျားမှနေ၍
တိုက်ချလိုက်ရာ တားချိန်ပင်မရလိုက်ပါ။

‘မုဆိုးညစ်ထွေး ငမိုက်ခွေးလည်း၊ လေးစွန်တောင်နှင့် အာပေါင်ကို
လှန်၊ ဒိုင်းထောက်ကန်ပြီးလျှင်၊ ထက်သန်မြမြ ကြောက်မက်ဖွယ်လွှကြီးနှင့်
အာစကိုဖြတ် ဦးနှောက်သို့ ခိုက်လှအောင် အလျားလိုက်ထိုးသွင်း စွယ်ရင်းကို
ပွတ်သည်တွင်...’

ဟူသော ဦးပုည၏ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း ဝတ္ထုထဲမှ သောနုတ္တိရ မုဆိုး
ကဲ့သို့ ရှိန်ကြီးက အရမ်းကာရောပြုလုပ်လိုက်လျှင် ဝါးနီးကို ဖျာ၍ ရက်လုပ်ပြီး
အပေါ်မှ စက္ကူကိုကော်သုတ်၍ ကပ်ထားသော ဆင်စွယ်

ကြီးမှာ တိခနဲ ပြတ်ကျသွားသလို လွှ၏ တုန်ခါ
မှု၊ လက်၏ အတင်းအားစိုက်၍ ဆွဲမှုတို့
ကြောင့် ဆင်စွယ်ကြီးမှာ အရင်းမှနေ၍ ပြုတ်
ထွက်ကျသွားပုံမှာလည်း...

‘စွယ်တော်မြတ်အစုံသည်၊ နိတုံ
ရောင်စို၊ ရွှေတောင်ကြီး ဖြိုသကဲ့သို့၊ ပြတ်တို
တုံး၍၊ ဖုန်းဖုန်းမြေသို့ကျလေ၏’

ဆိုသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော့်မှာ စားလက်စထမင်း လည်ပင်း

နှင့်သွားသလို ကျန်လူများမှာလည်း အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား
ပြန်နေကြသည်။

ရှိန်ကြီးကတော့ ပြုတ်ကျသွားသော ဆင်စွယ်ကို ကောက်ကိုင်၍
အံ့ဩသလိုကြည့်လိုက်ပြီး မူလဆင်စွယ်တပ်ထားသော အပေါက်ထဲသို့
ပြန်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ 'ထွက်ပြီးသားဆင်စွယ် ဝင်တယ်လို့မရှိ' ဟူသော
စကားပုံမှာ ရာနှုန်းပြည့် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်သည့်အလား
ဆင်စွယ်အံ့မှာ ပြုတ်ထွက်သွားပြီး နှာမောင်းတစ်ဖက်မှာလည်း ပဲ့ထွက်သွား
လေတော့သည်။

ဒေါသကြောင့် ပြောင်လက်စူးရဲနေသော ကျွန်တော်တို့အုပ်စု၏
မျက်လုံးအစုံများကြောင့် ခေတ်သစ် သောနုတ္တိုရီ ရှိန်ကြီးမှာ ခူးတုန်၍ နေပေပြီ
သူ၏ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေသော ပုံသဏ္ဍာန်မှာလည်း 'အစွယ်ကိုလိုသူ
နိမ့်နား၊ အသွားစေခိုင်းသူ မင်းဧကရာဇ်၊ လေးပစ်သူ ဘုရားကျွန်တော် ကြိတ်
ကြိတ်ဖက်၍သုံးယောက်အနက်မှ ကံကွက်ကျား၍ ဝမိုက်သားမဲ့ဆိုးလေ
နိုင်ချည်းပင်သေချေတော့ဟု ငွေတောင်ကြီးအဟန် ဆဒ္ဒန်မင်းမြတ် ကျွန်တော့်
အားသတ်လျှင်လည်း မလွတ်နိုင်ရာ သေရပါတော့မည်' ဟုတောင်းပန်
နေသယောင်ယောင်ပင်။

ကွကြီးသည် လက်ကိုပင်မဆေးဘဲ သူ၏လက်သုံးတော် ဝါးရင်း
ဘုတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်လျှင် ထင်ကျော်ဦးက သူ၏ ရှုမငြီးသော မလဲ့၏
မောင် ယောက်ဖကောင်ကို ဘေးမသင့်စေသောငှာ ကွကြီး၏ လက်တို့
ဆွဲရင်း...

'ဟဲ့ ကွကြီး လွန်မယ်၊ လွန်မယ်၊ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း
တောင်မှ သူ့အသက်ကိုသတ်ပြီး အစွယ်ကို
ဖြတ်တဲ့ သောနုတ္တိုရီကိုတောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်
သေးတာပဲ ရှိန်ကြီးဆိုတာ မင်းရဲ့သူငယ်ချင်း
အရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးပဲ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ
ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ'

ဤကဲ့သို့တရားရေအေး အမြိုက်
ဆေးတိုက်ကျွေးလိုက်သော်လည်း ကွကြီး
က...

'မရဘူး၊ မရဘူး ဆင်မင်းက ဘုရားအလောင်းမို့လို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ၊
ကျုပ်က တတို့တားလောင်း လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီဆင်ရုပ်ကြီးပြီးမှ ကျုပ်
အဘက ကျုပ်ကိုအမျက်ပြေပြီး မိန်းမတောင်းပေးမှာဗျ၊ ကျုပ်ကိုလုပ်တွားရင်း
ကျုပ်ခံနိုင်တေးတယ်၊ ဒီဆင်ကြီးကိုလုပ်တာတော့ ကျုပ်မခံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်
မိန်းမရမှာကို မနာလိုလို့ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်တဲ့ကောင် တူငယ်ချင်းရော ဘာ
ရော နားမလည်ဘူးတွေ့မယ်'

သောနုတ္တိုရီ မုဆိုးသည် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကိုသတ်၍ အစွယ်ကို
ယူရန်အတွက် ခုနစ် နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက် သွားခဲ့ရသော ခရီးကို အပြန်တွင်
အဘယ်ကြောင့် ခုနစ်ရက်ထဲနှင့် ပြန်နိုင်ခဲ့ပါသနည်းဟု ငယ်စဉ်တောင်ကျေး
ကလေးဘဝမှစ၍ ဤအသက်အရွယ်အထိ မရှင်းလင်းခဲ့သော ပုစ္ဆာ၏အဖြေ သည်
ယခုအခါ၌ အထင်အရှား ပေါ်လွင်လာခဲ့ပေတော့သည်။

ခေတ်သစ် သောနုတ္တိုရီ ရှိန်ကြီးသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီး
နှင့်မလိုက်အောင် ပြေးလိုက်ပုံမှာ နောက်မှ လိုက်ရိုက်သော ကွကြီးပင်
မျက်ခြည်ပြတ်သွားရပါသည်။

ဤကဲ့သို့သော ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ဆရာတော်နှင့် ဘိုးလေး
ဖိုးသစ်တို့သိသွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့၏ ဆင်ရုပ်လုပ်သည့် ခင်မောင်
ထွန်း၏သစ်ခန်းနေရာသို့ ရွာသူရွာသားများ ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့်ကို ပိတ်
ပစ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နေရာသို့သွားသော လမ်းခွဲတွင်ရှိသည့် မန်ကျည်း
ပင်ကြီး၌ ဖျာကြမ်းကြီးကိုကပ်ထားပြီး အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားသည့်
ကို အဝေးကပင်မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

သတိ

မည်သူမဆို မည်သည့်
ကိစ္စကြောင့်မှ ဤနေရာသို့ ဖြတ်သန်းသွား
လာခြင်းကို ခွင့်မပြု၊ တွေ့ရှိပါက ရွာဦး
ကျောင်းတွင် ရေဒဏ်တစ်ထောင်၊ သံဒဏ်
တစ်ထောင် ဒဏ်ခံရမည်။

ပုံ/ဆရာတော်
သက္ကယ်မြောင်ကျေးရွာ

ဤဆိုင်းဘုတ်ကြီးတင်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ဆင်လုပ်သား တစ်စုလည်း
ဝိတ်အေးချမ်းသာစွာဖြင့် ဆန္ဒနိဆင်မင်းကို အသက်သွင်း ရလေတော့သည်။

(၇)

ယနေ့သည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်သဖြင့် ဆင်ရုပ်ကြီးအား ထွန်စက်ပေါ်တွင်
အစမ်းတပ်ဆင်ရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

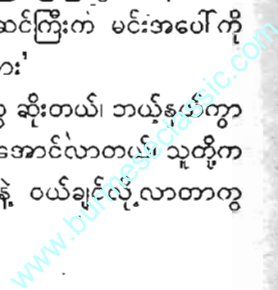
'ဟေ့ကောင် ထင်ကြီး ခင်မောင်ထွန်းရဲ့ ထွန်စက်ကို ဒီနေ့လယ်
ဒီကိုအရောက်လာခဲ့ပါလို့ ပြောပြီးပြီလား'

'ပြောပြီးပါပြီကွာ ခင်မောင်ထွန်းရဲ့ တပည့်ကြည်မြင့် သစ်ဆွဲပြီး
အပြန်ရွာကိုဝင်ပြီး ဘိုးလေးဖိုးသစ်ဆီက ဒီဇယ်ဝင်ထည့်လာလိမ့်မယ်၊
ခင်မောင်ထွန်းကတော့ ဟိုဘက်သစ်ကွက်ကို သွားတယ်ကွ'

ဆင်ရုပ်ကြီးအား အပြီးသတ်အချောကိုင် ဆေးသုတ်၍ ကော်လော
နှစ်ချပ်အား ကျောကုန်းပေါ်တင်ကာ ပြုတ်မကျစေရန် ကြိုးဖြင့်ခိုင်ခိုင်
ချည်နေစဉ် ခင်မောင်ထွန်းတစ်ယောက် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့်ရောက်လာပြီး
ဆင်ရုပ်ကြီးအားကြည့်ကာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆဲရုံမျှမကဘဲ တုတ်ဖြင့် ရိုက်
မည်လုပ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်ဦး လည်းပြေး၍ဆွဲထားရင်း...

'ဟ ဘာဖြစ်လာလို့လဲ သူငယ်ချင်းရဲ့ဒီဆင်ကြီးက မင်းအပေါ်ကို
ခါချဉ်တွေပါတဲ့ အင်ကြင်းပန်းကို ကြံချလိုက်လို့လား'

'ခါချဉ် အကိုက်ခံရတာထက် ဆိုးတယ်ကွ ဆိုးတယ်၊ ဘယ်နှဖတ်ကွာ
တစ်နေ့က ငါ့ဆီကို သစ်ကုန်သည်တွေ သစ်ဝယ်ရအောင်လာတယ်၊ သူတို့က
ငါ့သစ်တွေအားလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ပုတ်ပြတ်နဲ့ ဝယ်ချင်လို့လာတာကွ

ငွေတည်ရင်ငွေ အကြေချေမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာတာ အခုတော့ကွာ
တောက်... လမ်းခွဲ မန်ကျည်းပင်က ဆိုင်းဘုတ်ကိုမြင်သွားပြီး ပြန်သွား
ကြပြီတဲ့ကွ တင်း'

'ဒါလေးများကွာ ဖြစ်နေလို့ကတော့၊ မင်းတပည့် ကြည်မြင့်တို့
ထွန်စက်နဲ့ လွှတ်ပြီးပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ကွာ နောက်နေ့မှ ထွန်စက်ပေါ်တို့
ဆင်ရုပ်ကြီးတင်ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်'

'မရတော့ဘူးကွ အဲဒီသစ်ကုန်သည်တွေက ဟိုဘက် သစ်ကွက်က
ကောင်တွေဆီမှာ ဈေးတည့်သွားလို့ ငွေချေပြီးပြီတဲ့။

ငါ့မှာတော့ သစ်လိုင်စင်လိုက်တော့လည်း မိဘရဲ့ငွေ၊ သစ်တွေခွတ်
တော့လည်း မိဘရဲ့ငွေ၊ သစ်တွေကို လမ်းပေါ် ဆွဲတင်တော့လည်း မိဘရဲ့ငွေ
ဘာကြေးညာကြေးပေးတော့လည်း မိဘငွေ၊ ငါ့မိဘတွေကလည်း ငါ့ကို
ငွေပေးရလွန်းလို့ ငါအိမ်ပြန်လာမှာတောင် ကြောက်နေတဲ့ ဘဝရောက်
နေပြီကွာ ဒါကြောင့်ငါ့မှာ သူများတွေဆီက အတိုးနဲ့ ငွေချေးပြီး အလုပ်
လုပ်နေရတာ လုပ်ငန်းကလည်း မလည်ပတ်နိုင်သေးတော့ အကြွေးရှင်တွေ
ကလည်း သူတို့ငွေတွေပြန်ဆပ်ဖို့ ပူဆာလွန်းလို့ ငါ့မှာ တောထဲလာရှောင်
နေရတာ။

သစ်ကုန်သည်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး သစ်နည်းနည်းပါးပါးလောက်
ရောင်းလိုက်ရရင် ငါ့မှာ အကြွေးတွေရှင်းပြီး စိတ်အေးလက်အေးနဲ့ နေနိုင်မှာ
အခုတော့ကွာ၊ တောက်... ဒီဆင်ကြီးနဲ့ ကျောင်းဆရာ အရူးတွေကြောင့်...
ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး'

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ခင်မောင်ထွန်းတစ်ယောက်
သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချရင်း တဲထဲသို့ဝင်သွား
ကာ လက်ကျန်ပုလင်းကို အပြတ်ရှင်းနေ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာလည်း
ခင်မောင်ထွန်းကို သနားသွားကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် ခင်မောင်ထွန်း၏
တပည့် ကြည်မြင့်တစ်ယောက် ထွန်စက်
ကြီးဖြင့် ရောက်လာသည်။ ထွန်စက်တို့
ဆင်ရုပ်ကြီး နားကပ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး...
'ဗျို့ ကိုထင်ကြီး ကိုခင်မောင်ထွန်း'

ရောက်ပြီလား'

'အေး... ရောက်ပြီ ဟိုတဲထဲမှာ ဒါနဲ့မင်းရော အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား'

'ပြေပါတယ်ဗျာ ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ဒီဇယ်လေးဂါလံခွဲ ထည့်
ပေးလိုက်တယ်၊ ရော့ ဒီမှာ လူဆီကတစ်ဂါလံ (ခြောက်ပုလင်း) ဟောဒီမှာတ
ယုန်သားကြပ်တိုက်နှစ်ကောင် အဲဒါတွေက ခူကြီးခေါ်ဖိုးဖိုးနဲ့ ရှိန်ကြီးတို့က
ပေးလိုက်တာဗျား၊ ကွကြီးကိုလည်း ကျေနပ်ပါလို့ တောင်းပန်လိုက်တယ်'

ခင်မောင်ထွန်းက တဲထဲမှ ထွက်လာကာ အရက်ပုံးကိုယူကာ
သူ့ဝါးဆစ်ခွက်ထဲသို့ ငွဲထည့်ကာ တစ်ကျိပ်ထဲ မော့သောက်ရင်း ယုန်သား
ခြောက်ကို ဖဲ့စားလိုက်သည်။ ကြည်မြင့်က... .

'ကိုခင်မောင်ထွန်း ဟောဒီမှာ သစ်တောရုံးက ပေးခိုင်းလိုက်တာတဲ့၊
ဒီကိုဘယ်သူမှ မလာရဲကြလို့ ကျွန်တော်လာမှ ပေးလိုက်တာ'

ခင်မောင်ထွန်းက သူ့ခွက်ထဲသို့ အရက်ငွဲထည့်ရင်း၊ ကျွန်တော်ကို
မေးခေါ်ပြသဖြင့် ကျွန်တော်က စာကိုယူဖတ်လိုက်သည်။

'အကွက်အမှတ် ( ) တွင် သစ်လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိ၍ သစ်လုပ်
ကိုင်နေသော ဦးခင်မောင်ထွန်း သီစေရန်မှာ... . နေ့တွင် မြို့နယ် သစ်တော
ရုံးသို့ လူကြီးမင်း၏ သစ်ကွက်နှင့် ပတ်သက်သော တိုင်ကြား စာရောက်ရှိလာ
ပါသည်။ ထိုစာမှာ လူကြီးမင်းသစ်ကွက်ထဲသို့ ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့် ပိတ်ပင်
ထားကြောင်းကို တွေ့ရှိရ၍ မြို့နယ် သစ်တောရုံးသို့ တိုင်ကြားခြင်းဖြစ်
ပါသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ သွားလာခွင့်ပိတ်ထားရခြင်း
အကြောင်းကို ထုချေ ရှင်းလင်းရန်အတွက် ဤစာရခြင်း မြို့နယ်သစ်တော
ရုံးသို့ လာရောက်ရန် အကြောင်းကြားပါသည်။

ကျွန်တော်၏ စာဖတ်သံအဆုံးတွင်
'အဟွတ် အဟွတ်' ဖြင့် ခင်မောင်ထွန်း အရက်
သီးသွားသည်။ ထင်ကျော်ဦးနှင့် ကွကြီးက
ကျောက်ထုပေးနှိပ်ပေးလိုက်ရာ ခင်မောင်
ထွန်းသည် မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့်... .

'ကောင်းကြသေးရဲ့လား ကျောင်း
ဆရာစုတ်တွေရဲ့ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်
ကြပါဦး၊ ငါ့ကို မနာလိုတဲ့ကောင်တွေက
အကွက်ချောင်းနေကြတာ၊ ဟော အခုတော့

သစ်ကွက်ထိပ်မှာ ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့် ပိတ်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး မြို့နယ်ရုံးကို တိုင်စာပို့လိုက်တော့ မြို့နယ်ရုံးကလည်း ငါကတရားမဝင်သစ်တွေ ခိုးထုတ်နေ သလိုလို့ ဥပဒေမဲ့တွေ လုပ်နေသလိုလို့ ထင်ကြမှာပေါ့'

ထင်ကျော်ဦးက အရက်ကိုပွဲပေးလိုက်ပြီး...

'ထင်ကြမှာပေါ့ကွာ၊ ရော့ သောက်လိုက်ဦး'

ခင်မောင်ထွန်းက 'ဝှပ်' ခနဲမော့သောက်လိုက်ပြီး...

'အခု ငါမြို့ကို သွားရှင်းရတော့မယ်၊ ငါ့ရှင်းလင်းချက်ကို သူတို့မယုံ လို့ ငါ့သစ်ကွက်ကိုလိုက်လာပြီး ငါ့ခုတ်တဲ့သစ်လုံးတွေရဲ့ အရင်းဖြတ်ထားတဲ့ လွှာရဲ့မြေကြီးပေါ်မှာ ကျန်နေတဲ့ သစ်ငုတ်ရဲ့ လွှာကို ပေးကြီးတိုင်းပြီး ကြည့် ကြတော့မယ်'

ထင်ကျော်ဦးက အရက်ကို ထပ်ပွဲ၍ ခင်မောင်ထွန်းကို အားပေး လိုက်ပြန်ရင်း...

'သူတို့က ဘာပြုလို့ ပေးကြီးနဲ့တိုင်းမှာတဲ့လဲ'

ခင်မောင်ထွန်းကလည်း ပေးသမျှကို တန်းမော့ပြီး...

'မင်းတို့ကောင်တွေဟာ စာသင်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှမသိတဲ့ အလကား ကောင်တွေ၊ သစ်တောအဖွဲ့က ပေးကြီးနဲ့ တိုင်းပြီးရင် ငါ့ခုတ်ထားတဲ့ သစ်တွေ ဟာ ငါ့အကွက်ထဲက ဟုတ်မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ပေးမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုသား တစ်ပင် ချင်းလိုက်တိုင်းနေရင်တော့ ငါလည်း ဒီတစ်ဖိုးလုံး ငွက်တောထဲက ထွက်နိုင် မှာ မဟုတ်တော့ဘူး အမေရေ... ကျွန်တော်တော့ လူပေါင်းမှားပါ ပြီ အမေ ရဲ့ အီး အီး... ဒီသစ်တွေသာ မြို့ကိုမရောက်

ရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကြွေးတွေ ဆပ်နိုင်တော့မှာလဲ အမေရဲ့ အီး အီး...

ကျွန်တော်တော့ ဆရာပေါင်းမှားလို့ ဆရာ မကောင်း တပည့်ပန်းကောင်းအညွန့် ကို ပါပြီဗျား အီး အီး...'

ခင်မောင်ထွန်းတစ်ယောက် အဖူး လွန်ပြီး အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ဝါးကွပ်ပုန် ပေါ်သို့မောက်ခုံကြီး ကျသွားလေတော့ သည်၊ ကွကြီးနှင့် ကြည့်မြင်အား ခင်မောင်

ထွန်းကို အိပ်ရာထဲလိုက်ပို့ရန် ထင်ကျော်ဦးက ပြောလိုက်ပြီး ကျန်တော့ အား...

'ဒီကောင် စိတ်ပူလွန်းလို့ပါကွာ'

'ဟ ထင်ကြီးရ သူပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲ၊ သစ်တောအဖွဲ့ အနေနဲ့ကလည်း တားမြစ်နယ်မြေ သွားလာခွင့်ပိတ်ထားတော့ မကောင်းပဲ တစ်ခုခုလုပ်နေပြီလို့ထင်သွားစရာပေါ့၊ တကယ်လို့ ခင်မောင်ထွန်း ကိုယ်တို့ ထုချေပါလျက်နဲ့ မကျေနပ်ခဲ့လို့ သစ်တောအဖွဲ့ကသာ ကိုယ်တိုင်ကွင်းဆင်းပြီး သစ်တွေကိုတစ်ပင်ချင်း စစ်ဆေးနေရင် ဒီမိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံး သူ့လုပ်ငန်း တွေ ရပ်ထားရမှာပေါ့။'

အလိုလိုမှ အကြွေးတွေပိုင်းနေလို့ သူ့မှာမြန်မြန်ငွေပေါ်အောင် လုပ်နေရတဲ့ ကြားထဲမှာကွာ ဟိုသစ်ကုန်သည်တွေနဲ့ လွဲသွားကာလည်း သူ့အတွက် တွေးကြည့်ရင် စိတ်ညစ်စရာကြီးပဲပေါ့'

'ဒီသစ်ကုန်သည်တွေကလည်း ခင်မောင်ထွန်း ဝိုက်နာနေမှန်း သိလို့ အောက်ဈေးနဲ့ ရလောက်တယ်ဆိုပြီး ဈေးနှိမ်ဝယ်အောင်လာတဲ့ ကောင်တွေ ပါကွာ၊ ဒါကထားပါတော့ သစ်တောအဖွဲ့ကလည်း ခင်မောင်ထွန်း တရားမဝင် အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်လို့ ထင်ရုံထင်သေးတာ၊ အတိအကျ စွပ်စွဲတာမှ မဟုတ်သေးဘဲနဲ့၊ ဒါကြောင့် ထုချေလွှာ တောင်းတာပေါ့။'

စွပ်စွဲပြီဆိုရင် သူ့သစ်ကွက်ကိုတန်းပြီး ချိပ်ပိတ်ပစ်မှာပေါ့ကွာ၊ မပူပါနဲ့ ဘို့ရွာက ဥက္ကဋ္ဌတွေနဲ့ ဆရာတော်ရော၊ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ပါခေါ်သွားပြီး အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြရင်ရပါတယ်၊ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ကြိုပြီးမြင်ယောင် သေးတယ်ဟေ့'

'ဘာမြင်ယောင်တာလဲ ချိပ်ပိတ်ခံ ရမှာကိုလား!'

'ဘယ်ကလာ ဘိုးလေးဖိုးသစ် ကိုယ် တိုင်လိုက်ရှင်းရင်တော့ သူ့ဆင်ရုပ်ကြီး အကြောင်းကို ဋီကာချပြီး အာတောင် အာရင်းသန်သန်နဲ့ ကြားတော့မှာကို မြင် ယောင်တာပါ'

ကျွန်တော်လည်း ထင်ကျော်ဦး ဝကားကြောင့် စိတ်ပေါသွားပြီး...

‘လောလောဆယ်တော့ အကြောင်းစုံကို စာရေးပြီး ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ဘိုးလေး
ဦးသစ်ဆီကို ငါစာရေးပေးလိုက်မယ်၊ ခင်မောင်ထွန်းကို လှည်းပေါ် တင်ခေါ်
သွားကွာ၊ ကွကြီးကို လှည်းပြင်ခိုင်းလိုက်’

‘ထွန်စက် မပေးလိုက်ဘူးလား’

‘ဒီထွန်စက်ကြီးကို ပေးရမှာစိုးလို့ ခင်မောင်ထွန်းကို အမှူးလွန်သွား
အောင် ငါက အရက်တွေအများကြီးတိုက်ထားရတာ၊ ဒီကောင်သာမမှူးရင်
မြို့ကိုသွားဖို့ အကြောင်းပြပြီး ဒီထွန်စက်ကြီးကို ယူသွားမှာကွ၊ ငါကလည်း
ဒါမျိုးဆို ကြိုသိတယ် ဟီး ဟီး...’

‘ထင်ကြီးရာ မင်းဟာလေ မဟာပညာကျော်ကြီးပါပဲ တကယ်
တော်တဲ့ကောင်ကွာ ဘာပြသနာဖြစ်ဖြစ် မင်းရှင်းလိုက်ရင် တန်းပြီး သွားတာ
ဟဲ ဟဲ ရော့ကွာချလိုက်ဦး တစ်ခွက်’

‘နေဦး စာရေးပြီးမှချမယ် ဟေ့ကွကြီးလာဦး၊ မင်းက ခင်မောင်ထွန်းကို
လှည်းပေါ်ကိုတင်ပြီးခေါ်သွား၊ အခုငါရေးပေးမယ့် စာကို ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ မင်းအဘ
ကို ပြလိုက်၊ သူတို့သဘောတူရင် ဆရာတော်ကိုပါ ခေါ်သွားပြီး အခုညနေ
လမ်းပေါက်ကို အရောက်သွားခိုင်း။’

အခုဟိုမှာ လမ်းအဖွဲ့က ကားတွေ ညတွင်းချင်း မြို့ထဲ
သွားဖို့ရှိတယ်လို့ သတင်းရထားတယ် အဲဒီကားနဲ့ မြို့ကိုသွားပြီး ခင်မောင်ထွန်း
ကိစ္စကို ရှင်းပေးလိုက်လို့လည်းပြော၊ မင်းက အပြောကောင်းတော့ ဒီကိစ္စဟာ
အကွက်ပဲ၊ မင်းရဲ့အဘက မင်းကို တွယ်ချင်နေတာ အခုလို့မင်းက သူ့ကိစ္စ
ကြီးမပျက်မစီးရအောင် ကြားကဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးတာမြင်ရင် မင်းအဘ
က မင်းကို စိတ်ပြေသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါဆိုရင် မင်းမိန်းမရဖို့ကိစ္စကို ငါကိုယ်တိုင်
စီစဉ်ပေးမယ် ကဲ လှည်းသွားပြင်တော့’

ကွကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် လှည်းကိုပြင်သည်။ ခင်မောင်ထွန်း
ကို လှည်းပေါ်ပွေ့တင်၍ စာကိုယူပြီး အသော့မောင်းသွား လေတော့သည်။

‘ကဲဟေ့ ဆင်ရုပ်ကြီးကို နောက်ဆုံးအချောသတ်ကြ၊ မနတ်ပြန်
ကြာသပတေးနေ့ မနက်မှ ထွန်စက်ပေါ်ကိုတင်တော့မယ်၊ အခုပန်းရထား
ပုံစံလုပ်ထားတဲ့ ဟာတွေကို ထွန်စက်နောက်တွဲမှာ ပြုတ်မကျအောင်
အပြီးတပ်မယ် ကြည်မြင့်ရေ မင်းထွန်စက်ရဲ့ နောက်တွဲကိုဖြုတ်ထားလိုက်တာ’

(၉)

ကြာသပတေးနေ့ မနက်ပိုင်းထဲက ဆင်ရုပ်ကြီးကို ထွန်စက်ပေါ်သို့
တင်ခဲ့ကြရာ ညနေပိုင်းမှသာပြီးသွားသည်။ ထို့နောက် ကြည်မြင့်ကို ဆင်ရုပ်
ထဲဝင်စေ၍ အစမ်းမောင်းခိုင်းကြည့်လိုက်ရာ... .

‘အဟွတ် အဟွတ် သေပါပြီဆရာရဲ့ အဟွတ် အဟွတ် လုပ်ကြပါဦး’
ဟူသော အသံကြီးက ထွန်စက်သံကို ကျော်လွန်ပြီး ထွက်ပေါ်လာ
သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်ဦးတို့ အပြေးအလွှား ဆင်ရုပ်နားသို့
သွားလိုက်စဉ်တွင် ဆင်ရုပ်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ပြဲသွားပြီး အတွင်းမှ ကြည်မြင့်
တစ်ယောက် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း ခုန်ထွက်လာသည်။

‘အောင်မလေး လေး ကံကောင်းလို့ အသက်ရှူကျပ်ပြီး သေတော့
မလို့ ဆရာတွေ ဆင်ရုပ်ကြီးကို အလုပ်တပ်လုပ်ပြီး ထွန်စက် ပေါ်အုပ်ပြီးတင်
ထားတော့ ကျွန်တော်လည်း စက်တိုနိုးလိုက်ရော မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကထွက်လာ
တဲ့ မီးခိုးတွေက ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ ဆင်ရုပ်ကြီးထဲမှာ တန်းပြည့်သွားလို့
ကျွန်တော့်မှာ မနည်းအသက်ရှူရတယ်။’

ထွက်ပေါက်ကိုလည်း မမြင်ရတော့ဘဲ မျက်စိလှည်း စပ်ပြီး
မျက်ရည်တွေ ထွက်လာလို့ ဆင်ရုပ်ပိုက်ကို ဖြဲထွက်လာရတာပါ ဆရာရယ်

အဟုတ် အဟုတ်

ထင်ကျော်ဦးက ဗိုက်ပြနေသော ဆင်ရုပ်ကြီးအားကြည့်ပြီး..

မင်းကလည်းကွာ စက်ရုပ်လိုက်ရင်ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ ဆင်ဗိုက်ပြကြီးကို ပြန်လုပ်ရဦးမယ်

ဆရာက ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ၊ ထွန်စက်က စက်နှိုး နှိုးခြင်း ထွက်လာတဲ့မီးခိုးတွေက မီးပုံးပျံသာဆို ဟိုးတိမ်တိုက် အထိရောက်အောင်တက်သွားနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ဆင်ရုပ်ကြီးကို အလုပ်တံထားတော့ ဘယ်အပေါက်ကနေကြည့်ပြီး ကျွန်တော် မောင်းရမှာလဲ ရှေ့မှာ အပေါက်ဖောက်ပေးပါဦး

ဟုတ်ပါသည်။ အတွေ့အကြုံမရှိသောကြောင့် မီးခိုးထွက်နေအပေါက်နှင့် ရှေ့ကိုကြည့်ပြီးမောင်းနှင်ရန်အတွက် ချောင်းကြည့် ပေါက်များကို မဖောက်မိဘဲ သည်အတိုင်း အလုပ်တံကြီးလုပ်ကာ ထွန်စက်ပေါ်တင်၍ စက်နှိုးခိုင်းလိုက်သည့်အတွက် မောင်ကြည်မြင့် တစ်ယောက် အလူးအယွမ်းခံလိုက်ရသည်။

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်တွေ့လိုက်ရမှ သမိုင်းသင်ခန်းစာထဲတွင်ပါသော 'နာဒီ' များက 'ဂျူး' များကို မော်တော်ကား 'အိပ်ဇော' ပိုက်မှ အငွေများ ညှဉ်သတ်ဖြတ်စဉ်က 'ဂျူး' များမည်ကဲ့သို့ ခံစားရမည် ဖြစ်ကြောင်းကို တွေးမိပြီး ကိုယ်ချင်းစာလာမိလာသည်။

မီးခိုးကုန်မှ ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်ဦး ထွန်စက်ထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ ထင်ကျော်ဦးက...

'ထွန်စက်မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို အဆစ်ဖောက်ထားတဲ့ ဝါးပိုးဝါး ခွပ်မယ်ကွာ၊ အဲဒီ ဝါးပိုး ဝါးရဲ့ ထိပ်တည့်တည့်မှာ ဆင်ဦးကင်းရှိတော့ အဲဒီနေရာကို အပေါက်ဖောက်လိုက်၊ ဝါးပိုးဝါးရဲ့ အစွန်းလက်လေးလုံးလောက်ထိ ဆင်ဦးကင်းမှာရှိတဲ့ အပေါက်အပေါ်မှာ ထုတ်ထားလိုက်ရင် မီးခိုးကိစ္စက အိတ်သွားပြီ၊ ဆင်ရဲ့ခေါင်းအောက် ရင်ဘယ်နေရာမှာ အပေါက်ဖောက်လိုက်ရင် မြေကိုမြင်ရမှာပဲ ဒါဆိုရင် ကြည့်စရာ အပေါက်

လည်း ရသွားပြီကွ'

ပြောပြောဆိုဆို ထွန်စက်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် ဝါးပိုး ဝါးကို ခုတ်၍ အဆစ်ထုတ်သူထုတ်၊ ချောင်းကြည့်ပေါက် ဖောက်သူက ဖောက်၊ ဆင်ဗိုက်ပြကြီးအား ပြင်သူကပြင်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

ပြုပြင်ပြီးသောဆင်ရုပ်ကြီးကို ကြည့်မြင်အား အစမ်းမောင်းခိုင်းကြည့်ရာ အဆင်ပြေသွားသည်၊ အားလုံးပြီးဆုံးချိန်တွင် ညနေစောင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထင်ကျော်ဦးက ဆင်လုပ်သားများ အားလုံးကို ခေါ်လိုက်ပြီး..

'ကဲ မင်းတို့မြင်ကြရတဲ့အတိုင်းပဲနော် ထွန်စက်နောက်တွဲကို ပန်းရထားလုပ်ရတာက ဘာမှမခက်ဘူး။ ပြုတ်မကျအောင် ချည်နှောင်လိုက်ရင်ပြီးရော၊ ဒါပေမယ့် ဟောဒီ ထွန်စက်ကြီးပေါ်ကို ဆင်ရုပ်ကြီး တင်ရတာက တကယ်လက်ဝင်တာ အခု အားလုံးပြီးသွားပြီ။

ဒီဆင်ကြီးတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ပြန်ပြင်ဖို့ လုံးဝအချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကွကြီးနဲ့ ကြည့်မြင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီဆင်ကြီးကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ပါ။

ကျန်တဲ့သူတွေနဲ့ ငါတို့ ဆရာနှစ်ယောက် ရွာကိုပြန်မယ်၊ ထွန်စက်သော့ကိုလည်း ငါယူသွားမယ်၊ မနက်အစောကြီးကျမှ သော့ကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ မနက်မင်းတို့လာလို့ရှိရင် လမ်းဘေးကသစ်ကိုင်း သစ်ခက်တွေနဲ့ ဆင်ရုပ်ကြီးမပျက်စီးရအောင်လို့ အခုငါတို့ရွာကို ပြန်ရင်းလမ်းမှာ ခုတ်စရာ ရှိတာ ရှင်းစရာရှိတာတွေ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း ပြီးသွားမယ် ကြားလား'

အားလုံးကတစ်ပြိုင်တည်း ဟုတ်ကဲ့ဟု ဖြေလိုက်ကြသည်။ ထင်ကျော်ဦးက ကွကြီးကို ကြည့်ရင်း..

'ဟေ့တောင် ဟိုတောင်ပေါ်ရွာက ခေါင်ရည်အိုး လာပို့မယ် ဆိုတာ မလာသေးပါလားကွ'

'အခုညနေလို့တော့မှာထားတာပဲ ဘာဖြစ်လို့ မလာတေးတာလဲ မတိဘူး'

'အဲဒီတောင်ပေါ်သားတွေက စကားကို တစ်ခွန်းထဲ ပြောတဲ့သူတွေ၊

သူတို့တွေကလာပို့မယ်လို့ဆိုရင်လာကိုပို့မှာ လမ်းမှာ ကျားတွေ၊ ဆင်တွေနဲ့ နေရင်တောင် အဲဒီကျားနဲ့ဆင်ကို သတ်ပြီး မရောက်ရောက်အောင် ပို့မယ် လို့တွေ့ကွ၊ မင်းရက်ချိန်းမှာသလား'

'မမှားပါဘူး ဆရာလေးရဲ့'

'ဒါဆိုရင်လည်း နောက်ကျနေပြီကွ၊ လာပို့ရင် အဲဒီခေါင်အိုးကို သိမ်းထားလိုက် မနက်ဖြန်ညရောက်မှ တို့တွေ ပျော်ပွဲစားကြတာပေါ့၊ က ငါတို့သွားမယ်ဟေ့'

မှောင်ရိပျိုးချိန်တွင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆရာနှစ်ဦးလည်း ဘိုးလေးဖိုးသစ်အိမ်ရှေ့ရှိ အလှူမဏ္ဍပ်သို့သွားကာ ကူညီလုပ်ဆောင်ပေး နေရသည်။

ဘုရားပွဲ၊ တရားပွဲ၊ သံဃာပွဲများတွင် သုံးမည့် လှူမည့် ပိုက်ဆံများကို ပုံစံအမျိုးမျိုးချိုး၍ လုပ်ကိုင်ရင်း ကျွန်တော် လက်မအားနိုင်အောင် အလုပ်ခွင် နေချိန်တွင် ဆရာလေးထင်ကျော်ဦးကလည်း အမျိုးသမီးဝိုင်းထဲမှ မလှဲထံသို့ သွားကာ သူ၏မေတ္တာပန်းကို ကမ်းလင့်နေသည်။

ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကတော့ ညနေသုံးနာရီလောက်ကတည်းက ရွာပြန် ရောက်ပြီဖြစ်၍ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့်၊ ခင်မောင်ထွန်း၏ ကိစ္စမှာ အဆင်ပြေသွားကြောင်း၊ ထို့အပြင် မြို့ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသော သစ် ကုန်သည်ကြီးများနှင့် တွေ့ဆုံသွားသည့်အတွက် သစ်ရောင်းဝယ်ရေးကို ဖြင့် မြို့တွင်အလုပ်ရှုပ်နေသောကြောင့် ယခုအလှူပွဲကို မလာရောက်နိုင် တော့သဖြင့် အားနာပါသည်ဟု ပြောကြောင်း။

သစ်တောရုံးတွင်လည်း ဆင်ကြီးအကြောင်းကို ပြောဆိုထားသဖြင့် သစ်တောဌာနမှ လူများ ကလည်း ဆင်ဖြူတော်ကြီးကို အလွန် ကြည့်ချင်နေကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခု အလှူသို့ ဖိတ်မန္တက ပြုထားပါကြောင်း၊ တစ်မြို့နယ်လုံးရှိ လူအပေါင်း ဖိတ်ထားသဖြင့် တရားနာအောင်ဖြစ်စေ အလှူတွင်အသုံးပြုမည့် ပန်းရထားနှင့် ဆင်ဖြူတော်ကြီးကို ကြည့်ရှုရန်အတွက် ဖြစ်စေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးမျှ လာကြလိမ့်မည်

ဖြစ်ကြောင်း။

လာသမျှကိုလည်း ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်စွာ ကျွေးမွေးနိုင်ရေးအတွက် အားလုံးစီစဉ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်းများကို မဏ္ဍပ်သို့ လာရောက် ကြကုန်သော ပရိသတ် လူအပေါင်းအား တစ်ယောက်ချင်းကိုလိုက်ပြီး ပြောပြနေသည်မှာ ပါးစပ်မှအမြဲပွဲထွက်မတတ်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။

အလှူကိုတရားနာလာကြလေသလား၊ ဆင်နှင့် ပန်းရထားကိုပဲ ကြည့်အောင် လာကြလေသလားမသိ မှောင်ရိပျိုးချိန်အထိ လှည်းတပ်ကြီး များဖွဲ့၍ ရွာတွင်းသို့ အလှူအလှူဝင်လာကြသည်မှာ ရွာတွင်းပင်မဆံ့တော့ သဖြင့် ရွာပြင်တွင် လှည်းဝိုင်းကြီးများ ပြုလုပ်၍ နေရာချထားရသည်။

ရွာလယ်ရှိ ဝိဒီယိုပြသနေသော နေရာတွင်လည်း ကြိတ်ကြိတ် တိုးစည်ကားနေသကဲ့သို့ မဏ္ဍပ်ရှိဧည့်ခံဆိုင်းနေရာတွင်လည်း ကြက်ပျံမကူ စည်ကားနေရသည်အထိ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆရာနှစ်ဦးထံသို့လည်း ဆဋ္ဌနံဆင်မင်းအကြောင်း အင်တာဗျူးနေသူအပေါင်းမှာလည်း ခြေချစရာ မရှိအောင် များပြားနေပါသဖြင့် ဆဋ္ဌနံဆင်မင်းနှင့် ပန်းရထားမှာ ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း မနက်ဖြန် မနက်ခြောက်နာရီခွဲ အချိန်တွင် အရှင်လတ်လတ်ကြီး ရောက်ရှိလာမည်ဖြစ်၍ ထိုအခါမှပင် ကြည့်ရှုကြစေလိုကြောင်း။

အကျယ်တဝင့် သိရှိလိုပါက ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို မေးမြန်းကြစေလို ကြောင်းဖြင့် ဖြေဆိုလိုက်ရာ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကလည်း ပြောချင် ဇောကြီး လွန်းသဖြင့် ကွမ်းသွေးကိုပင်ထွေးမထုတ်ဘဲ မျိုမျိုချရင်း ထိုဆင်ကြီးသည် လူအယောက်တစ်ရာအားရှိကြောင်း၊ ဆင်၏ ခြေထောက်မှာ မည်ကဲ့သို့ ဆင်နွာမောင်းမှာဘယ်ပုံ၊ အစွယ်မှာ ဘယ်လိုရှိကြောင်း၊

အရောင်မှာအဖြူရောင်ရှိ၍ အမျိုးအမည်မှာ ဆဋ္ဌနံဆင်မင်းမျိုးဖြစ်ကြောင်းကို ကျမ်းဂန် အကိုးအကားဖြင့် ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောဆိုရုံမျှ မကသေးဘဲ၊ ဆင်၏ ကျောတွင်လွှမ်းထား သော ကော်ဇောနှစ်ချပ်မှာလည်း တစ်ခုလျှင် တစ်ထောင့်ငါးရာကျပ်တိတိ တန်ဖိုးရှိ ကြောင်းနှင့် ပန်းရထားမှာလည်း ဒဿဂီရိ က မယ်သီတာကို ခိုးသော ပန်းရထားပုံစံ ဖြစ်ကြောင်း၊ ခြူးပန်းခြူးနွယ်များမှာလည်း

ဆရာတော်အား နတ်သိကြားများက အိပ်မက်ပေး၍ ရရှိသောပုံစံအတိုင်း တည်ဆောက်ထားသဖြင့် အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်ကြောင်းများကို ဆင်ရုပ်နှင့် ပန်းရထားကို လုံးဝ မမြင်ဖူးဘဲနှင့် အရမ်းအရမ်းကို ကြွားဝါနေပါသည်။

ကျွန်တော်မှာတော့ ဤမဏ္ဍပ်သို့ ကူညီအောင်မလာဘဲ ဆင်ရုပ်ကြီးသာ စောင့်၍အိပ်ရမည်ဆိုလျှင် ကြည်မြင့်၊ ကွကြီးတို့နှင့်အတူ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာ၊ နားချမ်းသာ၊ ပါးစပ်ချမ်းသာစွာဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး နေရမည့်အကြောင်းကို တွေးရင်း နားထဲတွင်လည်း သွန်စက်သံကို ကြားလိုက်မိသယောင်ယောင် ဖြစ်နေသည်။

(၁၀)

ကျွန်တော်တို့၏ ဆင်ရုပ်ကြီးတည်ရှိသောနေရာတွင်တော့ ကြည်မြင့်နှင့်ကွကြီးတို့ ရေချိန်လွန်နေကြသည်။ သူတို့၏ ခွဲတမ်းအရက်ကို သောက်၍ ကုန်ရုံမျှမကသေး၊ မှောင်စပျိုးမှ လာ၍ပိုသွားသော ခေါင်ရည်အိုးကို ဆရာစားမချန်ဘဲ တွယ်၍နေကြပေပြီ။ အရက်တန်ခိုး ခေါင်ရည်တစ်အိုးဖြင့် မူးချင်တိုင်း မူးကာ စကားတွေဖောင်နေကြသည်။

‘မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး ကြည်မြင့်ရာ၊ မနက်ဖြန် ငါတို့အလှူတဝါဆိုလပြည့်နေ့ဆိုတော့ နောက်တစ်ရက်ဆိုရင် ဝါဝင်တွားပြီ၊ ငါတို့မြန်မာတွေထုံးစံအရ ဝါတွင်းတုံးလပတ်လုံး မင်္ဂလာဆောင်လို့ မရဘူးကွ၊ နောက်ပြီး ဒီနှစ်ကလည်း ဝါထပ်တယ်ကွာ ဒီတော့ ငါ့မှာ တော်တော်နဲ့ မိန်းမရဖို့ မလွယ်တော့ဘူးကွ’

‘မင်းပြောလို့ပြောရဦးမယ် ကွကြီးရဲ့ တို့မြန်မာလူမျိုးတွေကလည်း ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် မိန်းမခိုးသွားမယ်ဆိုရင် အရမ်းကူညီချင်တဲ့ ဝါသနာအလွန်ပါကြတာ၊ မင်းသာမိန်းမခိုးမယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုလက်တို့ဖို့ မမေ့နဲ့နော် အော့’

‘မင်းတကယ်ပြောတာလား’

နှစ်ကယ်၊ နှစ်ကယ် ပြောတာ၊ တတ်နိုင်ရင် ဟောဒီထွန်စက်ကြီး နဲ့ကို
ခိုးပေးမယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

ကွကြီးမှာ တွေဝေသွားပြီး ဆင်ရုပ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေပြီးမှ...

'ကြည့်မြင့် မင်းတို့မြို့မှာ မိန်းမခိုးရင် ဘာနဲ့ခိုးကြလဲ'

'ကြုံရာနဲ့ပေါ့ကွ ကားနဲ့ခိုးတာတော့ များတယ်ကွ၊ အောင်မယ်
ကားနဲ့ခိုးလို့ကတော့ ဘာနာမည်ကြီးသလဲ မပြောနဲ့မောင်၊ မိန်းကလေးတွေ
ကိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စကိုပြောလို့ကို မဆုံးတော့ဘူးဗျာ ဟား ဟား ဟား'

'တကယ်လို့ ဆင်နဲ့ ခိုးရင်ကောကွာ'

'ဟ ကားနဲ့ခိုးတာတောင်မှ ဂုဏ်ရှိရင် ထူးထူးခြားခြား ဆင်နဲ့ခိုးလို့
ကတော့ကွာ ပိုပြီးတော့ ဂုဏ်ရှိမှာပေါ့ကွ... အေး'

ကွကြီးက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သေသေချာချာ ချလိုက်ပြီး...

'ကဲ ကြည့်မြင့် မင်းကျေးဇူးကို ငါတတက်လုံး ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ
ဘူးကွာ၊ ငါ... ငါ... မိန်းမခိုးချင်တယ်။'

ဟောဒီနယ်တစ်လွှားမှာ ဦးဖိုးတစ်ရဲ့တားဟာ မိန်းမခိုးတာတောင်မှ
ဆဒွန်ဆင်ဖြူတော်ကြီးနဲ့မှ ခိုးတာဟောဆိုပြီး ပြောမဆုံးပေါင် တောတုံးထောင်နဲ့
ဟိုးဟိုးကျော်တွားအောင် ဒီဆင်ကြီးနဲ့ ခိုးမယ် မင်းကူညီကွာ'

'အေးကောင်းပြီ ငါလုံးဝကူညီမယ်၊ မနက်ဖြန် အဲလျှိုးပြီးပြီးခြင်း
မင်းနဲ့ငါ သွားခိုးကြတာပေါ့'

'ဟ မနက်ဖြန်က ဝါဝင်ပြီကွ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး အခုညခိုးမှ ဖြစ်
မယ်၊ မင်းကူညီပါကွာ ဒီနေရာကနေ ငါ့ကောင်မလေးရွာကိုတွားရင် အတွား
အပြန်မိုင်လေးဆယ်ပဲရှိတော့ အခုအချိန်တွာရင်

မနက် ငါ့မလင်းခင် အစောကြီးပြန်ရောက်မှာ ကွ
အလှူမလှည့်ခင် ပြန်ရောက်နေမှာပဲ
အချိန်မီပါတယ်ကွ လုပ်ပါကွာ'

ပြောပြောဆိုဆို ကွကြီးက အရိုးထွင်
ပြီးသား ကြက်သားတစ်တုံးကို ကြည့်မြင့်
ထံပေးရင်း ပြောလိုက်ရာ...

'ဆရာတွေသိသွားရင်မလွယ်ဘူး
မဖြစ်ပါဘူးကွာ မနက်ဖြန် ညကျမှခိုးပါ
ကွကြီးက ကြက်သားတစ်တုံးကို

ကြည့်မြင့် ပါးစပ်ထဲ ခွဲလိုက်ရင်း...

'ငါ ဆရာတွေကို ငါပိုင်ပါတယ်ကွ၊ မင်းဆရာ ကိုခင်မောင်ထွန်း လည်း
ဒီမှာမှမရှိဘဲ ဘယ်တူမှမတိပါဘူးကွာ၊ အခုမင်းနဲ့ငါ ဒီဆင်ကြီးနဲ့ တွားခိုးမယ်ကွာ
မနက်မိုးမလင်းခင် ပြန်ရောက်တော့ တန်းပြီး အလှူလှည့် အောင်တွားရုံပဲ
ဘယ်တူမှ မတိပါဘူးကွ'

ကွကြီး၏ အစီအစဉ်မှာ အကွက်စေလှသဖြင့် ကြည့်မြင့် တွေဝေ
သွားသည်။ ထိုကြောင့်ကြက်သားတုံးကို ဝါးမနေဘဲ မျိုချလိုက်ရင်း...

'မင်းကောင်မလေးကရာ တန်းလိုက်ပါမလား'

'အောင်မလေးလေး မင်းမို့လို့မေးရက်တယ်၊ ငါ့ကောင်မလေးက
ငါ့ကိုတိတ်ချစ်တာကွ၊ အခုအချိန်လောက်ဆို ဟိုမိုးပေါ်က စန္ဒာငွေလမင်း

ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဖိုးရွှေလမင်းကြီးရယ် ကိုကိုကွကို တွေ့ရင်ပြောလိုက်စမ်းပါ၊
ဒီမှာဖြင့် အရမ်းအရမ်းကိုခံစားနေရပြီ စားရင်လည်း ကိုကိုကွမျက်နှာ
ထိုင်ရင်လည်း ကိုကိုကွမျက်နှာ၊ အိမ်တာတက်ရင်တောင်မှ ကိုကိုကွမျက်နှာ
နေရာတိုင်းမှာ ကိုကိုကွမျက်နှာပဲ စိုးမိုးနေတယ်ကွယ်၊ ချစ်စိတ်၊ လွမ်းစိတ်၊
တမ်းတစိတ်တွေနဲ့ အိပ်မရ၊ စားမရဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီဒုက္ခကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့သူက
ကိုကိုကွမှတစ်ပါး အခြားဘယ်တူမှမရှိပါဘူး။'

နေ့နေ့ညည မေ့မရလို့ ကိုကိုကွရေ အမြန်လာခဲ့ပါနော်လို့ ပြော
လိုက်စမ်းပါ ဖိုးရွှေလမင်းကြီးရယ်၊ ဘာညာဘာညာဆိုပြီး ဖိလင်တက်နေမှာ
ကို မြင်ယောင်မိပါတေးတယ်ကွာ...

စကားအများကြီးပြောလိုက် ရသဖြင့် အာခြောက်သွားသည်
ထင်သည်။ ကွကြီးတစ်ယောက် ခေါင်ရည်တပြုတ်ပြုတ်စုပ်
လိုက်ရာ အဝင်လွဲ၍ သီးသွားပြီး ချောင်း
တဟွပ်ဟွပ်ဆိုးကာ မျက်ရည်များပင် ထွက်
သွားသည်။

ကြည့်မြင့်က ကျောကုန်းကို ထုပေး
နိ...

'သတိထားသောက်မှပေါ့ ကွကြီး
ရယ်၊ ဒါမျိုးက အဝင်လွဲရင် သေတတ်တယ်'
ကြည့်မြင့်၏ အားနာတတ်သော၊
သနားတတ်သော စိတ်ကို သိထားသော

ကွကြီး၏မျက်လုံးများ အရောင်လက်သွားသည်။ ထို့နောက်...

'တေတေကွာ ချစ်တဲ့တူနဲ့ ရှင်ကွဲကွဲနေရတဲ့ဘဝ ကိုယ့်ချစ်သူ ကောင်းစားရေးအတွက် ဘာတစ်ခုမှ စွမ်းဆောင်မပေးနိုင်တဲ့ဘဝ၊ ငါလိုလူမျိုး တေတာကောင်းပါတယ် ကြည်မြင့်ရဲ့ ရွတ် ရွတ် အီး...'

ကွကြီးကတော့ အရက်မူး၊ ခေါင်မူး၊ အချစ်မူး ဟူသော မူးခြင်း ပေါင်းစုံဖြင့် မူး၍ ကြည်မြင့်ကိုဖက်ကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။

'အီး အီး ကြည်မြင့်ရဲ့ တစ်လောကလုံးအတာထား၊ ဟောဒီ တောထဲမှာ ငါရဲ့အခင်ဆုံးဟာ မင်းပါကြည်မြင့်ရယ်၊ နောက်ပြီး မင်းဟာငါ့ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာဆိုရင်လည်းမမှားပါဘူး အီး အီး ဒါပေမယ့် ကြည်မြင့်၊ မင်းနဲ့ နှလုံးတားဟာ တံတတ္တနဲ့ လုပ်များထားလေတာ လားကွာ ရွတ် ရွတ် မင်းမှာ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဆီတာကလေးရောရှိမှ ရှိတေးရဲ့လားကြည်မြင့်ရဲ့ ကိုယ့် တူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်းရဲ့ခြေရင်းမှာ ဝပ်ဆင်းပြီး ယောက်ျားကြီးတန်ခိုး ရွက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေတာကို မင်းဒီအတိုင်းကြည့်နေရက်တယ်နော် အီး အီး'

သူ့ကို ဖက်၍သည်းထန်စွာငိုကြွေးနေသော ကွကြီးကို ကြည့်ကာ ကြည်မြင့်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေသည်။ ထိုကြောင့်...

'ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေရက်ပါဘူးကွာ၊ မင်းမျက်ရည်သုတ်ဖို့ မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးယူပေးမယ်နော် တိတ် တိတ် မငိုပါနဲ့ကွာ'

ကြည်မြင့် ချော့မှ ကွကြီးမှာ ပို၍ကျယ်လောင်စွာငိုရင်း...

'အီး ငါ့ရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည်မြစ်ကိုသာ မင်းနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့တုတ်လို့ ရရင်ရမယ် ငါ့ရင်ထဲ

က နူးညံ့တဲ့ ငါ့နှလုံးတားလေး ငိုကြွေးနေတာ ကိုရော မင်းဘာနဲ့တုတ်ပေးမှာလဲ၊ ငါ့ နှလုံးတား အငိုတိတ်အောင် မင်းဘာနဲ့ စွမ်းဆောင်မှာလဲ ကြည်မြင့်ရဲ့ အီး အီး'

ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသော ကွကြီးကို ကြည့်၍ ကြည်မြင့်ပင် မျက်ရည်များ စိုလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကွကြီး စိတ်ပြောင်းစေရန် လေ့ပြုကလေးဖြင့်...

'ငါ့မှာလည်း နူးညံ့ပြီးခံစားလွယ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိပါတယ် ကွကြီးရယ် အခုဟာက ထွန်စက်သော့ကို ဆရာတွေယူသွားတယ် လေကွာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မောင်းလို့ရမလဲ'

'တူတို့လည်း မိန်းမမရ၊ တူများမိန်းမရမှာကိုလည်း မလိုလား၊ လူပျိုဆိုတဲ့ ဂုဏ်တိကျာကြီးကိုတေတဲ့အထိ ဖက်တွယ်ထားမယ့် ဆရာ ဓတွအကြောင်း ငါမကြားချင်ဘူး ကြည်မြင့်၊ မင်းဆရာတွေအကြောင်းကို လုံးဝမပြောနဲ့ အီး အီး'

ကြည်မြင့်က ခေါင်းရမ်းရင်း...

'မင်းအကြောင်းကိုလည်း သိသလို ငါ့ကိုလည်းစိတ်မချလို့ ထွန်စက် သော့ကို ဆရာတွေ ယူသွားတာပဲကွာ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ'

'မင်း ဒီတောထဲကို ရောက်စကပြောတဲ့ စကားမှတ်မိစားရဲ့လား၊ ဒီထွန်စက်ကိုမပြောနဲ့ ကူဘိုတာရေစုပ်စက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်တွန်း လယ်ထွန်စက်တောင်မှ 'တော့' မပါတဲနဲ့ မင်းနှိုးတတ်တယ် ဆိုကွ'

'ဒါ... ဒါကတော့ ကူဘိုတာ လက်တွန်းထွန်စက်က သော့မှ မပါတာ ဂေါက်နဲ့လှည့်နှိုးရတဲ့ အမျိုးအစားပဲကွ'

'ဘာမဟုတ်တဲ့ ဘီးနှစ်ဘီးပဲ ရှိတဲ့လက်တွန်းထွန်စက်တောင် 'တော့' မပါတဲ 'ဂေါက်'နဲ့ နှိုးလို့ရရင် ဟောဒီမှာ ဘီးလေးဘီးပါတဲ့ ထွန်စက်ကြီး ကိုလည်း 'တော့' မတုံးဘဲ 'ဂေါက်'နဲ့ နှိုးလို့ရရမှာပေါ့ကွ။

အခုတော့ မင်း ငါ့ကို မကူညီချင်လို့ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ် လား၊ ကြည်မြင့်ရဲ့ အီး အီး အမေရေ အမေတားမှာ တကယ် အရေးကျတော့ ကူမယ့်တူ အားကိုးရမယ့်တူ မရှိပါဘူး အမေရဲ့ အီး အီး'

ကြည့်မြင့်တစ်ယောက် ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း အကြံထုတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဒီကောင်ကို မဖြစ်နိုင်တာခိုင်းပြီး စိတ်ပြောင်းအောင်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး...

'ကဲ ကဲ မငိုပါနဲ့တော့ကွာ သော့ မရှိပေမယ့် နှိုးလို့ရတဲ့နည်း ရှိပါသေးတယ် ကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ကိုတော့ မင်း ရအောင်ရှာပေးရမယ်နော်'

ကွကြီးက ငိုကြွေးခြင်းကို ဘာရိတ်အုပ်၍ စူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်မြင်ကိုကြည့်ရင်း...

'ဘာပစ္စည်းလိုတာလဲ ပြောစမ်းပါ။ ရာမနဲ့ လက္ခဏာ လိုချင်တဲ့ ဆေးမြစ်အတွက် ဟန်နုမန်ပျောက်ကတောင် ဟိမဝန္တာတောင်ကြီး ဖဲ့ယူ လာပေးတေးတာပဲ။ မင်းအတွက်ဆိုတော့ ဟောဒီ ရိုးမတောကြီးကို ပြောင်းပြန် လှန်ပေးရမလား ပြော ငါအခုချက်ခြင်း လုပ်ပေးမယ်'

'ဟင့်အင်း ရိုးမတောကြီးကို ပြောင်းပြန်လှန်ပေးစရာတော့ မလိုပါဘူး။ ငါလိုချင်တာက ဆယ်ပြားစေ့တစ်စေ့ထဲရယ်'

ကြည့်မြင် စကားအဆုံး ကွကြီးက ဝါးခနဲ အော်ငိုလိုက်ရင်း...

'အီး အီး ဝါး ကြည့်မြင် မင်းရက်စက်ပါပေကွာ၊ ကြည့်ပါဦး အမေရဲ့ ဟောဒီမှာ တားရဲ့ အခင်ဆုံး၊ အချစ်ဆုံး တူငယ်ချင်းကြီးက တားတေရင် လူတကာလို ကူးတို့ခ တစ်မတ်ထည့်မပေးချင်လို့၊ ဆယ်ပြားစေ့တစ်စေ့ တောင်းနေပြီအမေရဲ့ ဝါး... ဝါး...။

လူတကာက တားကို ကျပ်မပြည့်ဘူး၊ ကျပ်မပြည့်ဘူးလို့ ပြောကြ တာကို အမေတားခံနိုင်ပေမယ့် ဟောဒီ တူငယ်ချင်းအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးက မတ်မပြည့်အောင်လုပ်တာကိုတော့ တား မခံနိုင်ဘူး အမေရဲ့ အီး ဝါး ဝါး'

'ဟဲ့ကောင် ဟဲ့ကောင် မင်းအသံပြကြီးနဲ့ အော်ငိုမနေနဲ့ ငါ့လိုချင်တဲ့ ဆယ်ပြားစေ့က ကူးတို့ခထည့်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ထွန်စက်သော ပေါက်ဝမှာ ထည့်ပြီးလှည့်နှိုးရင် ထွန်စက်နှိုးတယ်ကွ'

ကွကြီး အင်တိတ်သွားပြီး...

'တကယ် တကယ်လားဟင် ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ လှည့်နှိုးရင် ထွန်စက်ကြီးက စက်နှိုးဇာယ် ဟုတ်လား'

ကြည့်မြင် ရင်ကော့ရင်း...

'ဟုတ်တယ် ဆယ်ပြားစေ့ထောင့် ကလေးနဲ့ လှည့်နှိုးရင် ရတယ်၊ အဲ ဒါမေ မယ့် ငါလိုချင်တဲ့ ဆယ်ပြားစေ့က ခြင်္သေ့ပေါ်တွဲ 'အလေးစေ့' မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဗိုလ်ချုပ်ပုံပဲတဲ့ ဒ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ 'အလေးစေ့' နဲ့မှရမှာ မင်းအဲဒါကို အချိန်မီဇာ

လာခဲ့ပါ ဒါပဲ'

တွေဝေနေသော ကွကြီးကိုကြည့်ရင်း ကြည့်မြင်တစ်ယောက် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ခေါင်ရည်အိုးကို တဖြုတ်ဖြုတ်စုပ်လိုက်သည်။

ကောက်ရိုးပုံထဲက အပ်ရွာရတာကမှ သံလိုက်တုံးနှင့် ရွာလျှင် အလွယ်တကူရချင်ရမည်။ အနီကဲ့သို့သော ရှေးခတ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ် ဆယ်ပြားအပေါ့စေ့ကိုတော့ ရွာကို ဇကာ(ဆန်ကာ)ဖြင့် တိုက်ပြီး ရွာလျှင် တောင်မှ ရကောင်းမှရပေမည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အချိန်အခါမဟုတ် ကွကြီး တစ်ယောက်ရွာထဲသို့ ပြန်ရောက်လာတာကို ဆရာတွေ တွေ့သွားလျှင် တန်ဖိုး သဘောပေါက်ပေလိမ့်မည်။ ကြည့်မြင် ကြည့်မြင် မင်းအကြံပိုင်သက္ကာဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂုဏ်ပြုရင်း ခေါင်ရည်ကို တဖြုတ်ဖြုတ်စုပ်လိုက်စဉ်...

'အဲ အဲဒီ ဆယ်ပြားစေ့ရဲ့ အလယ်ခေါင်မှာ အပေါက်ရှိနေရင်ကော ရမလား ကြည့်မြင်'

ခေါင်ရည်သီးမတတ်ဖြစ်သွားသောကြည့်မြင်က ကွကြီးကို ကြည့် လိုက်ရင်း...

'အေး အဲ ရတယ် ရတယ် အလယ်ကအပေါက်က ပြဿနာမရှိဘူး ဒါပေမယ့် ဆယ်ပြားစေ့ရဲ့ထောင့်ကိုတော့ မထိခိုက်စေနဲ့နော်'

ကြည့်မြင် စကားအဆုံး တဖြည်းဖြည်းဝင်းပလာသော ကွကြီး မျက်နှာကြီးကိုကြည့်၍ ကြည့်မြင် ကတုန်ကရင်ဖြစ်လာသည်။

'ဒီ ဒီကောင်ရွာထဲက ကလေးတစ်ယောက်ယောက် လည်ပင်းမှာ အပေါက်ဖောက်ပြီးဆွဲထားတဲ့ 'ခမဲ'ပေးတဲ့ ဆယ်ပြားစေ့ကို သတိရသွား တာဖြစ်မယ်၊ အချိန်မီ စည်းကမ်းချက် အသစ်ထုတ်ပြီး တားဦးမှပဲဟု တွေးနေစဉ်...

'လာ...'

ဟူသောစကား တစ်ခွန်းကိုသာ ပြော၍ ကွကြီးက ကြည့်မြင် လက်ကိုဆွဲခေါ် လိုက်သည်။

ကြည့်မြင်ကခေါင်းခါရင်း...

'ဒီမယ်ကွကြီး မင်းစဉ်းစားဦးနော်၊ အခုအချိန်ရောက်မှ မင်းနဲ့ငါက ရွာထဲကို သွားပြီး ဆယ်ပြားစေ့ရွာယူနေရင် အသွား

အပြန် နှစ်နာရီခွဲလောက်ကြာမှာနော် အဲဒါဆိုရင် ငါတို့တွေ မိန်းမသွားနဲ့ပဲ အချိန်မလုံလောက်တော့ဘူး မနက်မိုးလင်းအထိ ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဘူး ကွကြီးက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ခင်မောင်ထွန်း အိပ်လေ့ရှိသော တဲဘေးရှိ ခွထောက် ထောက်ထားသော လှည်းကို သုံးတောင့်ထိုး ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးပြလိုက်သည်။

‘လှည်းနဲ့ သွားမလို့လား ပိုပြီး အချိန်ကြာမှာပေါ့’

ကွကြီး လှည်းနားကိုသွားပြီး လှည်းထမ်းပိုး (နွားနှစ်ထောင် ကပ်သောနေရာ) တစ်လျှောက်ကို တယုတယပွတ်သပ်ရင်း...

‘ငါ့ရဲ့ လှည်းထမ်းပိုးတစ်လျှောက်မှာ ငါးပြားစေ့၊ ဆယ်ပြားစေ့ တစ်မတ်စေ့၊ ငါးမူးစေ့တွေကို တံနဲ့ဖောက်ရိုက်ပြီး အလှဆင်ထားတာတွေ ကြည့်မြင်ရ အားလုံးဒန်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ အပေါ့စေ့တွေကြီးပဲ ဟား ဟား ဟား ကြိုက်တဲ့ ဆယ်ပြားစေ့ကို ရွေး အဲဒီဆယ်ပြားစေ့ကို မထိခိုက်ရအောင် လှည်းထမ်းပိုးကြီးတစ်ခုလုံးကို နုတ်နုတ်စင်းပြီး ယူပေးမယ်’

လှည်းထမ်းပိုးတစ်လျှောက် သံနှင့်ရိုက်၍ အလှဆင်ထားသော အကြွေစေ့များကိုကြည့်ရင်း ကြည့်မြင်တစ်ယောက် ငုတ်တုတ် မေ့သွားသည်။

(၁၁)

မတင်လှတို့ ရွာထိပ်မလှမ်းမကမ်း တောင်စောင်းပေါ်တွင် စက်သပ်၍ ရပ်ထားသော ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကြီးကို သမင်လည်ပြန် တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်ရင်း ကွကြီးတစ်ယောက် ကြိတ်ပြုံးလိုက် သည်။

နဖူးစာမှန်လို့ ကံက စိမ်ပေးနေပြီ မတင်လှရေ အဆင်ပြေချက်ကတော့ ကမ်းကုန်နေပါရောလားကွာ၊ မင်းတို့ရွာကလည်း ရွာကြီး ဆိုတော့ ညအခါ ရွာတံခါးပိတ်တဲ့ ဓလေ့ကလည်း မရှိတော့ မောင်ကြီးရဲ့ အဝင်လမ်းကလည်းဖြောင့်တန်းလို့ပေါ့ကွယ်၊ တစ်ရွာလုံးလည်း ရွာလုံးကျွတ် ဝီဒီယိုရုံမှာ ရောက်နေကြပြီထင်ပါရဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် တိတ်ဆိတ်လို့ဟေ့ ဟော မောင်ကြီးရဲ့ အောင်သွယ်တော်အေးမိရဲ့ အိမ်မှာလည်း အေးမိတစ်ယောက် ထဲ ဝိုင်းငင်လို့ပါလား တစ်အိမ်လုံးလည်း တိတ်လို့ အပိုင်ပဲဟေ့။

‘ကွကြီးက ဝင်းတံခါးနားမှနေ၍ လူလုံးပြခေါ်လိုက်ရာ အေးမိတစ်ယောက် အပြေးဆင်းလာပြီး...’

‘အလို့... ကိုကွကြီးပါလား ဘာလဲ ရှင်ရဲ့ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ခဲဖိုးငွေလာတောင်းတာလား ကျွန်မအိမ်မှာ အားလုံးရှိတယ်’

'အာ အေးမိနယ် အပါဟာ ကွကြီးတို့က ထွက်ပြီးတား ဆင်စွယ်
 ငင်တယ်လို့မရှိဘူးဆိုတလို အခုလည်းပေးပြီးတားခဲကြေးနဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းကို
 ပြန်တောင်းရအောင်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူကြီး စုံရာနဲ့ မိကားဖတားပီပီ
 လာတောင်းတာမရလို့ ခိုးယူရအောင် မိန်းမ လာခိုးတာ ကဲ ကဲ အေးမိရယ်
 မတင်လှကို တွားပြောချေပါဟာ၊ တူ့ကို ခိုးရအောင် ငါရောက်နေတယ်လို့၊
 နောက်ပြီး ဒီနယ်မှာ တတင်းကြီး တွားအောင် ဆင်ဖြူတော်ကြီးနဲ့ လာခိုးတာလို့
 ပြောလိုက်ပါဟာ နော် တွား တွား တွားပြောချေ'

ဒေးမိသည် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားပြီး...

'ဘာ ဆင်ဖြူတော်ကြီး ဟုတ်လား'

'အေး ဆင်ဖြူတော်ကြီး၊ ဆဒွန်ဆင်မင်းကြီးနဲ့ကို လာခိုးတာလို့
 လည်း ပြောခဲ့ပါဦး၊ အချိန်မရှိဘူး မြန်မြန်တွားပါဟာ'

'သွားမှာပေါတော် သူလည်း အခုအချိန်ဆို ဗိုင်းငင်တုန်းရှိမှာပါ၊
 ဒါနဲ့ တော် ဆင်ဖြူတော်ကြီး ကျုပ်ကြည့်ချင်လိုက်တာတော်၊ ဦးပုည ဇာတ်တော်
 ထဲက ဆဒွန်ဆင်မင်းကြီးလိုလား'

'အောင်မလေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် တွားတော့'

အေးမိလည်း ဇေဝေဝါဖြင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း မတင်လှတို့ အိမ်ဘက်
 သို့ သွားလေတော့သည်။

ကွကြီးမှာလည်း အသည်းတထိပ်ထိပ် ရင်တဖိုဖိုဖြင့် စောင့်နေသည်။
 ငိတ်ထဲမှာလည်း ကျေးဇူးရှင်အဘနှင့် ဆရာနှစ်ယောက်အားလည်း ယခုကဲ့သို့
 ဤနယ်တစ်လွှားတွင် ဆင်ဖြူတော်နှင့်မိန်းမခိုးသော ဘွဲ့ကိုရရန် ဖန်ဆင်း
 ပေးခဲ့ကြ၍ အကြိမ်တစ်ရာထက်မနည်း ရှိခိုးနေ
 မိသည်။

ကွမ်းတစ်ယာ ညက်ခန့်အကြာတွင်
 အေးမိသည် သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်ဖြင့်
 ပြန်ရောက်လာပြီး...

'ကိုကွကြီးရေ မတင်လှက မလိုက်ခဲ့
 ဘူးတဲ့တော့၊ သူ့အစ်ကိုတွေ မောင်တွေက
 အလစ်မပေးဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
 ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ တောင်ဘက်
 ရွာက တမစာရေးဝင်းလှိုင်ဦးဘက်တို့

စိတ်ညွတ်နေပြီထင်တယ်'

ကွကြီးမှာ နတ်ပူးသကဲ့သို့ တုန်လှုပ်သွားပြီး...

'ဟာ... ဘယ်... ဘယ်က တမစာရေးဝင်းလှိုင်ဦးလဲ၊ ငါဘာမှ
 မတိရပါလား'

အေးမိက ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း...

'ဟောတော့ ကျုပ်က ယောင်ပြီးပြောမိတာ၊ ပြောမိလက်စနဲ့ မထူး
 တော့ပါဘူး၊ မတင်လှက ရုပ်ရည်ကလေးကလည်းရှိတော့ ရည်းစားတွေ
 မှီလိုပေါက်နေတာတော့၊ အခု ရှင်က လိုက်ခဲ့လို့ ခိုးအောင်လာခေါ်တော့
 သူမလိုက်ရဲဘူးလေ၊ သူ့မိဘမောင်ဘွားတွေ ကြောက်ရတာက တစ်ဖက်၊
 နောက်ဆုံး သူ့ရည်းစား ဝင်းလှိုင်ဦးကို အချစ်ပိုရတာက တစ်ဖက်နဲ့ပေါ့'

ကွကြီး မေးကြောကြီးများထောင်အောင် အံကြိတ်ရင်း ငူငူကြီး
 တွေဝံ့နေသည်၊ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များကိုလည်း အပြင်းအထန်ထုတ်
 နေသည်၊ ပြီးမှ မချင့်မချလေသဖြင့်...

'ဒီမှာ အေးမိရဲ့ ငါကလည်း နင်တူနဲ့တွဲပြီးလာတာ မြင်ကတည်းက
 နင့်ကိုငါပိုပြီးစိတ်ဝင်စားမိတာပါဟာ၊ ဒါပေမယ့် တူက မူယာမာယာများပြီး
 တိမ်းညွတ်လွယ်တော့ ငါတူဘက်ပါတွားတာပါ။

ငါကတော့ မေတ္တာစစ်မေတ္တာမှန်နဲ့ အနောက်ကနေဝင်၊ အရှေ့က
 နေထွက်၊ တောင်ထိပ်ကြာပေါက်၊ မြမြင်းမိုရ် ပြိုကာအက်ပါစေတော့
 တွေမပျက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်စာနဲ့စောင့်စားရင်း၊ ရွှေပင်လယ်
 ဘယ်လိုကဆီးပေမယ့် မောင်ကြီးနီးအောင်ကြံပါ့မယ်ဆိုပြီး၊ မလျော့တော
 ဇွဲလဲ့လနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် သူက အချစ်ပလင်ကို
 စစ်ဘုရင်လို တဘောမှာထားပြီး ဆုတ်တက်
 လှုပ်ရှား ကစားတွားခဲ့တာပါဟာ'

'ကိုကိုကွကြီး ရှင်သီချင်းဆိုနေတာ
 လားဟင်'

ကွကြီးက ဖြည်းညင်းစွာခေါင်းရမ်း
 လိုက်ပြီး ရွမ်းလဲ့သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်
 အေးမိကိုကြည့်ကာ...

'တချင်းဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး
 အေးမိရယ်၊ ငါရဲ့မှန်ကန်တော တစ္ဆာတရား

တို့ ရင်ဖွင့်ပြနေတာပါ။ နင်ယုံမလား၊ ခုတော့မတိဘူး။ တကယ်ဆိုရင် နင်ဟာ တွေ့
ယှဉ်လိုက်ရင် အတားညှိတာတစ်ခုကလွဲလို့ ရုပ်ရည်ရော၊ အတံရော၊
အလိမ္မာရော အို အစစ အရာရာ တူထက်အများကြီးတာ၊ အများကြီး လှပါ
တယ် အေးမိရယ်'

မူးမူးဖြင့် ကွကြီး၏ မြောက်ပင်သံကြောင့် အေးမိရှက်သွေး ဖြာသွား
သည်။

'အိုတော် ကျုပ်ဒီလောက်မလှပါဘူးတော့'

'တကယ်ပါဟာ နင်နဲ့ ဥမ္မာဒန္တတို့ ပပဝတီတို့နဲ့ အမြွှာပူးဆိုရင်
ယုံလောက်တယ်။ နင်ရဲ့မျက်လုံးလေးတွေဟာ တမင်မျက်လုံးလို ရှုန်းလဲ့
တောက်ပနေတယ်။ နင့်ရဲ့အပြုံးလေးဟာလည်း ငါးတလောက် ပြုံးလေး
အတိုင်းပဲ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့အတွေးပုံလာပုံဟာလည်း ဆင်မယှဉ်တာပုံမျိုးလေးပါ
အေးမိရယ်။ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ငါးရဲ့ကိုယ်လုံးလို ပြောစရာမရှိအောင်
လှပါတယ်'

'ဒီမယ်ကိုကွကြီး တော်ကျုပ်ကို အဲဒီလိုကြီးတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ မနှိုင်းပါ
နဲ့တော့'

ကွကြီးက ခေါင်းကိုကုတ်၍ စဉ်းစားရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
နိုင်နိုင်မာမာ ချလိုက်ပြီး...

'နင့်ရဲ့အလှကို ငါတင်စားတာပါအေးမိရယ်။ ငါ့ရဲ့ စကားလုံးလေး
တွေက နူးညံ့ပြီး အဆင့်မြင့်နေတော့ နင့်ရဲ့နားထဲ တစ်မျိုးဖြစ်တွားလို့ နေမှာ
ပါ။

နင် နားလည်အောင် ငါပြောပြရရင်... ဒီမှာ
အေးမိ နင်ရဲ့ လုံချည်တိုတိုဝတ်ထားတဲ့ပုံဟာ
ဟော့ရှော့ပဲ။ အဲဒီပုံစံက အရမ်းမိုက်တယ်
ဒီတော့ နင့်ရဲ့ အလှကြောင့် ငါရေရေ
လည်လည် ကျွေ့ပြီဟာ။ ငါ့ရင်ထဲမှာလည်း
အမည်မဖော်နိုင်တဲ့ ရောဂါတွေရနေပြီ။
နင့်ကို ငါအပြတ်ခိုက်နေပြီ နင့်ရဲ့
အကြင်နာ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လောက် ကမ်း
လင့်လိုက်ပါလား အေးမိရယ်။ နင့်ရဲ့
ပက်ဖျန်းလိုက်တဲ့ အကြင်နာ မိုးရေစက်

ဟာ ခြောက်တွေ့ပြီး အက်ကွဲ အထီးကျန်နေတဲ့ ငါ့ရင်ခွင် မီးလောင်ပြင်
ကြီးကို ငြိမ်းတွားစေမှာပဲ။ မေတ္တာတရားနဲ့ တစ္ဆာထားတဲ့ အချစ်ငတ် တမားကို
အကြင်နာ ဆေးလေးတိုက်ကျွေးပါတော့လား အေးမိရယ်။ ငါအပြတ်
ခံစားနေရလို့ပါကွယ်'

ကွကြီး၏ မူးမူးဖြင့် အပြောကောင်းသောကြောင့်လည်း ကောင်း
အကာလညအခါဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ရည်းစားစကားအပြောခံလိုက်ရ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရွှေရင်သိမ်းသစ်
ပျိုမြစ်နုနယ်လှသွေးကြွယ်သော အေးမိတစ်ယောက် အပြတ်ကြွေသွားသည်။

'ကို ကိုကွကြီးရယ် ရှင်ပြောတာတွေ ဘာတွေမှန်းတော့ ကျွန်မလည်း
နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အရမ်းရင်တွေ ခုန်နေတယ်တော့'

'အို... အေးမိရယ် ငါ့စကားတွေဟာ နင်နားလည်အောင် ဘာတာ
ပြန်ဖို့မလွယ်ပေမယ့် နင့်ရဲ့ နှလုံးတားကတော့ လုံးဝနားလည် တွားပြီ အေးမိ
လုံးဝကို နားလည်တွားပြီ ဒါကြောင့် နင်ရင်ခုန်တာ၊ ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာဟာ
အချစ်ရဲ့ တင်ကေတပဲ။ ပေါ်တင်ပြောရရင်တော့ ရင်ခုန်တာ အချစ်'
အေးမိတစ်ယောက် ကွကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း...

'ရင်ခုန်တာ အချစ်ဆိုရင် ဟိုတလောက ဘကြီးကိုဘုန်းနိုင်ကို
နွားလိုက်ခွေတာမြင်တုန်းကလည်း ကျုပ်ရင်ခုန်မိတာ။ ဒါဆိုရင် ဘကြီး
ကိုဘုန်းနိုင်ကို ကျုပ်ကချစ်နေမိလို့လား။ ရှင်နော်စကားပြောရင် ကြည့်ပြော
ဘကြီးကိုဘုန်းနိုင်မှာ သားကြီးမယားကြီးနဲ့တော့'

ကွကြီးတစ်ယောက် သူ၏ တိုက်စစ်ကို အရှိန်မြှင့်ကာ အေးမိ
လက်ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းခွာဆွဲယူလိုက်ရင်း...

'ဒီမယ် အေးမိလေးရဲ့ အဲဒီနွားခွေ
တုန်းက အန္တရာယ်ကို မြင်ရလို့ အန္တရာယ်ကို
နင် ကြောက်လို့ ရင်ခုန်တာ။

အခုငါက နင့်ကို အန္တရာယ်ပေး
မယ့်ပေးမယ့်တူမှ မဟုတ်ပဲ။ တံတရာ ဘဝ
ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ နင်ကြုံတွေ့ရ
မယ့် အန္တရာယ်တွေကို ရှေ့ကနေရင်ဆိုင်ပြီး
ရှင်းပေးမယ့် မင်းရဲ့တူရဲကောင်း ငါပါကွ။
ငါ့ကြောင့် အခုနင်ရင်ခုန်နေတာ

တ-အချစ်ကြောင့် ရင်ခုန်တာ အေးမိရဲ့ ကြာပါတယ်အေးမိရယ် တစ်ခါတည်း
တာလိုက်ခဲ့ပါ။ ငါ့မှာလေ မိန်းမခိုးဖို့အတွက် ဆင်ကြီးနဲ့လာရတာ ဒီဇယ်
တော်တော်ကုန်တယ်ဟ'

'ဟော တော် ရှင့်ဆင်ကြီးက ဒီဇယ်သောက်လို့လား'
ကွကြီးသည် ကျားတို့၏မာယာကို အပြတ်သုံးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
ပြီး...

'ဒီမယ် အေးမိ ငါ့ဆင်ကြီးကို နှင်ကြည့်ချင်တယ်ဆို၊ ငါဆင်ကြီးနဲ့
နှင်လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်... ဒါဆိုရင် ဟောဒီတစ်နယ်လုံးမှာ ဆင်ဖြူတော်နဲ့
အခိုးခံရတဲ့ဂုဏ်ဟာ နှင်ကလွဲလို့ ဘယ်တူမှရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။

နှင်နဲ့ ထိုက်တန်လို့ နှင့်ဘုန်း နှင့်ကံကြောင့် အခုနှင့်အတွက်
ဝီးတော်ဆင် တစ်စီး နှင့်ရှေ့မှာ ဝပ်ဆင်းနေပြီ အေးမိရဲ့...

တွေဝေငြိမ်သက်နေသော ပျိုအေးမိ၏ လက်ကလေးကို ကွကြီးက
ပို၍တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

'နှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ... မြန်မာရာဇဝင်မှာ 'ရနောင်
မောင်မောင်တုတ်' က ဇာတ်မင်းသမီးကို ဆင်နဲ့တင်ပြီးခိုးပြေးလို့ 'ဆင်ခိုး
မလေး'ဆိုပြီး ဟိုး ဟိုး ကျော်တွားခဲ့တာမဟုတ်လား...

နောက်ပြီး ဆင်တွေအားလုံးကို နိုင်တဲ့ 'ဥဒိန္နမင်း'ဟာလည်း
ဘုရင့်တမီးတော်ကို ဆင်နဲ့တင်ခိုးပြီးပြေးခဲ့လို့ ရာဇဝင်မှာ စာတင်တွားရတယ်
မဟုတ်လား...

ငါဟာ ရနောင်မောင်မောင်တုတ်လို မိန်းမရှုပ်တဲ့ လူစားမဟုတ်
ဘဲ ဥဒိန္နမင်းလိုဆင်တွေအားလုံးကို မနိုင်ပေမယ့် အလွန်လိမ္မာတဲ့ ဆဒ္ဒန်
ဆင်ဖြူတော်ကြီးတစ်စီးကိုတွေ့ ပိုင်တဲ့နိုင်တဲ့ တူပါဟာ...

အဲဒါကြောင့် ဟော ဒီနယ်တစ်ရိုးမှာ ဆင်ဖြူတော်နဲ့ အခိုးခံရတဲ့
ဘွဲ့ကို နှင်ခံယူပြီး ငါတို့ရဲ့ နှလုံးတားရာဇဝင်မှာ ကမ္ပည်းတင်လိုက်ပါတော့လား
အေးမိရယ်...

နှင်အနေနဲ့ ဘာမှပူစရာမလိုဘူး နှင့်ရွာကို ပေးဖို့အတွက် ကာလတား
ကြေးတွေရော၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ၊ ကန်တွေပွဲတွေရော အားလုံးဟာလည်း
နှင်အိမ်ပေါ်မှာပဲ ရှိတေးတာမဟုတ်လား...

စဉ်းစားမနေပါနဲ့ အေးမိရယ် ကိုကွကြီးနဲ့ အတူ ဘဝအတစ်ကို စဖို့
အတွက် မင်္ဂလာဆင်ဖြူတော်ဆီ အရောက်လှမ်းကြစို့လား အေးမိရယ်

လာအတူတွားကြစို့နော်...

ပြောပြောဆိုဆို ကွကြီးက အေးမိ၏လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ သူ့ဆင်
တော်မင်္ဂလာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလိုက်ရာ ပျိုအေးမိလည်း ကောက်
ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့သည်။

မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို တူတို့တတ်လို့ တူတို့ ဒေါတတွေ ပြေကုန်ပြီး နင့်ကို ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုရင် ငါလည်းဆင်းခံရပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမယ့် နင်အဘ ရဲ့ ရှက်ဒေါတက နင့်ကိုပါ ချမ်းတာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နင်နေခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး ကြိုးစား ပြေးထားပါဟ ဟော ဟော ဟိုမှာ ငါ့ဆင်ကြီး လာနေပြီ၊ ပွတာပဲဟေ့ တူတို့တွေ ရှေ့မှာ နင်ဟာ ဆင်ဖြူတော်ကြီးနဲ့ လိုက် တွားတာကို တူတို့တွေတာ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရရင် အေးမိရေ ရပ်လုံးတိ၊ ရွာလုံးတိ နင့်နာမည်နဲ့ ဂုဏ်တိက္ခာကတော့ ဟိုးဟိုးကျော်တွားမှာပဲ လာ လာ'

ကြည်မြင့် ဆင်ကြီးကို ရပ်ပေးလိုက်လျှင်...

'အို ကိုကွကြီး ရှင့်ဆင်ကြီးက အမြင့်ကြီးပဲ၊ အပေါ်ကိုဘယ်လို တက်ရမှာလဲ'

'ဟဲ့ ငါ့ဆင်က အပေါ်တက်စီးရတာမဟုတ်ဘူး ဗိုက်အောက်ထဲက စီးရတာဟ'

'ဟယ်တော် အံ့ဩပါရဲ့ ဆင်ဗိုက်အောက်ကနေစီးရတယ်လို့ ကြံကြံ ဖန်ဖန် ဒါနဲ့ ဆင့်ရှင်ကြီး အဲလေ ရှင့်ဆင်ကြီးက အထီးလား အမလား တော့'

'စကားများလိုက်တာ အေးမိရယ်၊ အချိန်မရှိတော့ဘူးဟ လာ လာ ဒီအောက်ကနေဝင် အထဲရောက်မှ အထီးလား အမလား ကြည့်ပေတော့'

ကွကြီးတို့နှစ်ယောက် ဆင်ဗိုက်အောက်မှနေ၍ ထွန်စက်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

'ဟောတော့ ဆင်ကိုယ့်လုံးထဲမှာ ဘာကြီးလဲ အမလေး ဆင်ဦးစီး ကလည်း ဗိုက်ထဲမှာပါလား'

'ကဲ ကဲ မရွေ့စာတို့ မြန်မြန်တက်ကြဟဲ့ ဟိုမှာလူတွေ နိုးလာပြီ'

ကြည်မြင့်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ထိုင်ခုံနောက်ရှိ ဘီးနှစ်လုံးကြား တွင် ခင်းထားသော ပျဉ်ချပ်ပေါ်သို့ အေးမိနှင့်ကွကြီးကို ဆွဲတင်ပေးလိုက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်ရာ ထွန်စက်ကြီးမှာ ဂရီး... ဂရီး... ဂစ်... ဂစ်... ဟု မော်တာသံကြီး မြည်သွားရုံမှတစ်ပါး စက်က နိုးမသွားပေ။

ဓာတ်မီးတဝင်းဖြင့် လိုက်လာကြသော သူများမှာလည်း လဆန်း '၁၄' ရက်ည၏ လရောင်အောက်၌ သူတို့ဆီသို့ အသံမထွက်ဘဲ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးကို မြင်ကြသောအခါ...

'ဟ ဘာကြီးလဲဟ ဖြူဖြူကြီး...'

'ဟာ... အကြီးကြီး အမြင့်ကြီးပါလား'

(၁၂)

တိမ်သလ္လာကင်းစင်သော ဘော်ငွေရောင် စန္ဒာလမင်းကြီး၏ အလင်းအောက်တွင် လူနှစ်ယောက်ရှေ့မှ အပြေးလာနေသည်။

ရွာတံခါးဘက်ဆီမှလည်း လူတစ်အုပ်က ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းဖြင့် လာနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ကြည်မြင့်လည်း အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး ထွန်စက်ကို စက်နှိုးသေးဘဲ တောင်စောင်းအတိုင်း လိုမ့်ချလိုက်ကာ ရှေ့မှပြေးလာသူနှစ်ဦးထံ ဦးတည်လိုက်သည်။

'ဟော့တော် နောက်မှာလည်း ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းနဲ့ လိုက်လာကုန် ကြပြီ အဘတို့ သိသွားပြီထင်တယ် ကြောက်တယ်တော့ ကျုပ် မလိုက်ရဲ တော့ဘူး နေခဲ့တော့မယ်...'

ချပြီးသားဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖြစ်အောင် အကောင်အထည်ဖော်လေ့ ရှိသော ကွကြီးကတော့ လက်တွဲမဖြုတ် အပြေးလုံးဝမပျက်ဘဲ ပျိုအေးမိကို ချောတစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် စည်းရုံးရေး ဆင်းနေပြန်သည်။

'ဟဲ့... အေးမိရဲ့ အခုအခြေအနေမှာ နင့်ကိုမိတွားရင် တက်တာမယ် မထင်ဘူးနော်၊ ဒီလောက်လူအုပ်ကြီးကို ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ တားနိုင်မှာ

ငါ့သမီးကို အဲဒီဖြူကြီး တက်နင်းသွားပြီလား လုပ်ကြပါဦး
အားလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်ကုန်ကြ၍ ခြေလှမ်းများ နှေးကုန်သည်
ဓာတ်မီးတစ်ကမ်းရောက်လာ၍ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသောအခါတွင်
ဆာ..

'ဟာ ဆင်ကြီးပါလား'
'အိမ်လောက်ကြီးကို ရှိတယ်ဟေ့'
'ဒါ... ဆင်... ဆင်သရဲ ထင်တယ်'
'ငါ့သမီး ငါ့သမီးလေးကို ရှာကြပါဦး'

စသည် စသည်တို့ဖြင့် အာမေဠိတ်မျိုးစုံထွက်ပေါ်နေစဉ်...
ထွန်စက်ကြီးမှ ဂရီး ဂရီး ဂစ် ဂစ် ဟု မော်တာသံကြီး မြည်ဟီးသွားသောအခါ
'ပြေးကြဟေ့ ပြေးကြ'
'လုပ်ကြပါဦးဟ'
'ငါ့ကို စောင့်ကြပါဦးဟ'

အော်သံမျိုးစုံပေးကာ ပြေးကြလေတော့သည်။
ထိုစဉ် ထွန်စက်ကြီးမှာ 'တရုံး၊ တရုံး' မြည်သံပေး၍ စက်နိုး သွားသော
အခါ ပြေးသူအပေါင်း တုန်ခန် ရပ်၍ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ကြပြန်သည်။
'ဒါ... ထွန်... ထွန်စက်သံကြီးကွ...'
'ဒါ... ဒါဆို... ဟိုဆင်ဖြူကြီးက...'
'ဟာ ထွန်စက်ပေါ်မှာ ဆင်ရုပ်ကြီး တင်ထားတာနေမှာပေါ့'
'ကြကြဖန်ဖန် ဘယ်တေလေဂျပိုးက လုပ်ထားတာလဲ'

'နေ... နေဦး အဲဒီဆင်ရုပ်ကြီးထဲမှာ ငါ့သမီးနဲ့
ဟိုခွေး တတောင်းစား ရှိလိမ့်မယ် လုပ်ကြပါ
ဦးကွ'

ဓားများ၊ တုတ်များ၊ လက်နက်များ
ဖြင့် ဒေါသတကြီးရန်ပြုရန် ပြန်၍လှည့်
လာကြသော သူအပေါင်းကို မြင်ရသည်
တွင် ကြည်မြင့် ခူးတုန်နေသည်။

လမ်းက ကျဉ်းသဖြင့် သူ့ထွန်စက်တို့
ရှေ့သို့မောင်းပြီး လမ်းအနည်းငယ် ကျယ်
သော နေရာတွင် ကွေ့မည်ဆိုပါက ဓားနဲ့

လှမ်း ခဲမိုးရွာကြမည့် သူတွေထံ ရောက်သွားမည်ဖြစ်၍ အရိုးတခြား၊ အသား
တခြား ဖြစ်သွားမည်။

နောက်ဆုတ်၍ ကွေ့ရအောင်ကလည်း ဆင်၏နောက်တွင် အပေါက်
မရှိတော့သဖြင့် နောက်ကိုမမြင်ရပေ။ စီးကျလာသော ခွေးများကို သုတ်
ရင်း...

'ဟဲ့... ကွကြီး... ရှေ့မှာတော့ ငါတို့ကို ဆော်ပလော်တီးဖို့
ပြေးလာနေကြပြီ။ ထွန်စက်ကို နောက်ဆုတ်ပြီး ပြန်ကွေ့မှဖြစ်မယ်။ အဲဒါ
ဒီဆင်ရဲ့ ဖင်မှာ အပေါက်မရှိလို့ ငါ နောက်ကိုကြည့်လို့ မမြင်ရဘူး။ မင်း
အပေါက်ရှာကြည့်ပြီး ငါ့ကိုလမ်းပြ'

ကွကြီးက လျင်မြန်စွာ နောက်ကိုလှည့်၍ ဆင်၏အတွင်း၌ အမြီး
တပ်ဆင်ထားသော အမြီးအရင်းနေရာကို ဆွဲဆောင်လိုက်ရာ အမြီးကြီးပြုတ်
၍ ပါလာပြီး ဆင်ကြီးဖင်ပြီသွားသဖြင့်...

'ကဲ ရော့ ပျိုအေးမိ ဟောဒီမှာ ငါ့ဆင်အမြီးကြီး ခဏကိုင် ထားဦး
ငါ့ဆင်ဦးစီးကို လမ်းပြလိုက်ဦးမယ်'

'ဟောတော့ ရှင်ဆင်အမြီးကလည်း ဂုန်နီကြီးနဲ့ လုပ်ထားတာကြီး
ပါလား ဆင်မြီးလက်စွပ်လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ကိုကိုကွရဲ့'

'အောင်မလေး... နောက်မှ ဆင်မြီးလက်စွပ်လုပ်ကြပါဟဲ့ကွကြီး
ငါ 'ဘက်ဂီယာ' ထိုးပြီးပြီ လမ်းကြောင်းကို မြန်မြန်ပြောပါတော့ဟ'
ကွကြီးက ဆင်အမြီးအပေါက်မှနေ၍ လမ်းကိုကြည့်ရင်း...

'တည့်တည့်တာ ဆုတ်ပေရော့ မင်းကျင်လည်တလို အားရပဲရဆုတ်
နောက်မှာလမ်းကြီးက ရှင်းလို့'

'ဆုတ် ဆုတ်တအားဆုတ် ဘာ
ပြတနာမှမရှိဘူး။ ငါက ကွေ့လို့ပြောရင် မင်း
ညာဘက်ကို ချိုးပြီးတာကွေ့။ အဲ ဘယ်ဘက်
မှာတော့ လယ်စောင့်တဲနဲ့ ခွထောက်ထောက်
ထားတဲ့ လှည်းတစ်စီးပဲရှိတယ် ဆုတ်ထား
ဆုတ်ထားကွ...'

ကြည်မြင့် ကွကြီးပြောသည်
အတိုင်း နောက်ကိုဆုတ်သည်။ ထွန်စက်ကြီး
နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်ကို မြင်ရသဖြင့်

ဣသားများ လည်း အတင်းပြေးလာပြီး ခဲဖြင့် ပစ်ကြသည်။

ကြည်မြင့်က စက်ရိုက်ကို ပိတ်ပြီးလိုက်ရင်း...

'ကျွေးရခါနီးပြီလား၊ ကျွေးရခါနီးပြီလား'

'ဆုတ်ဦး ဆုတ်ဦး ရပြီ ညာဘက်ကို တအားခေါက်ကွေ့ လိုက်တော့ ကွကြီးက ညာဘက်ကို ချိုး၍ ကွေ့ခိုင်းသည်။ ကြည်မြင့်ကလည်း ညာဘက်သို့ အရိုက်ဖြင့် ချိုး၍ နောက်ပြန်ကြီးကွေ့လိုက်ရာ...

လယ်စောင့်တဲ တစ်ခြမ်းနှင့် ဒေါက်ထောက်ထားသော လှည်းကို တန်းတန်းကြီး နောက်ဘီးဖြင့် တိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

'ဟဲ့ ကြည်မြင့်ရ ညာဘက်ကို ချိုးကွေ့ပါဆို၊ ဘာလို့ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးကွေ့တာလဲ၊ တဲနဲ့ လှည်းကို ဝင်တိုးမိပြီ တော်ပါတေးရဲ့ လယ်စောင့် တဲထဲမှာ လူမရှိလို့ဟေ့'

ကြည်မြင့်ကလည်း ဒေါသတကြီးဖြင့်...

'ဟဲ့ ခွေးသားရဲ့ မင်းက ညာချိုးဆိုလို့ ငါလည်း ညာချိုးတာပဲကွ'

'မင်းချိုးကွေ့တာ ဘယ်ဘက်ကြီးဟ ဒီအတက်အရွယ်အထိ ဘယ်နဲ့ ညာနဲ့ မကွဲပြားတဲ့ကောင်ရဲ့'

ကြည်မြင့်က ပြန်မပြောအားသေးဘဲ ဂီယာကို ပြောင်း၍ ထွန်စက်ကို ပြန်ကွေ့ရင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

'ဟာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့က ကျောချင်းကပ်ဖြစ်နေတော့ ငါ့ရဲ့ ညာဘက်က မင်းရဲ့ ဘယ်၊ မင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်က ငါ့ရဲ့ ညာဖြစ်ကုန်တာပဲကွ ကိစ္စမရှိဘူး ကွေ့လို့ရသွားပြီ ဒါနဲ့ ငါဝင်တိုးမိတာ ဘာဖြစ်သွားလဲ ကြည့်ပါဦး'

'အင်း တဲကတော့ တစ်ချမ်းပြိုပြီး လှည်းကတော့ ဘီးတစ်ဖက် ကျော့တားတာပဲ ဒါပေမယ့် ငါတို့ဆင်ရဲ့ ညာဘက်မှာ နောက် ခြေထောက် တစ်ချောင်းမှ မရှိတော့ဘူးကွ ပြုတ်ကျကျန်နေခဲ့ပြီ'

'ဟေ...'

'ဟေ မနေနဲ့ မြန်မြန်မောင်း ဟိုမှာ လူတွေနီးလာပြီ လုပ်ပါဟ'

ကြည်မြင့်က ထွန်စက်ကို မိုင်တုန်တင်၍ မောင်းလိုက်စဉ် ဆင်ရုပ်ကြီး၏ နောက်ဘက်မှလည်း 'တဘုန်းဘုန်း' ဖြင့်ခဲများ၊ တုတ်များ လာမှန်သံတို့ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ကွကြီးက စိုးရိမ်စွာဖြင့်...

'ကြည်မြင့်ရေ... ဟိုရှေ့က တောင်စွယ်ရောက်ရင် လမ်းအတိုင်း

မမောင်းနဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ လျှို့ဝှက်သွားတဲ့ လမ်းခွဲရှိတယ် အဲဒီကနေတာ ဖြတ်မောင်းဟေ့ နောက်ကလူတွေက ဖြတ်လမ်းကနေ တို့ကိုဆီးပြီး ဆော်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်'

ကွကြီးက ပြောသည့်အတိုင်း ကြည်မြင့်လည်း တောင်စွယ်၏ ဘယ်ဘက်ရှိလျှို့ဝှက်သို့ ထွန်စက်ကြီးကို မောင်း၍ ဝင်သွားလေတော့သည်။

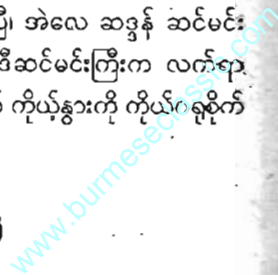

ယခုလည်း အကြိမ်သုံးဆယ်မြောက် လာမေးနေသဖြင့် . . .
 'ဘိုးလေးရေ သူတို့မှာ နာရီမရှိတော့ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲဆိုတာ မသိလို့နေပါလိမ့်မယ် ခဏစောင့်ကြည့်ပါဦးဗျာ'
 ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကခေါင်းကုတ်ရင်း . . .
 'မနက်လေးနာရီလောက်ကတည်းက ချစ်အောင်နဲ့ မျိုးထွဋ်တို့ တားအဖကို လွှတ်ပြီး ထွန်စက်မောင်းဖို့ 'တော့' ပေးခိုင်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား' ထင်ကျော်ဦးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်အသံဖြင့် . . .
 'ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ ထွန်စက်သော့ကိုညက ကျွန်တော်တို့ ယူထားတာ ဘိုးလေးသား ကွကြီး ကမြင်းကြောထမှာ စိုးလို့ဗျ၊ အခု မနက်အရက် ဆွမ်းကပ်ခါနီးရောက်မှ ချစ်အောင်နဲ့ မျိုးထွဋ်တို့ သားအဖကို သော့ပေးခိုင်း လိုက်ရတာ သူတို့သွားတာ နှစ်နာရီနီးနီးလောက်တော့ရှိပြီ'
 'ဒီတားအဖကလည်း ချေချေရာရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမှာများ တော့ ကျပျောက်ပြီလား မတိပါဘူး ဆရာလေးတို့ရယ်'

'ချစ်အောင်က သော့ကိုယူပြီး သူ့သားမျိုးထွဋ်လည်ပင်းမှာ ကြိုးနဲ့ သေသေချာချာဆွဲပေးလိုက်တာ ငါမြင်သားပဲ၊ ကျပျောက်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုရောက်ရောက်ခြင်း စောသေးတယ်ထင်လို့များ တစ်ရေးလောက် ပြန်အိမ် နေကြသလားမှ မသိတာ'
 ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ညစ်စွာဖြင့် . . .
 'ကဲပါကွာ ဒီလောက်ရှိလှတာ အဲဒီကိုငါတို့လိုက်သွားမယ် စီစဉ်စရာ ရှိတာမိတွေသာ မင်းမိစဉ်ထားလိုက်တော့'
 ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင်မှာပင် ရွာ၏အနောက်ဘက်မှ ထွန်စက် သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရ၍ အားလုံးနားစွင့်လိုက်စဉ်၊ ဘိုးလေးဖိုးသစ်မှာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပြီး . . .
 'တေချာပြီ တေချာပြီ ဒါထွန်စက်တံ အစစ်ပဲ'
 ဒရောသောပါးပြေးပြီး အသံချဲ့စက်ဆရာအောင်မြင်နိုင်ထံ အပြေး သွားကာ မိုက်ကရိုဖုန်းကိုယူ၍ အသံဖွင့်ခိုင်းလိုက်ပြီး နောက် . . .
 'ဟဲ့ လှည်းတမားတွေ ထွန်စက်လာနေပြီ၊ အဲလေ ဆဒွန် ဆင်မင်း ကြီးဆွဲတဲ့ နတ်ပန်းရထားကြီး လာနေပြီနော်၊ အဲဒီဆင်မင်းကြီးက လက်ရာ မြောက်လွန်းတော့ မင်းတို့နွားတွေလန့်ပြေးကုန်မယ် ကိုယ့်နွားကို ကိုယ်က ရစိုက် ဖို့ တတိပေးပါရစေ။'

(၁၃)

အလှူတော် မင်္ဂလာနံနက်ခင်း၊ မနက်ဖိုးမလင်းမီကပင် ဘိုးလေး ဖိုးသစ်၏ အိမ်ရှေ့ရှိ မဏ္ဍပ်တွင် အလှူပွဲလာပရိသတ်အပေါင်းက ကြိတ်ကြိတ် တီး ကြက်ပျံမကျ စည်ကား၍နေသည်။
 ကွမ်းတောင်၊ ပန်းတောင်ကိုင်ကြမည့် လှပဝေးလေးများမှာလည်း ဖိုးမလင်းမီ လှသွေးကြွယ်နေကြသည်ကို ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် တွေ့ရသလို လိမ်းပြီးချယ်ပြီးသား ရှင်လောင်းများမှာလည်း မျောက်လောင်း စိတ်ဝင်ပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နပန်းလုံးနေကြသဖြင့် ဆရာလေးထင်ကျော်ဦး ကိုယ်တိုင် ကြိမ်စကြာကို ဝေ့ယမ်းရင်း ထိန်းသိမ်းနေသည်ကို တအံ့တဩ မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်သလို၊ ဖိုးမလင်းသေး၊ ရောင်နီပင်မသန်းသေးသော်လည်း နေကာမျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်၍ တပြုံးပြုံးဖြင့် ဂိုက်ပေးကြမ်းနေသော ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကိုလည်း မျက်စိနောက်စရာ မြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။
 ခြောက်နာရီခွဲသော်လည်း စီးတော်ဆင်ကပေါ်မလာ၊ ခုနစ် နာရီခွဲ သော်လည်း ဆဒွန်ဆင်မင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှပင် မမြင်ရ သေးပေ ထို့ကြောင့် ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ခဏ ခဏ လာမေးနေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ထင်ကျော်ဦးမှာ အလွန်ကိုစိတ်ရှုပ်နေရပါသည်။

ဟိုကောင် နေဝင်းတို့အဖွဲ့ကလည်း ဟိုလမ်းထိပ်ကနေတွားပြီး လမ်းရှင်းထားကြ၊ လူတွေတိပ်များနေလို့ ငါ့ဆင်ကြီး လာစရာ လမ်းမရှိဘဲ နေဦးမယ်။

ပု ဝင်းလိုက်ဓာတ်ပုံဆိုင်က ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ငါ့ဆင်ကြီးကို တေတေချာချာ မိမိရရ ဓာတ်ပုံရိုက် မှတ်တမ်းတင်ထားကြ။

ဆိုင်းဆရာဂဗိုး၊ ရွာစားကျော်ဂဗိုးဘယ်ရောက်နေတလဲ၊ မင်းတို့ ဆိုင်းအဖွဲ့ကလည်း စည်တော်ရွှမ်းတော့လေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။

ဟိုကောင် ဟိုကောင် မင်းကိုခေါ်နေတာ တွား တွား ရေတစ်ခွက် မြန်မြန်ခပ်ခဲ့စမ်း၊ ဟူး မောလိုက်တာ က ကဲ စက်ဆရာအောင်မြင့် နိုင် မင်းစက်မှာရှိတဲ့ အတံချဲ့စက်တွေ အကုန်လုံးကို အင်အားအပြည့် ဖွင့်ပြီး ခွာစားကျော်တို့ ဆိုင်းဝိုင်းမှာ တပ်ပေးလိုက်တော့'

ဆိုးလေးဖိုးသစ်၏ မရပ်မနား စီမံခန့်ခွဲမှုကြောင့် အားလုံးလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

စည်တော်ရွှမ်းသံနဲ့အတူ ထွန်စက်သံလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျယ် လောင်လာသည်။ လူများမှာလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြရာ ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ ကပင် ဝင်ရောက်တားမြစ် လမ်းရှင်းပေးနေရသည်။

မကြာမီပင် ဖုန်လုံးကြီး တလိမ့်လိမ့်လွမ်းခြုံလျက် ဆင်ဖြူတော်ကြီး မဏ္ဍပ်ရှေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ရွာသူရွာသားအပေါင်းနှင့် အလှူ လာသူ ပရိသတ်ကြီးတစ်ခဲနက် ကောင်းချီးဩဘာ ပေးသံကြီးများ၊ စည်တော် ရွှမ်းသံကြီးများက တစ်မိုးလုံးဟိန်း၍ နေပေတော့သည်။

ဖုန်လုံးကြီးများ ငြိမ်သက်သွားသောအခါ အားလုံးသော ပရိသတ်အပေါင်း၏ အသံကြီး များလည်း တဖြည်းဖြည်းတိုးတိတ်သွား သလို စည်တော်အဖွဲ့၏ အသံသည်လည်း ရပ် ဆိုင်းသွားသည်။

အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေသော ပရိသတ်၏ အံ့ဩသော မျက်ဝန်းအစုံများက ဘိုးလေးဖိုးသစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆရာနှစ်ဦး၏သံသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင်တော့...

ဝမ်းသာဂုဏ်ယူခြင်းအပြည့်ဖြင့် မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြုရန် ဟန်ပြင် နေကြသော ဘိုးလေးဖိုးသစ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆရာနှစ်ဦးပေါင်း၊ သုံးဦးသား ဆခွန်ဆင်မင်းကြီးကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးကာ ကြက်သေ၊ သေ သွားကြလေတော့သည်။

ဆခွန်ဆင်မင်း၏ခြောက်ပါးရောင်ဟုန်စွယ်တော်စုံမှာ 'တို'တစ် 'ရှည်' တစ်ဖြစ်၍ နေပေပြီ၊ ညာဘက်နားရွက်မှာလည်း ထက်ဝက်ခန့် ပါမလာ တော့ပေ။

ဆင်မင်း၏ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းမှာ အခြေအနေကောင်းသေးသော် လည်း နောက်ဘယ်ခြေမှာ အမျိုးအမည်မခွဲခြားတတ်သော အရောင် အဆင်းနှင့် ထင်လင်းနေပြီး နောက်ညာခြေကတော့ မိုးကြိုးပစ်ရစေဟု ကျိန်တွယ်ပြောမှ ယုံရမည့်ဆင်ခြေထောက်မျိုးဖြစ်နေကာ တွဲလျားကြီး ကျနေ ပုံမှာလည်း ခြေကျိုးနေသလိုလို၊ ပိုလီယိုဖြစ်နေ သလိုလို။

ဆင်ဖြူတော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ဖာရာဝရပွဖြင့် ရောင်တော်စုံ ကွန့်မြူးနေသလိုလို၊ ကျောပေါ်၌ လွှမ်းထားသော ကော်ဇောနှစ်ချပ်အနက် တစ်ချပ်မှာပါမလာတော့ဘဲ ထိုနေရာတွင် ရောင်စုံစက္ကူများ သတင်းစာစက္ကူ များဖြင့် ဖြစ်သလို ဖာထေးထားသည်ကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါသည်။

အထူးခြားဆုံးကတော့ ဝက်ခြီးကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး၍ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသော ငုံးတိတ်အခြီး၊ ထိုအခြီး ဝန်းကျင်ဒေသ တစ်ဝိုက် ကတော့ တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂကြောင့် မရှိသေစကား ဆင်မင်းကြီးတော့ အယိုရည်၊ လူယိုရည် ပျက်ခဲ့ကြောင်းကို ဆေးစစ်စရာ မလိုဘဲ မြင်ရုံနှင့်ပင် သိနိုင်ပါသည်။

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် နေကာ မျက်မှန်ကြီးကိုချွတ်၍ သူ့ဆင်တော် မင်္ဂလာ ကိုကြည့်သည်၊ အားမရသေး သူ့စက္ကူနှစ်ကွင်း ပိုမို၍ ထင်လင်းခြင်းရှိစေရန် ဘယ်ညာလက် နှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်၍ရှေ့တိုးလိုက်၊ နောက်ဆုတ် လိုက်ဖြင့် အသေအချာအနှစ်ိတ်ကြည့်ရှုပြီး သကာလ သူ့မျက်နှာ ရပ်ဒေါင်ခပ်သွား ပြီး...

'ဒါ... ဒါ ဆရာလေးတို့ရဲ့ လက်စွမ်းလက် ရာပဲလား၊ ကြည့်

ကြပါဌာ... ပြောလိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူဆို အခုတော့ နွင်းရောင်ဝါဝါထိန်ထိန်နဲ့ ဆွန်ဆင်မင်း လုပ်ခိုင်းတာကို 'စူဠတုဘဒ္ဒါ'နဲ့ 'ဟောတုဘဒ္ဒါ' ဆင်မများ မှားလုပ်မိကြလေရော့ တလား... .

တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တက်တန်ရောင်စုံကွန်မြူပြီး အဖာရာ ဗလပွန် ဟတစ်ရာခိုလ်ဖြစ်နေပါပကောလား ဗျာဝိရဲ့။

ကျုပ်ကိုလည်း ရှင်းပြကြပါဦး ကျောင်းဆရာတွေရဲ့ ညတွင်းချင်းပဲ 'တောနုတ္တိရ်' က လေးနဲ့ လာ 'ပစ်' တွားလို့လား။

ဒါမှမဟုတ် ညတွင်းချင်း တောဆင်ရိုင်းကမုန့်ယိုပြီး အလေလိုက် တွားတာကို ခဲလိုက်ရလို့ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်တွားရတာလား။

ဒါ... ဒါ ကျုပ်ကို တက်တက်အရှက်ခွဲတာ၊ လူတောထဲမှာ ကျုပ်မျက်နှာကိုမည်းအောင်လုပ်တာ'

ဆရာတော်ကလည်း ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ဝင်ထိန်း၍... .

'မျက်နှာကို အိုးမည်းတုပ်တာပါမောင်ဖိုးတစ်ရဲ့၊ ကဲ ကဲ စိတ်ကို လည်းထိန်းစမ်းပါဦး၊ အနိစ္စတရားဆိုတာ မြဲတယ်မှမရှိဘဲ ဒကာကြီးရဲ့'

မရပါ။ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကိုတော့ အခုအချိန် သိကြားမင်း ဆင်းလာပြီး တရားချလျှင်တောင် ရနိုင်စရာအကြောင်းမရှိတော့ပါ။

ငွေခါးပတ်ခေါင်းဖြင့် အသေအချာပတ်ထားသော ရေညှိရောင် ဘန်ကောက် ပုဆိုးကြီးကို ခူးပေါ်ပေါင်ပေါ်မ၊၍ ဆင်ရုပ်ကြီး ရွှေတွင် ခေါက် တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း... .

'အိုဗျာ အိုးမည်း တုပ်တုပ်၊ ကတ္တရာတုပ်တုပ် 'မည်း'တာက အဓိကပဲ၊ ဆရာတော်ကိုတော့

ဦးတင်ပါရဲ့ဘုရား... ဘယ်နှယ်ဗျာ ညက ပြောတော့ ဆင်မင်းကြီးက မိုးပေါ်ပျံတော့ မယ့်အတိုင်းပဲတဲ့၊ အခုတော့ ထ ထပြီး ကန်ချင်စရာ ကောင်းနေပြီဗျ။

အနိစ္စကလည်း ညတွင်းချင်းကိုပါပဲ လား ရှက်တယ် ရှက်တယ် တိပ်တိပ်ပြီး ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။

ကျုပ်တစ်ခုပဲပြောမယ် အခုကတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ အခုပဲ အတိုင်း

ရှင်လောင်းလှည့်ရတော့မှာပဲ။

ဒါပေမယ့် နေ့လယ်တရားနာအပြီးမှာ ကိုရင်တွေနဲ့ ဆရာ တော်ကို ပန်းရထားပေါ်တင်ပြီး တစ်ခါပြန်လှည့်ဦးမယ်။

အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ဒီဆင်ကြီးကို ရအောင်ပြင်ပေးပါ၊ ပြင်မပေး နိုင်ရင်တော့ ဆရာလေးတို့ကို ပေးစရာရှိတဲ့ငွေတစ်ပြားမှ မပေးဘူး'

ပြောပြောဆိုဆို ဘိုးလေးဖိုးသစ် ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆရာနှစ်ဦးမှာလည်း ညတွင်းချင်း ဘဝ ပြောင်းသွားသော ဆွန်ဆင်မင်းကြီးကိုကြည့်ရင်း အံ့အံ့သံသံနေကြစဉ်

ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ငုတ်တုတ်မေ့ သွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ဓာတ်ပုံဆရာက အနားကပ်လာပြီး မဝံ့မရဲ လေသံဖြင့်... .

'ဘယ်... ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ ဆရာလေးရယ်၊ ရှင်လောင်း တွေနဲ့ ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်ကိုင်တွေကိုတော့ ပန်းရထားကို နောက်ခံထားပြီး ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့ရပါတယ်၊ အဲ အဲ သူတို့တွေနဲ့အတူ အပြင်လူတွေကပါ ဆင်ရုပ်ကြီးနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးပါ ဆိုပြီး စရဲတွေပေးထား ကြတာ အများကြီးပဲ... . အဲ... . အဲ... . အားတော့နာပါရဲ့၊ ဒီဆင်ကြီးကို ဘယ်ရှုထောင့်က ရိုက်ရင်ကောင်းမလဲလို့ ဆရာလေးတို့ကို အကြံဉာဏ်လာ တောင်းတာပါ'

ထင်ကျော်ဦးက ဒေါသစိတ်ကို ကြိတ်မိတ်၍ မျိုသိပ်ရင်း... .

'အဲဒီလူတွေကို ဒီဆင်ကြီးရဲ့ အမြီးမှာ ယီးလေးခိုစီးခိုင်းပြီး နိုက် ပေးလိုက်ဗျို့'

ဟုပြောဆိုကာ အနားတွင် ယောင် ပေပေလုပ်နေသော ကြည်မြင့်၏ လည်ကုတ် ကိုဆွဲ၍ လူရှင်းသော မဏ္ဍပ်နောက်သို့ ခေါ်လာပြီး အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းရလေ တော့သည်။

မျက်နှာပင် သစ်ရသေးပုံပေါ်သော၊ အရက်နဲ့၊ ခေါင်နဲ့၊ ချွေးနဲ့ အနံ့ပေါင်းစုံ တမထာင်းထောင်းထနေသော ကြည်မြင့်က မျက်ရည်လေး တလည်လည်ဖြင့်... .

... အဖြစ်ကတော့ ဒါပဲပဲ ဆရာလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အခုအချိန်ထိ မအိပ်ရသေးပါဘူး၊ သစ်စခန်းကို ပြန်ရောက်ကတည်းက ဆင်ရုပ်ကြီးကို ဖာထေးနေရပါတယ်...

အမှောင်ထဲမှာ မီးတုတ်အလင်းရောင်နဲ့ လုပ်ရတော့ ဆေးရောင်တွေကလည်းရောပြီးနေတာ၊ ညက အမှောင်ထဲတုန်းက တစ်ရောင်၊ မနက် မိုးလင်းနေထွက်လာတော့ တစ်ရောင်ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ တတ်နိုင်သမျှ ဆင်ရုပ်ကြီးကို ဖာထေးပေမယ့် အစွယ်နဲ့ နားရွက်ကတော့ လုံးဝမထိရဲလို့ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရတာပါ။

အမြီးကလည်း ချည်စရာ နောင်စရာအတွင်းက အငုတ်ကို မရှိတော့လို့ ဖြစ်သလို ကော်နဲ့ကပ်ပြီး ဖာထေးထားရတာပါ။

နောက်ပြီး ညကလျှိုထဲမှာ မမြင်မစမ်းနဲ့ မောင်းဝင်ရတော့ သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ငြိပြီး ကော်ဇောတစ်ချပ်ဟာလည်း ဘယ်မှာကျနေခဲ့မှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အပြစ်ပါ ကျွန်တော့်ကိုသာကြိုက်သလို အပြစ်ပေးကြပါတော့ဗျာ... အီး... အီး... ရွတ်

ထင်ကျော်ဦးက 'တောက်' ခေါက်ရင်း...

'တောက်... ငါက ကွကြီး အကြောင်းကိုသိလို့ အားနာတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ အကြောင်းကိုလည်းသိလို့ ထွန်စက်သော့ကို ငါ ကိုယ်တိုင် သိမ်းခဲ့တာက အဲဒါကို မင်းက ဆယ်ပြားစေ့နဲ့ရအောင် ဖွင့်ပြီးမောင်းတယ် ကောင်းကွာ...'

'ဘယ်မလဲ ဟိုကောင်ကွကြီး'

'ကွကြီး... ကွကြီးက သစ်စခန်းကို ပြန်ရောက်ကတည်းက ခဏလေးဆိုပြီး သူ့ကောင်မလေးလက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ အခုအထိကို မတွေ့ရသေးပါဘူး၊ ဆရာလေးတို့ရယ် အီး... အီး...'

ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ထင်ကျော်ဦး ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး...

ကဲကွာ အချိန်လည်းမရှိတော့ပါဘူး၊ ရှင်လောင်းတွေကိုတင်ပြီး ရွာကိုလှည့်ပေးတော့၊ ပြီးရင် ရွာဦးညောင်ပင်ကိုသွားပြီး နတ်ပြကွာ၊ အပြန်မှာရှင်လောင်းတွေကို မဏ္ဍပ်မှာချခဲ့ပြီး ထွန်စက်ကြီးကိုငါတို့

အိမ်ရှေ့မောင်းလာခဲ့။

အဲဒီတော့မှ အကောင်းအတိုင်းဖြစ်အောင် ငါပြင်ပေးပေးလေ သွား... သွား... သွားတော့

ထင်ကျော်ဦးနှင့် ကြည်မြင့်ထွက်သွားစဉ် ကျွန်တော်လည်း အိမ်သို့ ပြေးကာ ဆင်ကြီးအတွက် အသုံးပြုရမယ့် ပစ္စည်းများကို ပြင်ဆင်ရလေ တော့သည်။

ထင်ကျော်ဦးကတော့ ရှေ့မျက်နှာကို ရှေ့မှာပဲထား၍ ရှက်ကြောက်အားပိုပိုဖြင့် ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲပါသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ကောက်ညှင်းဆန်ကို အမြန်ဆုံးထောင်း၍ ရေနွေးဖြင့် ကျိုကာ ကော်လုပ်ခြင်း၊ မြေဖြူခဲများကို ထောင်း၍ ရေဖျော်ကာ ဆေးဖြူလုပ်ခြင်း၊ ဓာတ်ခဲထဲမှ ကာဗွန်မှုန့်များကို ရေဖြင့်ဖျော်ကာ ဆေးအနက်လုပ်ခြင်း၊ ကျောင်း သားများ၏ အပြေလွှာစာရွက် အဟောင်းများထဲမှ အလွတ်ဖြစ်သော နောက်ကျောဘက်အဖုံးများကို ဖြုတ်ယူခြင်း၊ ရောင်စုံမြေဖြူများကိုလည်း ရှာ၍ ဆေးရောင်စုံဖြစ်အောင်လုပ်ခြင်း စသည်စသည် လုပ်ငန်းများဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ယားလို့ဖြင့် မကုတ်အားနိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင် ရှင်လောင်းအဖွဲ့ကတော့ ရွာကို ပတ်ပြီး၍ ရွာပြင်သို့ နတ်ပြအောင် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အလုပ်ထဲသို့ စိတ်ဝင်စားနေစဉ် ကျွန်တော့်အိမ်ထဲသို့ လူသုံးယောက် ဝင်လာသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ...

'ဟာ... ရဲဘော်ငွေကြီးပါလား၊ ဘာလဲအလှူမှာ လာဝါး တာလား'

ကျွန်တော်တို့နှင့် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ဝင် တပ်ကြပ်ကြီးငွေဝင်း နှင့်အတူ ရဲသားနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်တော်လည်းအံ့အားသင့်စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ငွေဝင်းက ခဲ့ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

'အခု အလှူက ဘယ်သူ့အလှူလဲ ကွ'

'ဘိုးလေးဖိုးသစ်ရဲ့ အလှူလေ ကွာ၊ မင်းတို့က အလှူကိုလာတာ မဟုတ်ဘူးလား'

'ငါက အလှူကိုလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ဆီကို လာတာ ဒုက္ခပါပဲကွာ သူ့အလှူကြီးနဲ့ လာတိုးနေတယ်'

'ဘာဒုက္ခလဲကွ ဘာပြုလို့လဲ'

ငွေးကြီးက သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းကုတ်ရင်း...

'ဘာပြုရမှာလဲ ဟိုနွားခိုးတဲ့ကိစ္စမှာ သူက သူ့ခိုးလက်ခံ ဖြစ်နေတာ... အဲဒါ မေးဖို့၊ မြန်းဖို့ ကိစ္စရှိလို့ မြို့နယ်ရဲစခန်းကနေ သူ့ကိုအခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ဟေ့'

ကျွန်တော့်မှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားပြီး ငွေးကြီးကို စိုက်ကြည့် နေမိတော့သည်။

ငွေးဝင်းက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုမီးညှိရင်း...

'ငါ့ကို စိုက်ကြည့်မနေနဲ့၊ အခုညနေ လမ်းပေါက်ကိုရောက်မှ ဖြစ်မှာ' ကျွန်တော်လည်း ဘိုးလေးဖိုးသစ်အတွက် စိတ်ပူသွားသဖြင့်...

'ဒီ... ဒီမယ် သူငယ်ချင်းရာ နောက်မှလာခေါ်လို့ မရဘူးလား'

'မဖြစ်ဘူးကွ သူ့အမှုက ငါတို့စခန်းမှာ အမှုဖွင့်ထားတာ၊ အခုနွားတွေပြန်ရကြောင်း သတင်းထပ်ပို့တော့ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ခေါ်ပြီး မေးမြန်းရမှာပေါ့၊ သူ့ကိုမေးမြန်းပြီးမှ နွားသူ့ခိုးတွေကို ဖော်ထုတ်ရမယ်လေကွာ'

'ဒီမှာတင် မေးလို့မြန်းလို့ မရဘူးလားကွာ'

'ဘယ်ရမလဲကွ နွားခိုးတတ်တဲ့လူတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေကို ပြရဦးမှာ ပြီးတော့... ဟာကွာ ငါတို့လုပ်နည်း၊ လုပ်ဟန်တွေကို မင်းကို ရှင်းပြနေလည်း မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။

ငါတာဝန်အရ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ဒီနေ့ညနေ လမ်းပေါက်ကို အရောက်ခေါ်သွားရမှာ

ဒီမှာကလည်း သူ့အလှူကြီးနဲ့ဆိုတော့ ငါတော့အားနာတယ်ကွာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ မင်းတို့ကျောင်းဆရာနှစ်ယောက်ဆီ ဝင်လာတာကွ'

ကျွန်တော်လည်း အပြင်းအထန်စဉ်းစားပြီး...
'အခုညနေလမ်းပေါက်ကို ဘိုးလေးဖိုးသစ် ရောက်လာရင် ပြီးရောမဟုတ်လား'

'အေး၊ မနက်အစောကြီး ငါးနာရီကားနဲ့ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ငါတို့တွေ မြို့ကိုခေါ်သွားရမှာ'

'ဟုတ်ပြီ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ အခုကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့ဦး၊ မင်းတို့တွေ လမ်းပေါက်ကိုသွားနှင့်ကွာ ထမင်းကိစ္စ ငါစီစဉ်ပေးမယ်၊ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကိုတော့ သူ့အလှူမှာ စိတ်အေး လက်အေး ရေစက်ချပါစေဦး၊ ရေစက်ချပြီးတာနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ရှင်းပြပြီးရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ထွန်စက်ကြီးနဲ့ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို လမ်းပေါက်အရောက် လိုက်ပို့ပေးမယ်ကွာ ဖြစ်မလား...'

'ထမင်းက မလိုပါဘူး စီစဉ်မနေနဲ့ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စကိုတော့ ဒီရွာက ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အတွင်းရေးမှူးကိုလည်း သတင်းပို့ရဦးမှာ'

'အဲဒီ ကိစ္စတွေအားလုံး ငါတာဝန်ထားလိုက်၊ ငါလုပ်ထား လိုက်မယ်၊ ငါတာဝန်ယူပါတယ်ကွ မင်းအနေနဲ့ အဲဒီလောက်တော့ ကူညီပါကွာ'

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးငွေးဝင်း ငိုနေသည်။ ခဏကြာမှ...

'ကောင်းပြီလေ ဒီက ကိစ္စတွေပြီးရင်သာ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို လမ်းပေါက်အရောက် မင်းတို့လိုက်ပို့လိုက်၊ တော်တော်ကြာ ဘိုးလေးဖိုးသစ် ပေါ်မလာရင် ငါအလုပ်ပြုတ်မှာနော်၊ ရောက်အောင်တော့ ပို့လိုက်ကြပါကွာ'

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအားရကြီးဖြင့်...

'ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းပဲ ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းအလုပ်ထိခိုက်အောင် ငါမလုပ်ပါဘူး၊ မင်းအခုလိုကူညီတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ'

'ကဲ ဒါဆို ငါထို့သွားတော့မယ်'

ပြောပြောဆိုဆို ငွေးကြီးက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးမှ...
'ဒါနဲ့ ဘယ်ကထွန်စက်နဲ့ ဘယ်သူကမောင်းပို့မှာလဲ၊ မင်းလည်း လိုက်ခဲ့ဦးနော်'

‘ငါ့ထွန်စက်ပါကွ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး လိုက်ပို့မှာပါ မင်းစိတ်သာ

ချနေ

ငွေးဝင်းတို့ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်မှာ ဒူးတုန် လာပြီး ခေါင်းမူးမူးဝေလာသည့်အတွက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချ လိုက်ရင်း အသက်ကို မှန်မှန်ရှုနေရသည်။

ဘိုးလေးဖိုးသစ်တစ်ယောက် သူ့အလှူတွင် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ရေခက်ချခွင့်ရသည့်အတွက်လည်း ငွေးကြီးတို့အား မချီမဆန့် ကျေးဇူးတင်မိ ပါသည်။

ဤကိစ္စ အဝဝကိုလည်း ဥက္ကဋ္ဌ၊ အတွင်းရေးမှူးနှင့် ထင်ကျော် ဦးတို့အား သတင်းပေးမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းအမူးပြေသောအခါ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှထ၍ အိမ်ရှေ့သို့အထွက်...

ထင်ကျော်ဦး၊ ကြည်မြင့်၊ ချစ်အောင်နှင့် မျိုးထွဋ်တို့သားအဖ အပြေး အလွှားဖြင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရောက်ခြင်း...

‘ငါတော့ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲကွာ’

ဟု ထင်ကျော်ဦးက ညည်းညူရင်း ရေတုတ်ခွက်ကို ခပ်သောက် နေသဖြင့် ကျွန်တော်လည်းရင်ဖိရင်း...

‘ဘာ... ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ’

‘ကြည်မြင့် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်...’

ထွန်စက်က တစ်ညလုံးမောင်းထားတာဆိုတော့ ဆီကုန်သွား လို့ အဲဒါ ရှင်လောင်းတွေတော့ ရွာဦးညောင်ပင်အောက်မှာ စောင့်ရင်း ကျန်နေခဲ့တယ်’

ကြည်မြင့်စကားကြောင့် ကျွန်တော် လည်း ပက်လက်ကုလား ထိုင်ပေါ်သို့ အမြန်ပြေး၍ ထိုင်ချလိုက်ရင်း စိတ်အတွင်း ဌ်လည်း...

အိုးမည်းအသုတ်ခံထားရသော ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကတ္တရာ ပုံးမှောက်ကျသွားသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေပြီ။ နှစ်ခါ ကွဲတဲ့ အရွက် မရွက်ဘဲရိပါ့မလားဟု

ဘိုးလေးဖိုးသစ် ကိုယ်စားခံစားမိသောကြောင့် အာခေါင်လည်း ခြောက်ကပ် လာ၍ စကားပင်ပြောချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။

ထင်ကျော်ဦးက ရေခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်ပြီး...

‘ကဲ ကြည်မြင့် ချစ်အောင်နဲ့ မျိုးထွဋ်တို့သားအဖကို ခေါ်သွား ‘သခွပ်ရင်း’ ရွာက ဆရာဘကြည်ဆီမှာ ငါတို့ကဆိုပြီး ဒီဇယ်တစ်ဂါလံ ချေးလာခဲ့’

ပလပ်စတစ်ပုံး အလွတ်ကိုယူ၍ ထွက်သွားကြတော့မည့် ကြည်မြင့် တို့ကို ကျွန်တော်က လှမ်းတားလိုက်ရင်း...

‘ဟဲ့... ကြည်မြင့် တို့ရွာကနေ လမ်းပေါက်ကို အသွားအပြန် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမယ်။ အဲဒါကို ထွန်စက်နဲ့သွားရင်ဆီ ဘယ်လောက် ကုန်မလဲ’

‘နှစ်ဂါလံပျော့ပျော့တော့ ကုန်မှာပဲ’

‘အေး ဒါဆိုရင် တစ်ခါတည်း သုံးဂါလံ၊ လေးဂါလံလောက်သာ ချေးခဲ့ကွာ ကိုဘကြည်ဆီမှာလည်း ပုံးအလွတ်တွေရှိတယ်’

ထင်ကျော်ဦးက ကျွန်တော်ကို ပန်းထွန်ပြရင်း...

‘ဒီမယ်သူငယ်ချင်း ဒီဇယ်တစ်ဂါလံကို ‘တစ်ရာတစ်ဆယ်’ တောင်နှိ တယ် လေးဂါလံဆို လေးရာလေးဆယ်ပေးရမှာနော် အခုဆီဖိုးကို ဘိုးလေး ဖိုးသစ်က ပေးမှာမဟုတ်ဘူး မင်းနဲ့ငါနဲ့ပဲခံရမှာ...’

ကျောင်းဆရာ လခကလေးက ခုနစ်ရာငါးဆယ်ပဲရတာ တစ်လလုံး ဗိုက်မှောက်နေရတော့မယ် ဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်ဦး...

အလိုလိုမှ ငါ့မှာ ပိုးကြေးပန်းကြေးအတွက်

ပွဲထိုင်ဝတ်စုံ ငှားခလေးများကာမိမလားဆိုပြီး ဆင်ရုပ်လုပ်မိပါတယ်ကွာ၊ တောက်... ဆင်နင်းခံရကိန်းနဲ့ လာကြနေတယ်၊ နေပါဦး မင်းက အလှူပြီး ပြီးချင်း မြို့ကိုတန်းလစ် တော့မှာမို့ အပိုဒီဇယ်ထပ် ဝယ်ခိုင်းတာ လား... မင်းရှက်လို့ မြို့ကိုသွားရှောင်နေ ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ထွန်စက်ကြီးတော့ မသုံးပါနဲ့ လှည်းနဲ့ ငါလိုက်ပို့ပါမယ်’ ‘ဂလ’ ခနဲမြည်အောင်တံတွေးကို

အိုချိုလှိုက်ပြီးနောက် ငွေကြေးတို့အဖွဲ့ လာသွားသည်မှစ၍ မြစ်ကြောင်း
နယ်ကုန်စင်ကို ရှင်းပြလိုက်ရာ အားလုံးအံ့အားသင့်၍ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ထင်ကျော်ဦးက ဆေးပေါ့လိပ်တို့ကို မီးခိုးတထောင်းထောင်း
ထအောင် ဖွာရှိုက်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ခဏကြာမှ...

'ကဲ ကြည်မြင့် ဒီကိစ္စအားလုံးကို ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့ ဟို သားအား
နှစ်ယောက်လည်း ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားကြ။ သွား ဒီဇယ်ကို ရသလောက်သာ
ရှာခဲ့ပေတော့ တစ်လက်စထဲ ကာလသားခေါင်း ထိပ်ဖြူကြီးကိုရှာပြီး ရွာဦး
ညောင်ပင်ကနေ မဏ္ဍပ်အရောက် ထမ်းသာ ပို့လိုက်ကြလို့ ဝင်ပြောခဲ့ကြဦး
သွားတော့'

ကြည်မြင့်တို့ထွက်သွားပြီးနောက် ထင်ကျော်ဦးက ဆေးလိပ်တို့တို့
မီးငြိမ်းလိုက်ရင်း...

'မြို့ကိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်ကွ၊ ဒါမှ ဘိုးလေး
ဖိုးသစ်လည်း အားရှိသွားမယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်လောင်းဝတ်စုံတွေနဲ့ မလဲ့အတွက်
ငှားပေးထားတဲ့ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်တွေပါ မြို့မှာ တစ်ခါတည်း ပြန်အပ်ခဲ့
တော့မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ညနေကျရင် ပစ္စည်းတွေလာ ပို့ပါဆိုပြီး မလဲ့ကို သွား
ပြောထားမှဖြစ်မယ်။

ကဲ ငါသွားမယ် ရှင်လောင်းတွေ မဏ္ဍပ်ကိုပြန်သယ်ဖို့ကိစ္စနဲ့ ဟိုကိစ္စ
ကိုလည်း ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ အတွင်းရေးမှူးကိုရှာပြီး သိုသိုသိပ်သိပ် သတင်းပေးထား
ရမယ်ဟေ့'

ထင်ကြီးက ရေတစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်စဉ် ကျွန်တော်လည်း
ပက်လက်ကုလားထိုင်မှထ၍ သူ့ဆီမှ ရေခွက်ကို
ယူကာ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်ရင်း...

'ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ကွာ ဆင်ရုပ်
ကြီးကို ငါဖျက်ပြီးထားလိုက်မယ်'
ထင်ကျော်ဦးက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်း
စွာ ရမ်းပြရင်း...

'ဆင်ရုပ်ကြီးကို ဖျက်စီးရတာ လွယ်
တယ်၊ နာရီဝက်တောင်ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး၊
မင်းတာဝန်က ဆင်ရုပ်ကြီးကို တတ်နိုင်
သမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ရမှာပဲ။

အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်အောင်သာ ပြင်ကွာ၊ အလှူပြီးရင် ဆရာတော်နဲ့ ကိုရင်
အတူတူတင်ပြီး ရွာထဲမှာ လှည့်ရဦးမယ်'

'ဟ ဘာပြုလို့ လှည့်နေရဦးမှာလဲ လမ်းပေါက်ကို သွားဖို့က
အရေးကြီးနေတာကြီးကို'

'ဘိုးလေးဖိုးသစ်က တကယ်ကတိတည်တဲ့သူကွ၊ သူ့မြေး ကိုရင်တွေနဲ့
ဆရာတော်ကိုသာ ဆင်ရုပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ လှည့်ခွင့်ရရင် ငါတို့ကို ပေးစရာ
ရှိတဲ့ ငွေတစ်ထောင်ကိုပေးမှာ အမှန်ပဲ။

အဲဒီငွေတစ်ထောင်ရမှ ဆိတ်စစ်ဂါလံဖိုးကို ငါတို့က ဒကာခံမယ်
ကုန်တဲ့ဆီဖိုးကို သူ့ကိုခံခိုင်းပြီးမှ လမ်းပေါက်ကိုလိုက်ပို့ရုံပဲ'

'ဟာကွာ မဟုတ်တာ မင်းဟာကလည်း'

'ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ ဒီဆင်ရုပ်ကြီးကို ဖျက်ဆီးတာ သူ့သား ကွကြီးပဲ၊
ငါတို့ကြောင့်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒီတော့ ဆင်ဖိုးကို ရမှကိုဖြစ်မယ်။

ဒီဆင်ဖိုးကိုရမှ ပေါင်ထားတဲ့ မင်းလက်စွပ်ကိုပြန်ရွေးနိုင်မှာ၊ ကဲ
ကြာတယ် မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ယူကွာ ရွာဦးညောင်ပင်အောက်မှာ သွားပြီး
ဆင်ရုပ်ကြီးကိုပြင်တော့၊ ငါလည်း မလဲ့ဆီကို ပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် မင်းဆီကို
လာပြီးကူမယ် သွားပြီဟေ့'

နေပွန်းလွဲသွားချိန်တွင် ဆင်ရုပ်ကြီးမှာ အကောင်းအတိုင်းဖြစ်၍
လာပေပြီ၊ ဆင်၏နောက်ခြေထောက်ကို ဆေးဖြူသုတ်နေချိန်တွင် ထင်ကျော်ဦး
ရောက်လာသည်။

'ငါလည်း အခုမှ အားတယ်ကွာ၊ ရော့ မင်းဖို့ ထမင်းထည့်လာ
ခဲ့တယ်'

'ချထားလိုက်ကွာ ပြီးခါနီးပြီ ပြီးမှပဲ
စားတော့မယ်'

ထင်ကျော်ဦးက ညောင်မြစ်ကြီး
ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို
မှုတ်ထုတ်ရင်း...

'သခွပ်ရင်းက ဆရာဘကြည်ဆီ
မှာ ဒီဇယ်ကုန်နေလို့ မဒိုင်းက ဆရာ
ကျောက်စိမ်း အိမ်မှာ ဒီဇယ်သွားယူနေ
ကြတယ် ဒီကိုလာပို့လိမ့်မယ်။

အင်း... ချစ်အောင်တို့သားအဖကလည်းကွာ သေသေချာချာ
ပိတ်ထားတဲ့ကြားက ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို သေသေချာချာရှာပြီး ပြောလိုက်
တယ်ကွာ။

အခု အဘိုးကြီးက သူ့ကိစ္စကိုသိသွားပြီး အူးယားဖားယားနဲ့
ပြေးလာပြီး ငါ့ကိုလာမေးနေလို့ဟေ့။

ငါကလည်း ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်တိုင်ခိုးတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့
ခိုးတာမှန်းမသိလို့ဝယ်မိတာပဲ သေသေချာချာရှင်းပြရင် ရပါတယ်၊ ရဲက
ခေါ်တာကလည်း နွားသူခိုးတွေအကြောင်း မေးချင်လို့၊ နွားသူခိုးတွေနဲ့
ဓာတ်ပုံတွေပြချင်လို့ ခေါ်တာနေမှာပါ။ ဒါကြောင့် အလှူမှာ စိတ်ချမ်းသာ
လက်ချမ်းသာနဲ့ ရေစက်ချပါ။ ပြီးရင် ကိုရင်တွေနဲ့ ဆရာတော်ကို ဆင်ဆွဲတဲ့
ပန်းရထားကြီးပေါ်တင်ပြီး ရွာထဲကို စိတ်အေးလက်အေး လှည့်ကြပတ်ကြပါဦး။

အလှူကိစ္စ အဝဝတွေပြီးမှ လမ်းပေါက်ကိုသွားကြတာပေါ့။
ကျွန်တော်ပါ မြို့ကိုလိုက်ခဲ့ပါမယ်ဆိုပြီး မနည်းနားချရတယ်ဟေ့ အဘိုးကြီး
တော့ သနားပါတယ်ကွာ။

ကျွန်တော်က ဆေးပုံးကိုချပြီး ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်ရင်း...
'မင်းသနားတာ ငါ့သိပါတယ် ထင်ကျော်ဦးရယ်'

'ဟား ဟား ဟား ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ကိုရင်တွေနဲ့ လှည့်ဖို့လည်း
သဘောတူတယ်၊ ငွေတစ်ထောင်ကိုရော အခုကုန်မဲ့ ဒီဖယ်ဖိုးတွေ အားလုံး
ကိုရော ပေးမယ်လို့လည်း ပြောတယ်ကွာ...'

ဟော... ဝေပတ်သံကြားရပြီ တရားပွဲစတော့မယ် ထင်တယ်၊ ငါ
လည်း မဏ္ဍပ်ကို ပြေးလိုက်ဦးမယ်ဟေ့ ဆင်ကြီးကို
ပြီးအောင်သာ လုပ်ထားလိုက်ပေတော့။

တရားပွဲပြီး၍ အမျှဝေသံ သာဓုခေါ်
သံအဆုံး ဝေပတ်သံသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆန္ဒနိဆင်မင်း
ကြီးဆွဲသော နတ်ပန်းရထားကြီးက မဏ္ဍပ်
ရှေ့သို့ အချိန်မီရောက်ရှိ ထိုးဆိုက်လာ
သည်။

မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ထွက်လာကြသော
ပရိသတ်အပေါင်းမှာ ကျွန်တော်တို့၏

နောက်ဆုံးပေါ်လတ်(စ) မော်ဒယ် Last Model ဖြစ်သော ဆင်မင်းကြီးကို
အရှင်လတ်လတ်ကြီး တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြင့် အံ့ဩခိုးမွမ်းသံကြီး
များက မိုးအထိလှဲသွားသည်။

ဆင်လည်းကြီးကို ဝိုင်းပတ်၍ ကြည့်ရှုကြရင်း...

'ဟာ... လှလိုက်တဲ့ ဆင်ကြီးကွာ နာဠာဂီရိမှ နာဠာဂီရိ အစစ်'
'ဘယ်ကလာ ဆန္ဒနိဆင်မင်းကြီးပါကွာ'

'အားပါးပါး ခေါင်းတုံးလုံးတာ ပါလို့ကတော့ကွာ တိကြားမင်း စီးတဲ့
ဧရာဝတီဆင်လို့ ပြောရမှာအမှန်ပဲ'

'လှလိုက်တဲ့ ကကြီးတန်ဆာတွေကလည်း ခူးယားဘူးခွဲထဲက
ငွေရောင်စက္ကူတွေအတိုင်း တလက်လက်နဲ့ မျက်စိကို ကျိန်းစရာဟေ့'

'လှချက်ကတော့ ဟို... နှာခေါင်းကြီးတဲ့ ဓာတ်ရှင်မင်းတားကို
အစွယ်တပ်ပေးလိုက်ရင်တောင် ဒီလောက်လှမှာမဟုတ်ဘူး'

'တွဲလျားကျနေတဲ့ အမြီးနဲ့ 'မင်' အတစ်ကြီးတွေကလည်း တကယ်
ဆင်ဖြူတော် အင်္ဂါနဲ့ညီပါပေကွာ'

စသည် စသည်ဖြင့် ပရိသတ်အပေါင်း၏ နှစ်ထောင်းအားရ ခိုးမွမ်း
သံများအကြားတွင် အလွန်တင့်တယ်သော ကန္တော့အပြည့်ဖြင့် မဏ္ဍပ်ထဲမှ
ထွက်လာသူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ သက္ကယ်မြောင်၏ ဂုဏ်ထူးဆောင်
ဘိုးလေးဖိုးသစ်ပင်ဖြစ်ဟိ၏။

ဆင်ဖြူတော်ကြီးကို ကိုယ့် 'ရင်သွေး' နှင့်မခြား တစ်မိမိခုံကြည့်ပြီး
ဆရာတော်နှင့် သူ့မြေးကိုရင်များကို ဆင်ဖြူတော်ကြီး၏ရှေ့တွင် ရပ်စေ၍
သူ့ခေါင်းပေါင်းကိုလည်း ပြင်ပေါင်းလိုက်ရင်း...

'ကိုင်း... ဟို 'ဝင်းလိုက်' ဓာတ်ပုံ
ဆိုင်က ဓာတ်ပုံဆရာတွေ ရိုက်စမ်း ရိုက်လိုက်
ကြစမ်း ဖလင်တစ်ခွေလုံးကုန်အောင် ရိုက်ပစ်
လိုက်ကြစမ်း...'

မျက်စိကျိန်းလောက်အောင်
'တဖျပ်ဖျပ်'ရိုက်လိုက်သော ဓာတ်ပုံမီးရောင်
အောက်တွင် ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ မျက်နှာ
သည် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကြီး
နှစ်ဖက်နားရွက်တွင် ချိတ်လှအောင်ကို

ပြန်ပေးပါသည်။

ထိုစဉ် မည်သည့်နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာမှန်းမသိသော ရင်နှစ်
သည်းချာ သားလှရတနာကွကြီးကလည်း ပြီးခွင့်နေသော သူ့အဘ ဖျက်နှာကို
မြင်လိုက်ရသဖြင့် အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်မခံဘဲ သူ၏အသစ်စက်စက်
ဇနီးချောလေးပျိုအေးမိ၏ လက်ကိုဆွဲကာ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဝင်ရောက်
ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေလိုက်သည်။

ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကတော့ သူ့အလွန်လိုချင်သောဂုဏ်၊ သူ့ အလွန်
ကြွားချင်သော ဆန္ဒအပေါင်း သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ပြည့်ဝသွားသဖြင့်...
သူ့အား မြို့နယ်ရဲစခန်းတွင် အစစ်ဆေးခံရမည်ကို လည်းကောင်း၊
သူ့သားကွကြီးကိုလည်း ဆူဖို့ဆဲဖို့ကိုလည်းကောင်း အလျဉ်းသတိမရတော့ပေ။

ထို့နောက် ဆရာတော်နှင့် သူ့မြေးကိုရင်များကို ပန်းရထားပေါ်ရှိ
ရွှေထီးများမိုးထားသော သလွန်ပေါ်တွင် နေရာချထားပေးလိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် အလှူပွဲလာပရိသတ်အပေါင်းမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုး၍ တက်ကြ
လေတော့သည်။

ပီတိလွမ်းနေသော ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ကာလသားခေါင်း ထိပ်ဖြူကြီး
အား...

'ထိပ်ဖြူကြီး ဟိုမှာထောင်ထားတဲ့ 'မီးတတ်' လှေကားတွား ယူပြီး
ဆင်ပေါ်ကိုထောင်ပေးစမ်း ငါဆင်ပေါ်ကလိုက်မယ်'

ဘိုးလေး၏စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းဆရာနှစ်ဦး
ဘိုးလေးထံ အပြေးသွားရင်း...

'ဘိုးလေး ဘိုးလေး နောက်က ပန်းရထားပေါ်
သွားထိုင်လေ ဘာလုပ်ဖို့ ဆင်ပေါ်တက်မှာတုံး'

'တစ်တက်နဲ့ တစ်ကိုယ်ကြုံတောင့်
ကြုံခဲအခွင့် အရေးမို့လို့ ဆရာတော်နဲ့
ကျုပ်မြေးကိုရင်တွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်
ဆင်မင်းကို 'ခွန်း' တွင်းပြီး မောင်းပို့ချင်လို့
ပါ ဆရာလေးတို့ရဲ့ ဟဲ ဟဲ ဟဲ'

'ဘယ်ဖြစ်မလဲဘိုးလေးရဲ့ ခင်ဗျားက
ဆင်လည်ကုတ်ကြီးကို ခွထိုင်ရင် ဆင်

လည်ကုတ်မှာရှိတဲ့ ထွန်စက်မီးခိုးခေါင်း တိုင်ကြီးအပေါ် ခွထိုင်ရမှာ၊ တစ်ခါထဲ
မီးခိုးမှိုင်းသင့်ပြီး မီးပုံးပျံလို မိုးပေါ်ပျံသွား လိမ့်မယ်...'

'ဟာ... ဒါမျိုးမှ ဖိုးတစ်တို့က ကြိုက်တာများ၊ တစ်ခါထဲ
'တာဝတိန်တာ'ကို ရောက်တွားပါစေ ကြိုက်ပြီဗျို့ ဟဲ့ ထိပ်ဖြူကြီး လှေကား
မြန်မြန်ယူခဲ့လေ'

ကြွားချင် ဝါချင် ဂုဏ်မင်နေသော ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ ဦးနှောက်ထဲ
တွင် စဉ်းစားဉာဏ်အနည်းငယ်မျှ ရှိပုံမရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး လေသံ
ခပ်တိုးတိုးဖြင့်...

'မရဘူး ဘိုးလေး ခင်ဗျား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ဆင်ပေါ်တက်ထိုင်
လိုကတော့ ဆင်ကြီးဇက်ကျီးကျသွားလိမ့်မယ်၊ အရပ်က နီးပြားနဲ့ စက္ကူတွေနဲ့
လုပ်ထားတာဗျ...'

အခုအချိန်တွင် လူသာအသေခံမည် ဆင်ရုပ်ကိုတော့ အပျက်စီး
မခံနိုင်သော ဘိုးလေးက...

'ကဲ ကဲ ဒါဆိုနောက်ကပဲ စီးပါတော့မယ်ဗျား'
ပြောပြောဆိုဆို ပန်းရထားဘက်သို့သွားလိုက်ရာ...

'အမယ်လေးလေး ပန်းရထားပေါ်မှာလည်း ရွာရှိလူကုန် ရောက်နေ
ပါရောလား၊ ဆင်းကြပါဦးဟ အဲဒီလောက်ကြီး စုပြုံတက်နေတော့ ဆင်မင်းကြီး
ရုန်းနိုင်ပါတော့မလား'

ဟုတ်ပါသည်။ ရွာသူရွာသားအပေါင်းမှာလည်း ပန်ရထား
ပေါ်တွင် ခြေချစရာမရှိအောင် အပြည့်အသိပ်နေရာ
ယူထားကြသလို တချို့ကလည်း ဆွဲရုန်း၍တက်
တုန်းပဲ ရှိပါသေးသည်။

ပန်းရထားပေါ်ရှိ ပရိသတ်အပေါင်း
က...

'ဘိုးလေးကအလှူမှာ ရှင်လောင်း
လှည့်တုန်းက ရှင်လောင်းတွေနဲ့ စီးပြီးပြီပဲ
တော်ရောပေါ့ ကျုပ်တို့က တစ်ခါမှ မစီးဘူး
လို့ စီးချင်လို့ပါ'

'ဘိုးလေး ရိုက်ပြီးဆင်းခိုင်းမယ်ဆိုရင်တောင် ကျုပ်တို့က မဆင်းဘူးဗျို့၊ တစ်တက်မှာတစ်ခါတာကြိုရတာ စီးဖူးအောင်လို့ စီးရဦးမယ်'

'ဘိုးလေးရိုက်လို့တေရင်လည်း ဒီအပေါ်ပဲ အတေခံတော့မယ် ဘိုးလေးရေ လုံးဝမဆင်းဘူးဗျို့'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ပီတိလွမ်းသောအပြုံးဖြင့် ပန်းရထားပေါ်၌ ပရိသတ်အပေါင်းအား ဩဇာရှုရင်း...

အိမ်း တစ်တက်နဲ့ တစ်ကိုယ်ဆိုတော့လည်း မဆင်းခိုင်းတော့ပါဘူးကွယ်၊ ကဲ ကဲ လမ်းတာနည်းနည်း ဖယ်ပေး ဘိုးလေးတက်ခဲ့မယ် ပြေးကိုရင်တို့ ဘိုးလေးပေါင်ပေါ်မှာတင် စီးရင် ရပါတယ်ကွယ်'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ပန်းရထားပေါ်အတက် အောက်ကလူများကလည်း ဝိုင်းဆွဲထားပြီး...

'ဘိုးလေးအဲဒီလိုကြီးမလုပ်ပါနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း စီးချင်တာပေါ့'

'ဟုတ်တယ်ဘိုးလေးရဲ့ အခုပန်းရထားပေါ်မှာ ရှင်လောင်းလှည့်တုန်းက စီးပြီးတားတူတွေအများကြီးပဲ တူတို့ကို ဆင်းခိုင်းလိုက်...'

'ကျုပ်တို့လည်း စီးချင်တယ် ဘိုးလေးရဲ့ လုပ်ပေးပါ'

အပေါ်ကလူများက ဆွဲတင်၊ အောက်ကလူများက ဆွဲချဖြင့် လမ်းတစ်ဝက်တွင် တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသော ဘိုးလေးက...

'ဟဲ့ လွတ်ကြပါဦး ငါတေတော့မယ် လွတ်ကြပါဦးဟဲ့'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ ငယ်သံပါအောင် အော်သံကြောင့် အပေါ်နှင့် အောက်ရှိလူအားလုံးက လွတ်ချလိုက်ရာ ဘိုးလေးဖိုးသစ် ပန်းရထားပေါ်က ပြုတ်ကျသွားသည်။

သို့သော်လည်း လူများက ပွေထားသောကြောင့် ဘာမှမဖြစ်ပေ။

'ကဲ ကဲ အားလုံးစီးလို့ရအောင် ငါ လုပ်ပေးပါမယ်ကွယ် ငါ့ကိုအပေါ်တင်ပေးကြပါတော့'

အားလုံးက ဝိုင်းတင်ပေးလိုက်ရာ ဘိုးလေးဖိုးသစ်လည်း ပန်းရထားပေါ်သို့ ရှော့ရှော့ရှုရှုရောက်သွားသည်။

'ကိုင်း အားလုံး ငါ့စကားကို နားထောင်ကြ... တစ်တက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ကြိုတောင့်ကြိုခဲဆိုတော့ အားလုံးလည်း စီးချင်ကြမှာပေါ့၊ အိမ်း ကောင်းဆရာတွေပြောဖူးတယ် ဟိုးအနောက်သို့ဆောင်းနိုင်ခဲမှာ 'လေထီးဖတ်' ဆိုတာရှိတယ်တဲ့'

ပရိသတ်အပေါင်းက 'လေထီးဖတ်' က ဘယ်လို 'ဖတ်' တာလဲ ဆရာလေးရေ ထင်ကျော်ဦးက ကြိတ်ရယ်ရင်း...

'လေဒီ... ဖတ်(စ်) Lady First ဆိုတာ အမျိုးသမီးကို ဦးစားပေးတဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကိုပြောတာ၊ အမျိုးသမီးက ပထမဦးစားပေးပေါ့'

'ကိုင်း ကြားကြတဲ့ အတိုင်း လေထီးပထမဆိုတော့ လေထီးမဟုတ်တဲ့ ဟာတွေ ဆင်းကြ၊ အခုလေထီးတွေနဲ့ ရွာကို ပတ်မယ် ပြီးရင် လေထီးမဟုတ်တဲ့ဟာတွေနဲ့ ထပ်ပတ်မယ်၊ အားလုံးမျှမျှတတ ဖြစ်စေရမယ် ကျေနပ်ကြလား'

ပရိသတ်အပေါင်းက ဝိုင်းဝန်းဩဘာပေးကြသဖြင့် ပန်းရထားပေါ်၌ ယောက်ျားများဆင်းလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ကွကြီးက ပေကပ်နေသည်။

ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ကွကြီးကိုကြည့်ကာ ကွကြီးဘေးရှိ သူမမြန်ဖူးသော ကောင်မလေးကို မြင်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ကောင်မလေးဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများကို ငေးရင်း အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကောင်မလေးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း...

'ကွကြီး ကွကြီး ဒါငါမိန်းမ...'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်စကားမဆုံးမီ ကွကြီးက လျှင်မြန်စွာဖြင့်...

'အဘ အဘစိတ်ထိန်းပါ အဲဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမပါ အဘရဲ့ ညကမှ ခိုးလာတာ...'

'အဲ အင်း ငါပြောတာက တူဝတ်ထားတာ ငါမိန်းမဟာတွေ ကွ'

'ဪ အဘကလည်း အခုတူက အဘချွေးမဖြစ်တွားပြီပဲ လောလောဆယ်'

အဘချွေးမဖြစ်တွားပြီပဲ လောလောဆယ်

အဘချွေးမဖြစ်တွားပြီပဲ လောလောဆယ်

အဘချွေးမဖြစ်တွားပြီပဲ လောလောဆယ်

ကြည်မြင့်ဖြစ်သလိုလုပ်လာသော လက်ရာဖြစ်မှန်းလည်း ကျွန်တော်သိလိုက်
သဖြင့် ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံများလည်း မြန်သွားသည်။

‘အဲ အင်း ညက ညက ထွန်စက်မောင်းတာကြည်မြင့်၊ ဒီကောင်
ဒီဆင်ရုပ်ထွန်စက်ကြီးကို ညက သူမောင်းသွားတာ’

‘မင်းဝန်ထမ်းဖြစ်လို့ အလုပ်မပြုတ်အောင် သူများတော့ လွှဲမချနဲ့နော်
အပြစ်ပိုကြီးသွားမယ်’

‘အပြစ်ကြီးတာသေးတာ ငါမသိဘူး ညက ထွန်စက်ကို ငါ
မမောင်းဘူး’

‘အေး အဲဒါကထားဦး ဟောဒီမှာ ဦးငမိုးတဲ့ သူ့သမီးအေးမိကို ညက
ဆင်ရုပ်ထွန်စက်ကြီးနဲ့လာခိုးသွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ သူ့သမီးက အသက်လည်း
မပြည့်သေးဘူး၊ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး အခိုးခံရတာပါဆိုပြီး မြို့နယ်
ရဲဝခန်းကို အမှုဖွင့်သွားဖို့လာတာ လမ်းမှာ ငါနဲ့တွေ့လို့ ဒီကိုတန်းလိုက်
လာတာပဲ ဘယ်မလဲ သူ့သမီးနဲ့ သူ့သမီးကို ခိုးတဲ့ကောင်...’

ကျွန်တော်ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေစဉ်...

‘ဆရာက ဆရာတပည့်ကို တော်တော်ချစ်တာပဲနော်၊ ကျုပ်တို့ရွာကို
မိန်းမတောင်းအောင်လာတယ်။ တောင်းတာ၊ လို ချင်တာကို မရတော့ ရတာကို
ခိုးယူပေးတယ်။ ဆရာက ဝန်ထမ်းဖြစ်သော်လည်း ကျုပ်ကမညာနိုင်ဘူး
ကြရာပါအဖြစ်နဲ့ တရားစွဲမှာပဲ’

ဦးငမိုး၏ စွပ်စွဲချက်ကြောင့် ကျွန်တော် ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကိုယ် ဖိနေစဉ်
ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဆွဲသော ပန်းရထားကြီးက ရွာတောင်ဘက်က ထွက်လာ၍
ရွာမြောက်ဘက်သို့သွားနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ
သဖြင့်...

‘ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ဘေး
မှာ ထိုင်နေတဲ့ကောင်က ကွကြီး၊ ညက
ဦးငမိုး သမီးကိုခိုးတဲ့ကောင် ဘေးမှာထိုင်
နေတာက ဦးငမိုးသမီး ဆင်ရုပ်ကြီးကို
မောင်းနေတာက ညက လှည်းကိုတက်
နင်းသွားတဲ့ ကောင် သွား သွား လိုက်ဖမ်း
ပေတော့’

ငွေကြီးနှင့်အဖွဲ့က ထွန်စက်ကြီး

နောက်သို့ ပြေးလိုက်ရန် ပြင်စဉ်၊ ထင်ကျော်ဦး ရောက်လာပြီး...

‘ဟာ ရဲဘော်ငွေကြီးတို့အဖွဲ့ပါလား...’

ငွေဝင်းက ထင်ကျော်ဦးလက်ကိုဆွဲရင်း...

‘ဟေ့ကောင် ထင်ကျော်ဦး အဲဒီဆင်လှည်းကြီးကို ရုပ်ခိုင်း
လိုက်စမ်းကွာ အဲဒီမှာ တရားခံတွေပါတယ် သွား သွား မင်းရုပ်ခိုင်းလိုက်’

ထင်ကျော်ဦးက ငွေကြီးတို့အဖွဲ့ကိုတားလိုက်ရင်း...

‘အခုနေ အဲဒီဆင်လှည်းကြီးကို ငါမပြောနဲ့ မိုးပေါ်က သိကြား
မင်းဆင်းပြီး ရုပ်ခိုင်းရင်တောင်မှ သိကြားမင်းကို နင်းပြီးသွားလိမ့်မယ်၊
ရုပ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး ခဏစောင့်ပါ နောက်နှစ်ပတ်ပဲ လိုပါတော့တယ်၊
အဲဒီကြံရင် သူ့အလိုလိုကို ဟောဒီမထွာပဲရှေ့မှာ လာရပ်လိမ့်မယ်’

ငွေကြီးနှင့် ဦးငမိုးတို့က ညကဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ထင်ကျော်
ဦးအား ပြောပြသည်။ ထင်ကျော်ဦးကလည်း ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ အနန္တငါးပေး
ဦးထိပ်ထား၍ ရွာကို ငါးပတ်ပတ်နေတာ၊ နှစ်ပတ်သာလိုတော့သဖြင့်
စောင့်ဆိုင်းစေလိုကြောင်း ပြန်လည် ရှင်းပြစဉ် ထွန်စက်ကြီးက အနားသို့
ရောက်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်ငွေကြီးက...

‘အေးလေ ကောင်းတာပေါ့ ဒါနဲ့ ကွကြီးဆိုတဲ့ကောင်ကို ငါ့ကို
သေသေချာချာ ပြစမ်းပါဦးကွ’

‘ဘိုးလေးဖိုးသစ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ကပ်ထိုင်နေတယ်လေကွာ ရွှေသွား
တဝင်းဝင်းနဲ့ မမြင်ဘူးလား...’

ငွေကြီးက ခေါင်းခါရင်း...

‘မမြင်သေးဘူးကွ...’

‘မင်းကလည်း သေသေချာချာကြည့်
ဘိုးလေးရဲ့ဘယ်ဘက်’

ကျွန်တော်စကား လမ်းတစ်ဝက်
တင် ရပ်သွားသည်၊ အရင် အခေါက်က
ကွကြီးသည် ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ ဘယ်ဘက်
ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်၊ အခုအခေါက်တွင်
ဘိုးလေးဖိုးသစ် ဘေးတွင်ထိုင်ပြီး နေသူက
ရိုန်ကြီး၊ ကွကြီးက မရှိတော့၊ လုံးဝပါ
မလာတော့။ ထိုစဉ် ဦးငမိုးက...

ကျွန်တော်စကား လမ်းတစ်ဝက်
တင် ရပ်သွားသည်၊ အရင် အခေါက်က
ကွကြီးသည် ဘိုးလေးဖိုးသစ်၏ ဘယ်ဘက်
ဘေးတွင် ထိုင်နေသည်၊ အခုအခေါက်တွင်
ဘိုးလေးဖိုးသစ် ဘေးတွင်ထိုင်ပြီး နေသူက
ရိုန်ကြီး၊ ကွကြီးက မရှိတော့၊ လုံးဝပါ
မလာတော့။ ထိုစဉ် ဦးငမိုးက...

ငါတမ်း... ငါတမ်းပါမလာတော့ဘူး...

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငွေကြီးတို့ ရပ်နေသောနေရာသည် တမာပင်အကွယ်တွင်ဖြစ်နေ၍ ထွန်စက်ပေါ်မှ လူများ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါ။ ကွကြီးကဘယ်လိုလုပ်မြင်သွားသနည်း။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမရသဖြင့် နောက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မဏ္ဍပ်ရှေ့နားရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ထိုင်နေသောစိုးစိုးခေါ် ခုကြီးနှင့် ရှိန်ကြီးတို့ မရှိကြတော့။

သေချာပေပြီ။ ခုကြီး၊ ရှိန်ကြီးနှင့်ကွကြီးဟူသော 'ကြီးသုံးကြီး' သည် ဤရွာစုတွင် အလွန်အတွဲညီကြသော သူငယ်ချင်းသုံးဦး ဖြစ်သည်။

ငွေကြီးတို့အဖွဲ့နှင့် ကျွန်တော် စကားအချေအတင် ပြောနေ သည်ကို ခုကြီးနှင့်ရှိန်ကြီးတို့ ကြားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကွကြီးကို သတင်းပေးရန်အတွက် ရွာအနောက်ပိုင်းသို့ လိုက်သွားပြီး ထွန်စက်ပေါ် မရမကတွယ်တက်၍ သတင်းပေးခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

ငွေကြီးတို့ အုပ်စုကတော့ အလွန်ပင် ဝေးသံထွက်နေကြပေပြီ။

'ကွကြီးကို ထွက်ပြေးနိုင်အောင် မင်းတို့တွေ အကွက်ဆင်ပြီး အကြံအဖန်လုပ်ပေးတာမဟုတ်လား။

ငါက အမှုတစ်ခုကိုရုံးရောက်ဂါတ်ရောက် မဖြစ်စေချင်လို့ နှစ်ဖက် ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ အေးရာအေးကြောင်းဖြစ်အောင် ဒီကိုလာခဲ့တာ အခုတော့ မင်းတို့ ငါ့စေတနာကို ဖော်ကားတယ်။

ငါတစ်ခွန်းတည်းပဲပြောမယ် အခုညနေ ကွကြီးကို ရှာမပေးနိုင်ရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ပါ ကြံရာပါအဖြစ်နဲ့ စခန်းမှာ လိုက်ရှင်းကြပါပဲ'

ဤရွာစုတွင်ဆက်၍နေထိုင်ပါက နှလုံးရောဂါ သော်လည်းကောင်း၊ သွေးတိုးရောဂါသော်လည်းကောင်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို တွေးမိသဖြင့် ယခုအခေါက် မြို့ကို ရောက်လျှင် ဤရွာ ဤဒေသမှ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ပေးရန် စာတင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ထင်ကျော်ဦးက အပြုံးပျက်ဘဲ...

'ငွေကြီးရာ မပူပါနဲ့ ငါတာဝန်ယူပါတယ် ဖောင့်ကြပါဦး။ ထွန်စက်က ဒီတစ်ခါ

နောက်ဆုံးပါကွ'

ခဏအကြာတွင် ဆဒွန်ဆင်မင်းကြီးက မဏ္ဍပ်ရှေ့သို့ထိုးဆိုက်လာပါသည်။

ငွေကြီးက ဆင်ရုပ်ကြီးနားသွားပြီး...

'ထွန်စက်မောင်းတဲ့သူ စက်ရပ်ပြီးထွက်ခဲ့စမ်း'

ထွန်စက်ကို ရပ်၍ ဆင်ရုပ်ဝမ်းဗိုက်အောက်မှ ထွက်လာသူ ကတော့ ခုကြီးဖြစ်ပါသည်။

'ကျွန်တော် တစ်စခန်းမှာလုပ်တုန်းက ထွန်စက်တွေ ဝန်ချီစက်တွေကို မောင်းခဲ့ဖူးပါတယ်။ တင်မောင်းပေါ့ခင်ဗျာ လိုင်စင်တော့ မရတေးပါဘူး'

'ညကလည်းကို ဝင်တိုးခဲ့တော့ လိုင်စင်မရှိရင် ပိုဆိုးတာပေါ့'

'ညကတစ်ညလုံး ဟောဒီမဏ္ဍပ်မှာ ကျွန်တော် ထမင်းချက် နေတယ်ဆိုတာကို တစ်ရွာလုံး တက်တေပြန်နိုင်ပါတယ် မယုံရင် ဆရာတွေကို မေးကြည့်ပါ'

ကျွန်တော်လည်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားပြီး...

'ညက ထွန်စက်မောင်းတာ တူမဟုတ်ဘူး ကြည်မြင့်ရယ်'

'အဲဒီကြည်မြင့် ဘယ်မှာလဲ'

'အစကတော့ ထွန်စက်မောင်းလို့ပဲ အခုဘယ်ရောက်တွားလဲ ငါမတိဘူး'

'ငါတော့ရူးချင်လာပြီ ကျောင်းဆရာတွေရဲ့ ကဲကွာ စခန်း လိုက်ခဲ့ကြ ထိုစဉ်ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ထင်ကျော်ဦးက အကြောင်းခံ ရှင်းပြ

လိုက်သဖြင့် ဘိုးလေးဖိုးသစ်က ပန်းရထားပေါ်မှ မဆင်း

သေးဘဲ အသံချဲ့စက် ဆရာအောင်မြင့် ခိုင်ထံမှ မိုက်ကရီဖုန်းကိုယူလိုက်ပြီး အသံကိုပါချဲ့ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ မတ်တပ်ရပ်၍ မိုက်ကို ကိုင်ရင်း...

'မင်္ဂလာပါ... မင်္ဂလာပါ...'

ပထမ... ဒုတိယ... တတိယ...

အဟမ်း'

'ဟဲ့ ဒကာဖိုးသစ်ရဲ့ ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ'

'မိုက်ကိုကိုင်ပြီးရင် ဟဲလို့- ဟဲလို့ ဝမ်းတူးသရီးလို့ 'ငြီးတစ်သွယ်' လိုအော်ရတာက ထုံးစံပဲ ဆရာတော်ရဲ့ အခုတပည့်တော်က မြန်မာဆန်ဆန် အော်ကြည့်တာပါ ရပါပြီ. . . အဟမ်း. . . အဟမ်း'

အဘရဲ့ ချစ်လှစွာတော့ ရင်နှစ်တီးချာ တားအလှရတနာ ကွကြီး ကြားရာအရပ်ကနေ မဏ္ဍပ်ကိုအမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါ တားရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို အဘကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပေးပါမယ်'

မကြာခင် အဘလည်း ရဲစခန်းကို တွားရတော့မှာမို့ ကြားရာ အရပ်ကနေပြီး အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါ။ လက်ခံထားတဲ့တူများကိုလည်း တရားဥပဒေအရ အရေးယူအပြစ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တိစေအပ် ပါတယ်။

ထွန်စက်မောင်းတော မောင်ကြည်မြင့် မင်း တူငယ်ချင်း ကွကြီးနဲ့ ငါ့ရဲ့ချွေးမအတစ်ကလေးကိုခေါ်ပြီး ကြားရာအရပ်ကနေ ပြန်လာပါ မင်းတို့ ပြတနာအားလုံးကို အဘရှင်းပေးပါမယ်လို့ အဘ ရဲရဲကြီး ကတိပေးပါတယ်။

တားကွကြီး. . . တားတမီးတွေထဲမှာ မင်းကိုတာ အချစ်ဆုံး ပါကွာ မယုံရင် ကွယ်လွန်တွားပြီဖြစ်တဲ့ မင်းအမေကို မေးကြည့်ရင် အဲလေ. . . မေးခဲ့ဖူးရင် မင်းတို့မှာပါ။

မင်းငယ်ငယ်က မင်းခြေမမှာ ငုတ်စူးလို့ ပြည်တည်နေတဲ့ အနာ ကြောင့် မင်းအိပ်မရအောင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ငိုယိုနေတာကို မကြည့် ရက်လို့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့မေတ္တာနဲ့ မင်းခြေမ ကိုစားနဲ့ခွဲပြီး အနာပြည်ထုတ်ပေးခဲ့တာဟာ အဘပါ လူလေးရဲ့။

ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာဟာ စုန်ရေသားရှိ ပြီး ဆန်ရေ မရှိဘူးဆိုတာကို ငါ့တား မင်း တဘောပေါက်နားလည်မှာပါ. . .'

ထိုစဉ် ရွာအနောက်ပိုင်းမှနေ၍ ကြည်မြင့်၊ ကွကြီးနှင့် အေးမိတို့သုံးယောက် သား ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ထွက်လာကြ သည်။

'တစ်လောကလုံးကို ခြံကြည့်လိုက် ရင် မိဘရဲ့ အရိပ်အာဝါတဟာ ဘယ်ဂ လောက်များ အေးမြတယ်ဆိုတာကို. . .'

'ဘိုးလေး ဟိုမှာ ကွကြီးတို့လာနေပြီ'

'လာလာကွာ ငါကဒီမှာ ပြောလို့မပြီးတေးဘူး. . . အဲဒါနဲ့ ဘယ်ရောက်တွားလဲ ခြောက်. . . မိဘရဲ့အရိပ်အာဝါတဟာ. . .'

ကွကြီးတို့သုံးဦး ရောက်ရှိလာတဲ့အထိ ဘိုးလေးဖိုသစ်၏ 'နမ်းစတော့' 'ဝမ်းမန်းရှိုးကြီးက မပြီးသေးပေ၊ မိဘမေတ္တာ အကြောင်းကို အားရအောင် ပြောပြီးမှ. . .

'ကဲ ဟိုဘက်က တမီးရှင် ဦးငမိုး ဟုတ်တယ်နော် ကျောင်းဆရာ' ထင်ကျော်ဦးက ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ်. . .

'ဟုတ်ပြီ ကျုပ်မှာလည်း တမီးတွေရှိတော့ တမီးရှင် တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုတို့နားလည်တဲ့အတွက် ပဏာမအနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တမီးရှင် ဦးငမိုးကိုတောင်းပန်ပါရစေ။

တကယ့် တကယ် အပြစ်ရှိသူကတော့ ကျုပ်တားမဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပါလို့ ဝန်ခံပါရစေ၊ အဓိကကတော့ ကျုပ်က မိဘဝတ္တရား မကျေပွန်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်တားက ခင်ဗျားတမီးကိုချစ်လှပါပြီ ကြိုက်လှပါပြီ ခင်ဗျားတမီးကလည်း ထိုအတူ ကိန္နရီ ကိန္နရာလို မခွဲမခွာ နေချင်လှပါပြီလို့ ကျုပ်တားက အတန်တန်ပြောပေမယ့် ကျုပ်က -လျစ်လျူရှုခဲ့မိတာကိုးဗျာ အခုတော့ ကလေးနှစ်ဦးက ချစ်တတ္တိ ရှိစွာနဲ့ နီးစပ်အောင် ကြံစည်ခဲ့ကြပြီ ပဲဗျာ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။

ပထမအကြိမ် ဦးငမိုးရဲ့ တမီးကို ကျုပ်တားနဲ့ ဆရာလေးတို့ လာတောင်းရမ်းချိန်မှာ ကျုပ်ဘက်က လစ်ဟင်းပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မပါဝင်ခဲ့လို့ အခုလိုမျိုး ဖြစ်ကုန်ကြတာပါ'

ဦးငမိုး၏ မျက်နှာသည် ရဲပဒေါင်းခပ် သွားပြီး. . .

'ဒီ. . . ဒီမှာ ခင်ဗျားသားလာ တောင်းတာက ဦးရီဌေး၊ ဒေါ်ဝင်းမော်ရဲ့သမီး မတင်လှဗျာ၊ အခုခင်ဗျားသား ခိုးသွားတာက ကျုပ်သမီး အေးမိဗျာ အေးမိ'

တစ်ရွာလုံး 'ဟာ' ခနဲ 'ဟင်' ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကွကြီးကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ကွကြီးက ရွှေသွားနှစ်ချောင်းပေါ်အောင်

ပြီးရင် ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့်...

ဘိုးလေးဖိုးသစ်သည် ခေါင်းကုတ်ရင်း ကြွေဆယ်ကာ...

'အဲ... အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကျုပ်အပြစ်ပါ၊ ကျုပ် မကောင်းတာပါ၊ ကျုပ်တာဝန်ပေးလျော့တာ ကျုပ်မိဘဝတ္တရား မကျေလို့ ဖြစ်ကုန်ကြတာပါ တို့တို့ပဲ ပြောပါရစေတော့ဗျာ'

အခု ကလေးတွေရဲ့ နဖူးစာကကြောင့် ပေါင်းဖက်ရပြီပဲ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတမီးကို ဟောဒီဆန္ဒနဲ့ဆင်မင်းကြီးနဲ့ ကျုပ်တားက ခိုးပြေးခဲ့တယ် ဆိုတာကို တစ်နယ်လုံး၊ တစ်ရပ်လုံး ဟိုးဟိုးကျော် တိဟုန်ကြပါပြီဗျာ၊ တစ်ရှက် ကနှစ်ရှက်မဖြစ်ပါရစေနဲ့တော့ဗျာ။

ခင်ဗျားဘက်က တဘောမတူလို့ တရားဆွဲရင်တောင် ကျုပ်တို့ တားအဖ တစ်ယောက်ကခိုးမှု၊ တစ်ယောက်က တူခိုးလက်ခံအနေနဲ့ အချုပ် ကျရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့တားအဖကတော့ လုပ်ရဲရင်ခံရတဲ့တတ္တိ ရှိပြီးတားပါ။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတမီးရှင်ဘက်က ကိုယ်ချင်းစာပြီး ငါ ဒေါတနဲ့ ခွဲလိုက်ရင် ခိုးရာလိုက်ပြေးတာကလည်း တစ်နယ်လုံး တစ်ရပ်လုံးတိနေတော့ ငါတမီးလေး လူတကာအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်ရတော့မယ်၊ လူတကာ တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့်ပါ ဦးငမိုး ရယ်။

ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ ကျုပ်အမှုကတော့ ကျုပ်အမှုပေါ့ လေ၊ ကျုပ်တားလေးအမှုကိုတော့ ဆွဲမထည့်စေချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတာ တဘောတူရင် ဟောဒီတထင်းကျွတ်မှာ အခုလို

စည်စည်ကားကား တိုက်တိုက်မြိုက်မြိုက်နဲ့ ထူးထူးခြားခြားကို၊ မင်္ဂလာဆောင်ပေး မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျုပ်ကငိုပေးပါ တယ်ဗျာ'

အလှူပွဲလာ ပရိသတ်အပေါင်း က 'ဟေး' ခနဲ 'ဝါး' ခနဲ အော်ဟစ်ကာ လက်ခုပ်တီးပြီး ကောင်းချီးဩဘာပေး လိုက်သံကြီးက တစ်ရွာလုံးကို ဟိန်းသွား သည်။

ဦးငမိုးတို့လည်း ငိုနေကြသည်၊ ဘိုးလေးဖိုးသစ်က...

'ကဲ ဦးငမိုး ကျုပ်ဘက်ကတော့ 'ဂိတ်'ဆုံးတွားပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားလည်း စဉ်းစားပါ၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားနေချိန်မှာ ကျုပ်က ဟောဒီ ပန်းရထားကြီးနဲ့ ရွာကိုပတ်လိုက်ဦးမယ် ဟုတ်ပြီလား'

ဘိုးလေးဖိုးသစ် စကားအဆုံး ကြည်ဖြင့်နဲ့ ဒုကြီးတို့နှစ်ဦးက ထွန်စက်ကြီးရှိရာသို့ သွားမည်အပြု ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ငွေဝင်းက လက်ဆွဲထား လိုက်ရင်း...

'ကဲ ညက မိန်းမခိုးတုန်းက ထွန်စက်နဲ့ တက်နင်းခဲ့တဲ့ လှည်းကို ဘယ်သူက အလျော်ပေးမှာလဲ...'

ဘိုးလေးဖိုးသစ်က...

'ဪ... လှည်းတစ်စီးကို ဆင်နင်းခဲ့တေးတယ်လား၊ ကိစ္စမရှိဘူး ကျုပ်အိမ်အောက်မှာ လှည်းတုံးစီးတောင်ရှိတယ် ကြိုက်တဲ့ လှည်းယူတွား... ဟုတ်ပြီလား'

ဟုပြောဆိုပြီး ပန်းရထားပေါ်မှနေ၍ အောက်၌ရှိသော စက်ဆရာ အောင်မြင်ခိုင်ကို 'ခိုက်' လှမ်းအပေး၊ ပျိုအေးမိ၏၊ မခင် ဦးငမိုးက ပန်းရထား နားအတိုး မိုက်နှင့် ပါးစပ်နီးကပ်သွားစဉ်တွင်...

မှန်ပါ့ဘယ် ဘိုးလေးဖိုးသစ်ပြောတာတွေ အားလုံးဟာ သမာသမတ် ကျပါတယ်၊ ကျုပ်လက်ခံပါတယ်၊ ကဲ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့က ခမည်း ခမက်အဖြစ် မခေါ်ချင်ရင်သာရမယ် မတော်ချင်လို့မှ မရတော့တာပဲဗျာ အဲဒါကြောင့် ဟိုလှည်းပျက်စီးသွားတဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ပဲ ရှင်းလို့ အိမ်တော့မယ်...'

မိုက်ထံ အသံဝင်သွား၍ တစ်ရွာလုံး ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဟေးခနဲ ဝါးခနဲဖြင့် တစ်ရွာလုံးက ဩဘာပေးလိုက်ကြသည်၊ ဘိုးလေးဖိုးသစ်ကပြီးရွာဖြင့် မိုက်ကို ပြန် ယူမို့...

'ဝမ်းတာလိုက်တာဗျာ... ဝမ်းတာ လိုက်တာ ကဲ ကဲ ဒါဆိုလည်း ခမည်းခမက် ကြီးရေ ပန်းရထားပေါ်ကို ကြွခဲ့ပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဆွေမျိုးတစ်တိုက် ရွာကိုပတ်ရင်း

အလှူတော်မင်္ဂလာအောင်ပွဲရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မင်္ဂလာ အကြွပွဲကိုကျင်းပကြတာပေါ့။ ပြီးရင်လည်း မြို့ကို ကျုပ်နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါ ငင်ဗျားတမီးနဲ့ ကျုပ်တားကို တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးကြ ရအောင်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား။

ကဲ ကဲ တားရေး တမီးရေး ကိစ္စတွေလည်း ပြီးတွားပြီပဲ ရဲတပ်ဖွဲ့က ဆရာဌေးဝင်းတို့လည်း ပန်းရထားပေါ်ကြွပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ ကျုပ်တို့ကို ခိုးမြှင့်ကြပါဦး'

ဘိုးလေးဖိုးသစ် စကားအဆုံးကွကြီး၊ အေးမိနှင့် ဦးငမိုးတို့ရော ငွေးကြီးတို့ပါ ပန်းရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

ဘိုးလေးဖိုးသစ်က စက်ဆရာအောင်မြင်နိုင်သို့ လှမ်းပေးလိုက်သော 'မိက်'ကို ဆရာလေးထင်ကျော်ဦးက ကြားဖြတ်ယူလိုက် ပြီး...

'တစ်မင်္ဂလာပြီးတော့ တစ်မင်္ဂလာပေါ့ခင်ဗျာ... ဘိုးလေးဖိုးသစ်တို့ ခမည်းခမက်တွေရဲ့ ဝါအဝင် အလှူတော်မင်္ဂလာပြီးတဲ့ နောက် 'ဝါကျွတ်' သိမ်းမြားမင်္ဂလာအကြံအနေနဲ့ ရွာလှည့်ကာ အောင်ပွဲခံမယ့် အရေးပေမို့ နွားသားကျော် စိန်ဂဗိုးက မင်္ဂလာ ဈောသံနဲ့ပို့'

ဟု ထင်ကျော်ဦးစကားအဆုံး တစ်ရွာလုံး သြဘာသံများနှင့် ဆူညံသွားပြီးနောက် 'တုတ်... တုတ်... ဂြုန်း' ဟူသော မင်္ဂလာဈောသံကို တီးမှုတ်လိုက်စဉ် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းကြီးဆွဲသော မင်္ဂလာ ပန်းရထားကြီးသည်လည်း ဘာဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွေ့လျားသွားလေတော့ သတည်း။

ထူးဆွေအောင်

ဟာသစာရေးဆရာ ဘကြည်ဝင်း၏ ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့် စာအုပ်သစ်များ

BURMESE CLASSIC

အောင်မြေ

ကျွန်တော်တို့ အောင်မြေ သတိပဿနာအတွက် လေးစားဂုဏ်တမ်း
ကပ်နှံရန်အတွက် အမေ့ကြိုက် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေမှုများအတွက်
အောင်မြေ စာအုပ်အတွက် အထူးအလေးအနား
ကို ကျွန်တော်တို့ အထူးအလေးအနား ပြုကြပါမည်။